

บทนำ

ฮ่องเต้แห่งต้าจิ้นปวดเคียรเวียนเกล้ายิ่งนัก
เซี่ยหมิงกวงขุนนางเจ้าเล่ห์แห่งยุคผู้นั้นแทบจะตายอยู่แล้ว ทว่า
ยังคงอดตำแหน่งอัครเสนาบดีไม่ยอมปล่ำอย ยิ่งกว่านั้น วันนั้ยังถึงขั้น
ส่งฎีกาขึ้นมากล่าวว่าจะมอบตำแหน่งนี้ให้กับหลานชายของตนเองเป็น
ผู้สืบทอด!

ไร้ย่างอายเป็นเช่นไรนะหรือ...ก็เป็นเช่นนี้้อย่างไรเล่า!

ทั่วทั้งอาณาจักรต้าจิ้น ใครบ้างไม่รู้ว่าสกุลเซี่ยมีอำนาจคับฟ้า
เพียงใด ลูกหลานหลายคนในตระกูลที่เป็นญาติใกล้ชิดของเซี่ยหมิงกวง
ล้วนแต่ไม่เอาไหน ที่สืบสายเลือดโดยตรงก็มีเพียงบุตรชายคนเดียว
ซึ่งคนผู้นั้นก็คิดแต่จะหลอมยาแสวงหาความเป็นเซี่ยนอยู่ทุกวัน ทั้งยัง
ลาโลกไปก่อนเขาเสียอีก มิทันได้มีบุตรชายไว้สืบสกุลเลยด้วยซ้ำ

ฮ่องเต้ปีบводขมับ แล้วเริ่มอ่านฎีกาอย่างละเอียด จะค้นหาให้ได้ว่า

ที่จริงแล้วสกุลเขี่ยไปมีหลานชายตั้งแต่เมื่อใด

ที่เขี่ยหมิงกงงเล่ามาในฎีกาก็นับว่ากระจ่างชัด เขาเล่าว่าก่อนบุตรชายของตนเองจะลาโลกก็เป็นคนเจ้าสำราญผู้หนึ่ง ตอนยังหนุ่มเคยลักลอบได้เสียกับสาวชาวบ้านจนให้กำเนิดบุตรชายมาคนหนึ่งให้ชื่อว่า 'เซี่ยซุ' และรับกลับมาอยู่ด้วยกันที่จวนได้แปดปีแล้ว

เดิมที่ชาวบ้านทั่วไปแห่งอาณาจักรต้าจิ้นจะไม่มีการแต่งงานเขี่ยหมิงกงงรู้สึกว้ากจริตก่าเนิดของหลานชายผู้นี้จะต่ำต้อยไปบ้างไม่มีหน้ามีตาเหมือนลูกหลานขุนนางคนอื่น ๆ เขาจึงไม่กล้าเปิดเผยให้ฮ่องเต้ทราบ หลังจากอบรมสั่งสอนมาหลายปี ในที่สุดก็นับว่าใช้การได้จึงให้หลานชายเข้าสู่แวดวงขุนนางเพื่อเรียนรู้ บัดนี้เซี่ยซุได้เป็นชื่อจง* ฝ่ายตรวจสอบ ปฏิบัติหน้าที่ด้วยความซื่อสัตย์รอบคอบยิ่ง เขาจึงค่อยกล้าเปิดเผย

กล่าวโดยสรุปก็คือเขี่ยหมิงกงงรู้สึกว้ากจริตตนเองจำต้องลาจากตำแหน่งแล้ว ทว่าตำแหน่งอัครเสนาบดีนี้ไม่อาจปล่อยให้ว่างเว้นได้ผู้อาวุโสยึดถือจิตใจที่เปี่ยมด้วยความเสียสละและคิดอุทิศตัวชนิตที่ว่าข้าไม่ลงนรกแล้วผู้ใดจะลง จึงตัดสินใจผลักดันหลานชายขึ้นสืบทอดตำแหน่งนี้ต่อ

เขี่ยหมิงกงงกล่าวขึ้นอย่างถ่อมตัวว่า "ฝ่าบาทโปรดรับคนไว้ใช้สอยด้วยเถิดพะย่ะค่ะ"

"บังอาจนัก!" อาณาจักรต้าจิ้นให้ความสำคัญเรื่องสายเลือดของสกุลมากที่สุด ฮองเต้ก็ไม่อยู่ในข้อยกเว้น พออ่านจบแล้วก็บันดาลโทสะ

* ชื่อจง เป็นชื่อตำแหน่งขุนนางที่ทำหน้าที่รับและจ่ายพระบัญชาของฮ่องเต้ ตรวจสอบราชการองการ ลงนามในระเบียบข้อบังคับต่างๆ รับพระบัญชาจากฮ่องเต้โดยตรง

จนปฏีกาลงกับพื้น "อัครเสนาบดีเขี่ยคิดจะตั้งคนตามอำเภอใจอย่างนั้นรี! เขี่ยชูผู้นี้ก็แค่บุตรชายนอกสมรสที่มีสายเลือดชาวบ้านผู้หนึ่งมิใช่หรือไม่พูดพาลามอะไรก็ตั้งให้เป็นชื่อจงเสียแล้ว มาบัดนี้ยังคิดจะให้ก้าวพรวดเดียวขึ้นไปเป็นอัครเสนาบดี? หึ! เรารู้ว่าคนแก่เช่นเจ้าคงกระตุกเหล็กพันทองแดง คิดจะสุมอำนาจในราชสำนักไว้ไม่ยอมปล่อยให้ยังเห็นฮ่องเต้ อย่างเราอยู่ในสายตาก็กรี!"

ทุกคนต่างก้มหน้า ทั่วท้องพระโรงพลันเงียบกริบ

ฮ่องเต้จึงค่อยตระหนกได้ *ตระกูลใหญ่หลายตระกูลในราชสำนัก ล้วนถูกสกุลเขี่ยกดขี่จนไม่กล้ามีปากมีเสียง บัดนี้ขุนนางกว่าครึ่ง ล้วนเป็นคนของสกุลเขี่ยแล้ว!* ฮ่องเต้กริ้วเสียจนโลหิตแทบเอ่อขึ้นมาในคอ หัวใจจะเป็นลมแล้ว

เขี่ยหมิงกงสวมกับเป็นขุนนางเจ้าเล่ห์อันดับหนึ่ง ทั้งที่เหลื่อมลหายใจอีกแค่เฮือกเดียวก็ยังสามารถบีบบังคับฮ่องเต้ได้ โดยให้ขุนนางที่เป็นพรรคพวกของตนมารบกวงฮ่องเต้อยู่ทุกวันมิได้ขาด ทบอยกันส่งฎีกาขึ้นมาฉบับแล้วฉบับเล่าอย่างต่อเนื่องไม่ขาดสาย โดยไม่คิดจะหยุดพักกันเลยสักนิด

เห็นทีหากอัครเสนาบดีคนใหม่ไม่ใช่แซ่เขี่ย เขี่ยหมิงกงคงนอนตายตาไม่หลับเป็นแน่

"น่าโมโห น่าโมโหจริงๆ!" ฮ่องเต้กริ้วเสียจนหนวดกระตุก จะหาใครสักคนที่พอพึ่งพาได้ในหมู่ขุนนางนั้นไม่มีเลย จะมีก็ต้องไปหาไทเฮาที่วังไซวอันเท่านั้น

ไทเฮามองตรงมาที่ฮ่องเต้ มือคลึงเม็ดประจำแล้วถอนหายใจแผ่วเบา
"ตามความเห็นของข้า เรียกคู่อริหลังอ่องกลับมาเมืองหลวงเถอะ"

คู่อริหลังอ่องเป็นพระนัดดาของไทเฮา เนื่องจากมีความดีความชอบ
ทางด้านการศึกจึงได้รับแต่งตั้งเป็นอ่องต่างสกุล* เขามีผลงานด้าน
การทำศึกอย่างโดดเด่น ทั้งยังมีใจรักต่อราษฎร และมีหรือที่เซี่ยหมิงกง
จะยอมให้คนที่โดดเด่นเช่นนี้อยู่ใกล้ตัวเขาได้ เมื่อสองสามปีก่อนตอนที่
ทั่วหล้าสงบสุขดี เซี่ยหมิงกงก็ยงหาเหตุมาผลักไสเขาไปไกลถึงชายแดน
พอไทเฮากล่าวเช่นนี้ ฮ่องเต้ก็เข้าใจได้ในทันที

"หมายความว่าเสด็จแม่จะให้คู่อริหลังอ่องกลับมาสยบสกุลเซี่ย?"

แต่ก่อนไทเฮาเคยออกว่าราชการหลังม่าน พระนางไม่เคยจัดการ
งานปกครองด้วยหัวใจที่คับแคบมาก่อนเลย จึงพยักหน้าแล้วเอ่ยว่า
"แม้เซี่ยหมิงกงใกล้ตาย แต่ก็ยังมากอำนาจอยู่ เวลานี้ยังจัดการเขา
อย่างเด็ดขาดมิได้ แผนการในตอนนี้คือหาฝ่ายที่มีอำนาจพอๆ กันมา
คอยดูครึ่งเขาไว้ก่อน ไม่เพียงแค่อ่องสกุลเซี่ยเท่านั้น กระทั่งตระกูลใหญ่
ตระกูลอื่นๆ ก็จะได้ย้ายเกรงด้วย"

ฮ่องเต้ครุ่นคิดอย่างรอบคอบก็รู้สึกว่ามีเหตุผล

วันถัดมาหลังจากเข้าเฝ้าแล้ว เซี่ยหมิงกงก็ล้มป่วยหนักจำต้อง
พักรักษาตัว ตำแหน่งอัครเสนาบดีจึงเปลี่ยนไปให้เซี่ยซุหลานชายของตน
มารับช่วงต่อแทน ทั้งยังควบตำแหน่งลู่อูซ่งซู่ซื่อ** ขณะเดียวกันก็มี

* อ่องต่างสกุล คือบรรดาศักดิ์ที่กษัตริย์แต่งตั้งให้ผู้มีความดีความชอบซึ่งไม่ใช่เชื้อพระวงศ์ ผู้ได้รับบรรดาศักดิ์
นี้เป็นคนแรกคือหลิวปังปฐมจักรพรรดิราชวงศ์ฮั่น

** ลู่อูซ่งซู่ซื่อ คือตำแหน่งเสริมที่มอบอำนาจในกรมปกครองให้แก่ขุนนางสำคัญ เนื่องจากเป็นตำแหน่งเสริม
ที่มีอำนาจมาก ขุนนางใหญ่ในราชสำนักล้วนอยากได้ควบตำแหน่งนี้ ทั้งใจและขบแข็งล้วนเป็นอัครเสนาบดี
ควบตำแหน่งลู่อูซ่งซู่ซื่อจึงมีอำนาจปกครองอย่างเบ็ดเสร็จ

ราชโองการเรียกตัวผู้หลังอ่องเว่ยอี้จื่อให้กลับมาเมืองหลวง และแต่งตั้ง
เป็นต้าซือหม่า*

เซี่ยหมิงกวรากับวางกั๋นหิ่นที่ถ่วงอยู่ภายในใจลงได้ เขานอนพัก
บนเตียงในยามค่ำคืนได้อย่างวางใจพร้อมจะทิ้งลมหายใจเฮือกสุดท้าย
แล้ว

เซี่ยชุกุกเข้าอยู่ข้างเตียง คอยฟังคำสั่งเสียสุดท้าย แต่ด้วยปาก
ของท่านผู้เฒ่าอ๋าๆ หุบๆ พูดออกมาไม่ชัด เซี่ยชุกจึงได้แต่ชะงอกไปหน้า
และเอียงหูเข้าไปใกล้

"จงจำไว้...จนตายก็อย่าให้พวกเขาเห็นว่า...เจ้าเป็น...เป็น..."

เซี่ยชุกกุมมือท่านผู้เฒ่า เอ่ยรับปากด้วยท่าที่เคร่งขรึม "ท่านปู่วางใจ
เถอะ หลานจะคอยรดหน้าอกไว้ทุกวัน"

"เจ้า!" ท่านผู้เฒ่าถลึงตาใส่ด้วยความโกรธ เป็นชนชั้นสูงแล้วยังใช้
คำพูดคำจาเช่นนี้อีก ไม่รู้จักอ้อมค้อมเสียบ้างเลย!

สุดท้ายแล้วท่านผู้เฒ่าก็ได้เอ่ยถึงเรื่องสำคัญอย่างครอบครัวหรือ
บ้านเมือง ทั้งไม่ได้เอ่ยถึงความอาลัยอาวรณ์ที่มีต่อคนในครอบครัว แต่
กลับใช้ประโยคที่ว่า "จากนี้ไปห้ามเอ่ยถึงการรดหน้าอกอีก" เป็นคำบอกลา
ก่อนตาย...

แผ่นดินราวกับเสียแขนไปหนึ่งข้าง ผู้คนต่างร่ำให้ด้วยความโศกเศร้า
เสียใจ

ฮ่องเต้ร่ำให้แค่เล็กน้อยพอเป็นพิธี ทั้งยังเขียนคำไว้อาลัยด้วย

* ต้าซือหม่า ตำแหน่งขุนนางที่มีอำนาจสูงสุดทางการทหาร

• อัครเสนาบดีคนถึง 1

พระองค์เอง ทุกถ้อยคำแฝงด้วยความสะเทือนใจ ลึกล้ำเสียจนผู้คนที่ต้องหลั่งน้ำตา จากนั้นยังมีรับสั่งให้รีบไปตัดชุดขุนนางให้แก่อัครเสนาบดีคนใหม่ด้วย

เซี่ยชู่กัดฟันรัดหน้าอก แล้วหยิบชุดขุนนางสีดำแขนกว้างมาสวมเกล้าผมเรียบร้อยครอบทับด้วยหมวกยศ แล้วเดินไปยังโถงกลางของจวนอัครเสนาบดี สมาชิกสกุลเซี่ยพร้อมด้วยเหล่าที่ปรึกษาของจวนพร้อมใจกันมาคุกเข่าอยู่เบื้องหน้า

"คารวะท่านอัครเสนาบดี!"

นับตั้งแต่สกุลเซี่ยได้ยึดกุมอำนาจราชสำนักแห่งอาณาจักรต้าจิ้นไว้นานหลายปี ในที่สุดก็มาถึงยุคที่จะได้รุ่งเรืองยิ่งกว่าเดิมแล้ว เพราะยามนี้สกุลเซี่ยถึงกับมีอัครเสนาบดีที่อายุน้อยที่สุดคนหนึ่งนับแต่ก่อตั้งอาณาจักรมา

รอบข้างเจียบงัน ทว่าไหล่ของอัครเสนาบดีคนใหม่กลับลู่ลงแรงกดดันข้างมากมายเหลือคณา...

7

รัชศกหยวนเหอปีที่สี่สิบหก อาณาจักรต้าจิ้นเกิดอาเพศฟ้าดินวิปริต
แปรปรวน ทั้งที่ยังวสันตอยู่แท้ๆ ทัวเมืองเจี้ยนคิงกลับร้อนระอุราวกับ
อยู่ในเตาไฟอย่างไรรอย่างนั้น กลางท้องฟ้าดูจะมีตะวันถึงแปดดวงแผดแสง
แรงกล้าจนดวงตาพรำมัว

เล่าลือกันหนาหูว่าเป็นประหนึ่งคำเตือนจากสวรรค์ เนื่องจาก
มีคนหลอกลวงเบี่ยงสูงหวังกุมอำนาจเอาไว้แต่เพียงผู้เดียว ซึ่งล้วนแต่
ชี้นิ้วไปที่อัครเสนาบดีคนใหม่นามว่า...เซี่ยชู

ทว่าเซี่ยชุกลับแสดงท่าทีต่อข่าวลือที่ว่านี้ด้วยเสียงหัวเราะฮาๆ
เท่านั้น

พวกชนชั้นสูงของต้าจิ้นนั้นย่อมแตกต่างจากลูกนอกสมรสที่มาจาก
ครอบครัวยากจน ซึ่งแม้จะผ่านการสอบต่างๆ จนได้เข้าไปสู่แวดวงขุนนาง
แล้ว ทว่าการจะผ่านเข้าไปยังตำแหน่งต่างๆ ก็ล้วนดูจากชาติกำเนิด

ทั้งสิ้น ดังคำที่กล่าวกันว่า 'ขุนนางชั้นสูงไร้ชนชั้นล่าง ขุนนางชั้นต่ำไร้ชนชั้นสูง' ตำแหน่งขุนนางใหญ่จึงไม่เคยตกไปถึงชนชั้นทั่วไปมาก่อน

ทว่าเชื้อขุนตราบนออกสมรสที่มีสายเลือดชนชั้นสูงแค่เพียงครั้งเดียว กลับก้าวพรวดขึ้นถึงตำแหน่งอัครเสนาบดีเช่นนี้เสียได้ ไม่ต้องพูดถึงว่า ในราชสำนักก็มีคนไม่พอใจมากเพียงไร เพราะแม่แต่ในหมู่ชาวบ้านก็ยังกังขา ดังนั้นเมื่อเรื่องนี้ถูกเล่าลือออกไป จึงไม่แปลกเลยสักนิดที่จะมีผู้คนให้ความสนใจเป็นจำนวนมาก

เชื้อชุกกลับไม่ใส่ใจเรื่องนี้แม้แต่น้อย นางยังคงเข้าเฝ้าฮ่องเต้ตามปกติ คอยยั่วพระองค์ให้พิโรธอยู่เนืองๆ ทั้งยังคอยรับมือกับคนอื่นๆ ยืนกรานจะรับสืบทอดตำแหน่งขุนนางเจ้าเล่ห์คนต่อไป

ภายใต้แสงแดดแผดเผาเฝ้านี้ ผู้คนบนถนนมีอยู่เพียงบางตา ยามที่รถม้าของจวนอัครเสนาบดีแล่นไปตามถนนย่อมดูโดดเด่นเป็นพิเศษ

ชาวบ้านยืนเฝ้ามองจากบริเวณร่มเงาที่อยู่ข้างทาง ต่างพากันวิพากษ์วิจารณ์ไม่หยุด

จู่ๆ รถม้าก็ชะลอความเร็วลงอย่างกะทันหัน ผู้คนต่างตกตะลึง คิดไปว่าคนข้างในรถม้าได้ยื่นคำพูดของตนเข้าแล้วใช่หรือไม่ ต่างก็มีสีหน้าเลิกลัก ก่อนจะเห็นพัดจีบเล่มหนึ่งเกี่ยวม่านรถแล้วเลิกขึ้น ใบหน้างามล้ำเลิศใบหน้าหนึ่งพลันเผยออกมาให้เห็น

ดวงตาเจิดจ้าคู่นั้นซ่อนประกายขบขันเอาไว้ มองแล้วให้รู้สึกสดชื่น ประหนึ่งสายลมวสันต์ของเดือนสอง ฉบับพลันก็เปลี่ยนเมืองที่หม่นหมองราวกับภาพวาดน้ำหมึกสีดำให้กลายเป็นเมืองที่เต็มไปด้วยสีสันตระการตา

อาณาจักรต่ำจั้นนิยมชมชอบความสวยความงาม โดยเฉพาะ

ความงามเยี่ยงสตรีเพศ กระทั่งบุรุษก็ยังผัดหน้าทาแป้ง ถึงแม้เซียชูจะแต่งกายเป็นบุรุษ ถึงอย่างนั้นเรือนร่างก็ยังดูเพรียวระหงกว่าบุรุษทั่วไป ประกอบกับที่เซียหมิงกวตั้งใจบรมชัศเกลตาเป็นยอดเยี่ยมตลอดแปดปีนี้ เพียงแปลงโฉมนางเล็กน้อยก็แยกแยะจริงเท็จไม่ออกแล้ว เดิมทีนางก็เกิดมามีใบหน้างดงามอยู่แล้ว พอสวมใส่ชุดขุนนางตัวใหญ่แขนกว้าง ก็ยิ่งดูดี ส่งงามหาใดเปรียบอย่างบอกไม่ถูกเลยทีเดียว

ผู้คนที่กำลังพูดวิพากษ์วิจารณ์ก่อนหน้าต่างลืมหัวข้อสนทนาไปในทันที บรรดาหญิงสาวต่างเหม่อลอยไปจนหมดสิ้น ไม่ว่าจะของสิ่งใด อยู่ในมือก็ลั่นโยนส่งไปในตัวรถ

เซียชูยิ้มน้อยๆ แล้วปล่อยม่านรถลง ท่าทางของผู้คนนับไม่ถ้วน ซึ่งรำพึงรำพันถึงความงามของนางจึงถูกปิดกั้นไป

พอกลับถึงจวนสกุลเซีย คนรับใช้นามมู่ไปก็ตรวจตราข้าวของที่ถูกลองขึ้นมามบนรถม้าทันที นั่นปะไรเล่า ผ้าเช็ดหน้ามากมายจนเอามาเย็บต่อกันเป็นผ้าปูที่นอนได้ ผลไม้ก็มากมายเสียจนกินไปได้ครึ่งค่อนเดือน

คิดไม่ถึงว่าหลังจากเหตุการณ์นี้เป็นต้นมา เสียงวิพากษ์วิจารณ์ก็ลดหายลงไปกว่าครึ่ง เซียชุนับว่าชนะใจหญิงสาวได้มากมายนัก

ความคิดของผู้คนในอาณาจักรต้าจิ้นนับว่าเปิดกว้าง ไม่นานนัก ก็มีหญิงสาวรวมกลุ่มกันช่วยทำให้ชื่อเสียงของเซียชูเป็นที่น่าเกรงขามอย่างเอาจริงเอาจังยิ่ง บอกว่าใครยังกล้าล้อออกไปว่าอัครเสนาบดีของพวกนางชาติกำเนิดไม่ดี เป็นไม่ได้เห็นดีกันแน่!

อากาศร้อนจนแทบจะร้องขอชีวิต มู่ไปปิดผ้าผืนหนึ่งจนหมด

ส่งให้เชี่ยชูเซ็ดไปหน้าพลาญพุดอย่างกระหึ่มใจ "ชื่อเสียงคุณชาย
ขจรขจายไปทั่วเมืองหลวงแล้วนะขอรับ ตามความเห็นของบ่าว บัดนี้
ผู้ที่มีชื่อเสียงพุดสู้กับท่านได้ เห็นจะมีเพียงอู่หลังอ่องผู้เดียวเท่านั้น"

เดิมทีเชี่ยชูยังมีท่าทางกระตือรือร้นอยู่ พอได้ยินชื่อนี้แล้วนางก็
ทำหน้าหน่ายทันที

บัดนี้อู่หลังอ่องกุมกำลังทหารทั่วหล้าไว้เกือบครึ่งหนึ่ง จู่ๆ อ่องตั๊กก็มี
พระราชโองการเรียกตัวเขากลับมาเช่นนี้ เห็นได้ชัดว่าไม่ได้มีเจตนาดีแน่

เรื่องนี้ต้องโทษท่านปู่ของนางแล้ว ตอนนั้นไม่ควรขับอู่หลังอ่อง
ออกจากเมืองหลวงเลย ทั้งยังจงใจขับคนออกไปตอนที่เขาใกล้จะได้
เข้าพิธีแต่งงานด้วย

ด้านหนึ่งอู่หลังอ่องถูกขับออกไปไกลถึงชายแดน อีกด้านเจ้าสาว
ก็มาเจ็บป่วยจนเสียชีวิตไป ใครๆ ต่างก็พูดว่าท่านปู่ของนางทำให้
สองคนนั้นต้องพรากจากกันชั่วชีวิต อู่หลังอ่องไม่เคยดเค้นสกุลเชี่ย
ก็แปลกแล้ว!

เชี่ยชูหยิบพัดจีบมาโบกแรงๆ ยามนี้เหงื่อชุ่มโชกศีรษะนางไป
หมดแล้ว ก่อนจะพุดกับมู่ไป "อีกประเดี๋ยวให้จัดหาของขวัญส่งไปยัง
จวนต้าซือหม่าด้วย"

มู่ไปเป็นคนที่เชี่ยหมิงกวงเลือกมาด้วยตนเอง มีใจรักดีต่อสกุลเชี่ย
เป็นที่สุด แต่โรมาสกุลเชี่ยล้วนวางอำนาจจนเคยตัวแล้ว พอเขาได้ยินเช่นนี้
จึงแบ่ปากทันที "คุณชายจะทำอะไรขอรับ ท่านเกรงกลัวเขาด้วยหรือ"

เชี่ยชูหุบพัดแล้วเคาะศีรษะเขาไปที่หนึ่ง "ด้ามพู่กันหรือจะขวาง
คมหอกคมดาบได้ อย่าพุดจาเหลวไหล รีบไป!"

เรื่องที่อยู่หลังห้องจะกลับเมืองหลวงแพร์สะพัดไปทั่วนานแล้ว บัดนี้กลายเป็นหัวข้อพูดคุยในหมู่ชาวบ้าน หัวใจของหญิงสาวที่ยังไม่เคยถูกเชิญชุกโมยไปจึงจืดจางอยู่กับเรื่องนี้ เวลานี้ทั่วทั้งเมืองหลวงพากันตื่นตื่น

ไม่กี่วันมานี้ จู่ๆ ดวงอาทิตย์อันร้อนแรงหาใดเปรียบก็เคลื่อนคล้อยหลบเร้นไป เมืองเจียนคังพลันได้รับสายลมเย็นสบายแห่งวสันต์กลับคืนมา คณะเดินทางของอยู่หลังห้องก็จำเพาะต้องเดินทางมาถึงนอกเมืองในช่วงเวลานี้อย่างพอดีพอดีอีก

ชาวบ้านต่างพากันสรรเสริญ สมแล้วที่เป็นอยู่หลังห้อง เพียงเหยียบย่างกลับมา แม้แต่อากาศก็ยังกลับมาสดใส!

เชิญชุกที่พอได้ยินเรื่องนี้ก็กางพัดจีบในมือแล้วโบกพัดแรงขึ้นจะบ้าตาย เจ้าอยู่หลังห้องผู้นี้ครองใจชาวเมืองก็ช่างเถอะ นี่เขายังกลับมาได้ถูกเวลาอีก ยิ่งทำให้ข้าดูเป็นขุนนางเจ้าเล่ห์จอมอับธพาลมากขึ้นไปอีก แรงสนับสนุนจากชาวเมืองพลันลดน้อยถอยลงไปด้วย!

วันที่อยู่หลังห้องเข้าเมืองมา ถนนหนทางในเมืองล้วนถูกสาดด้วยสุราจนสะอาดสะอ้าน สองข้างทางต่างมีผู้คนมายืนออบเบียดเสียดจนแน่นขนัด

มีคนและม้ากลุ่มหนึ่งมุ่งเข้าเมืองมาก่อน ธงมังกรและธงอักษร 'เว่ย' ชูขึ้นสูงเพื่อเปิดทาง จากนั้นจึงตามมาด้วยกองทัพที่ยิ่งใหญ่เป็นระเบียบ ผู้ที่ขี่ม้าหน้าสวมชุดชาวหู* แขนกระชับ คิ้วเข้มดวงตาวาววาม เบื้องหลังมีรถเทียมม้าอย่างดีสี่ตัวตามมา

ชาวบ้านต่างคาดเดากันไปว่าคนบนหลังม้าหน้าจะเป็นอยู่หลังห้อง

*ชุดชาวหูหมายถึงเครื่องแต่งกายของชนเผ่าต่างๆ ทางเหนือและตะวันตกของจีน เป็นชุดที่เข้ารูปทะมัดทะแมง เน้นความคล่องตัว โดยมากจะเป็นเสื้อตัวสั้น กางเกงยาว และรองเท้านักขี่ม้า

ส่วนคนที่นั่งในรถม้าก็คงเป็นเชียงฮูหยินมารดาของเขา ทว่าเหตุใดมองดูแล้วกลับรู้สึกว่าคุณบนหลังม้ากลับไม่น่าใช่อู๋หลิงอ่องเล่า

อู๋หลิงอ่องเว่ยอี่จื่อเกิดมาหล่อเหลาดงามดูจ๋อไม่มุกคล้ายหยก ยามเยื้องย่างผ่านตามทางล้วนดึงดูดผู้คนให้เหลียวมอง แล้วก็พากันชื่นชมไม่ขาดปาก ทว่าคนบนหลังม้าตรงหน้านี้แม้จะดูดีไม่น้อย แต่เจี้ยนคังแห่งนี้ถือเป็นเมืองหลวง มีชายงามประเภทใดบ้างที่ไม่มี เขาจึงดูไม่งามสมกับที่เล่าลือกันสักนิด

ชาวบ้านรวมกลุ่มกันวิพากษ์วิจารณ์...

"หรือว่าบัดนี้ร่างกายของอู๋หลิงอ่องทรุดโทรมเสียแล้ว"

"จะเป็นไปได้อย่างไร! ข้าว่าอู๋หลิงอ่องคงจะหวาดกลัวต่ออำนาจของท่านอัศวรเสนาบดีแน่ๆ จึงไม่กล้ากลับมา"

"ผู้ใดกัน!" ทันไदनันก็มีเสียงตรวจของหญิงสาวดังขึ้นมา "ใครกล้าว่าร้ายท่านอัศวรเสนาบดีของข้า! ข้านี้แหละจะเชือดมันให้ตายเลย!"

ฝ่ายที่หนุนข้างอู๋หลิงอ่องก็ตรวจกลับมาทันที "ที่พูดถึงก็คืออัศวรเสนาบดีที่ไม่คู่ควรผู้นั้นนะสิ! ทำไมเล่า เขามีอะไรเทียบเคียงอู๋หลิงอ่องของพวกเราได้หรือ อู๋หลิงอ่องต่างหากถึงจะสง่างามจนผู้ใดก็ไม่อาจเทียบได้!"

"เจ้ามันตาไว้แหว! ไหลฝู กัดนางซะ!"

"มาสิ คิดว่าข้ากลัววี!"

ทั้งสองฝ่ายต่างก็ต่อสู้กันเป็นพัลวัน

ทางนี้สู้กันสุดลุด ทางนั้นก็มีคนอยากสู้อยากเห็นคิดชะเง้อคอเข้ามาดูใกล้ๆ จึงไม่ทันระวังถูกคนข้างหลังผลักออกมา ก่อนชนทหารองครักษ์

ที่กั้นถนนนายหนึ่งจนล้มกลิ้งไปด้วยกัน หอกยาวในมือทหารองครักษ์พุ่งเข้าไปซัดในซี่ล้อรถม้าอย่างพอดีพอดี ทว่าม้ากลับไม่ได้หยุดวิ่งรถม้าจึงถูกกระชากจนแล่นแฉลบออกข้าง ตัวหอกครูดไปกับพื้นดินเห็นๆ อยู่ว่าจะแทงถูกคนเข้าให้แล้ว

ชายสวมชุดขาวหุ้บควมม้ามาหมายรั้งม้าเทียมรถเอาไว้ ทว่ากลับเห็นคนในรถชะโงกหน้าออกมาเสียก่อน เขาตวัดแล้คราหนึ่งก็เกี่ยวหอกเล่มนั้นหลุดออกไปจากซี่ล้อ

คนทั้งหลายมองภาพเหตุการณ์ไม่วางตา สายตาเคลื่อนไปตามการขยับของเส้นนั้นอย่างไม่รู้ตัว กระทั่งหอกเล่มนั้นกระเด็นไปปักพื้นดินแล้วจึงค่อยได้สติ แต่เมื่อหันไปมองที่รถม้าอีกครั้งหนึ่ง คนผู้นั้นก็กลับเข้าไปนั่งตามเดิมแล้ว แม้แต่ชายเสื้อก็ไม่ไผ่ล่อออกมาให้เห็น

ชายในชุดขาวหลุดจากหลังม้า มือข้างหนึ่งกุมกระบี่เดินอาดๆ ไปยังทหารองครักษ์และชาวบ้านที่ล้มกลิ้ง ทั้งสองตกใจจนไบหน้าเผือดสีต่างคุกเข่าขออภัยไม่หยุด

"ช่างเถอะ ผู้เสวียน" มีเสียงของบุรุษผู้หนึ่งดังออกมาจากในรถ น้ำเสียงทุ้มต่ำเนิบช้า ฟังแล้วมีเสน่ห์อย่างบอกไม่ถูก

บุรุษที่ชื่อผู้เสวียนจึงต้องถอยกลับมาแล้วพลิกร่างขึ้นหลังม้าเปิดทางใหม่อีกครั้ง

"ท่านผู้นั้นคงเป็นอู่หลังอ่องกระมัง" ชาวบ้านนี้รู้ได้ในทันที

เสียงหนึ่งดื่มชาอยู่ในห้องหนังสือ พอฟังรายงานจากหมู่ไปแล้วก็เลิกคิ้วประหลาดใจ "อู่หลังอ่องผู้นี้ช่างลึกลับเสียจริง"

มู่ไปยั้งคังมีทำที่ดูแคลนอยู่ "ทำตัวลึกลับไปอย่างนั้นเองแหละขอรับ!"
เชี่ยชูเตาะลั่นแล้วเอ่ยว่า "เห็นที่นั่นจะเป็นบุรุษรูปงาม"
"ซิ! เทียบกับชนสัคน์ของคุณชายไม่ได้เลย!"
เชี่ยชูหันไปมองมู่ไปอย่างชื่นชม "เจ้านี้ตาถึง"

คู๋หลิงอ่องกลับเมืองหลวงมาคราวนี้เป็นที่ปลาบปลื้มของฮ่องเต้
ยิ่งนัก ว่ากันว่าวันนั้นพระองค์มีรับสั่งเรียกเขาเข้าวังไปสนทนาอย่าง
สนิทสนม พูดคุยกันยาวนานตลอดทั้งคืนเลยทีเดียว

พวกเขาไม่ได้หลับไม่ได้นอน เชี่ยชูก็ไม่ตึกว่ากันสักเท่าไรนัก
ในเมื่อฮ่องเต้เห็นนางเป็นดั่งหนามตำตา คู๋หลิงอ่องเองก็มีความแค้นกับ
สกุลเชี่ย เมื่อสองคนที่เห็นนางเป็นศัตรูมารวมตัว เกรงว่าคงคิดหาวิธี
เช่นฆ่านางได้หลายสิบวิธีแล้วกระมัง

เฮ้อ! แยะจริง จะใช้ชีวิตต่อไปอย่างไรกันเล่าครานี้

ฮ่องเต้สนทนาจนเหนื่อยล้ามาทั้งคืนแล้ว วันต่อมาจึงงดการเข้าเฝ้า
ยามเช้า เชี่ยชูรู้สึกซาบซึ้งใจยิ่งนัก อย่างน้อยนางก็ไม่ต้องตื่นแต่เช้าตรู่
มารัดหน้าอก

ทว่าเพิ่งจะโลดออกอย่างตื่นเต้นยินดีไม่ทันไร มู่ไปก็ปรี๋เข้ามาหาแต่ไกล
แล้ว "คุณชาย คู๋หลิงอ่องเพิ่งจะให้คนเฝ้าของกำนัลของท่านมาคืนขอรับ"

มู่ไปถูกล้างสมองนานแล้วว่า 'สกุลเชี่ยเป็นที่หนึ่งในต้าจิ้น' เขา
ไม่รู้สึกละเลยสักนิดว่าการส่งของกำนัลไปให้คู๋หลิงอ่องเป็นการผูกสัมพันธ์
แต่อย่างใด ตรงกันข้ามกลับมองว่าเป็นการทำทานเสียมากกว่า เมื่อ
คนผู้นั้นส่งของมาคืนเช่นนี้ เขาย่อมรู้สึกไม่พอใจ จนนึกอยากจะให้เชี่ยชู

ไปปะทะกับอู่หลังอ่องสักกรอบหนึ่งด้วยซ้ำ

เช้าชุนี่กสงสัยครามครัน เห็นที่อู่หลังอ่องคงหาทางขีดเส้นแบ่งแยก กับนางลักแปดส่วน นางจึงเบ้าปากแล้วเอ่ยว่า "ช่างเถอะ แล้วแต่เขาก็แล้วกัน"

"คุณชาย..." มู่ไปร้องเสียงหลง ท่านทำอะไรมากกว่านี้สักหน่อยเถอะ!

หลังจากนั้นมาอู่หลังอ่องก็เก็บตัวอยู่ในจวนมาตลอด ไม่ได้มาเข้าเฝ้ายามเช้าหลายวันโดยอ้างว่าต้องการพักผ่อน เดิมทีเช้าชุนึกคิดว่าช่วงนี้คงยังไม่ต้องพบหน้าเขาไปก่อนสักพักหนึ่ง ทว่าฮ่องเต้ข้างเป็นคนชอบโอ้อวดเสียจริง เพียงไม่นานก็ไม่อาจสะกดกลั่นความคิดที่จะแสดงให้ผู้อื่นเห็นว่าตนเองมีมือดีมาช่วยเหลือได้ จึงมีรับสั่งให้จัดงานเลี้ยงต้อนรับอู่หลังอ่องผู้เดินทางตรากตรำมา เหล่าขุนนางทั้งหลายล้วนต้องมาร่วมงานด้วย

ขณะที่เช้าชุนกำลังเตรียมตัวอยู่ที่จวนนั้น เดิมทีนางคิดจะสวมชุดขุนนางทางการไปร่วมงาน แต่พอคิดว่าอู่หลังอ่องได้ขีดเส้นแบ่งกับตนเองแล้ว ยึดต้องให้เกียรติเขาด้วย ถึงเวลาควรจะวางท่าก็จงวางท่าเสีย นางจึงเรียกมู่ไปให้ไปหยิบเสื้อผ้าสามัญมาให้

มู่ไปจึงกุกูกอแสดงท่าทีเห็นด้วยอย่างเต็มที่เมื่อเห็นเช้าชุนพยายามจะลุกขึ้นสู้

งานเลี้ยงจะจัดขึ้นในยามโหยง* เช้าชุนจงใจไปถึงให้ใกล้เวลางานเริ่มสักเล็กน้อย เพิ่งมาถึงประตู่วัง เหล่าขุนนางต่างก็ยืนเรียงแถวกัน

* ยามโหยง คือช่วงเวลา 17.00 น. ถึง 19.00 น.

อย่างพร้อมเพรียงแล้ว และหันมาค้ำบให้นางอย่างเป็นระเบียบเรียบร้อย

ผู้ที่เป็นอัครเสนาบดีได้รับอนุญาตเป็นพิเศษ สามารถนั่งรถม้าเข้ามาถึงประตูวังชั้นแรกได้ เชื้อชูนั่งอยู่ในรถม้า ยามที่เคลื่อนผ่านเหล่าขุนนางไป แม้แต่โบหน้านางก็ไม่โผล่ออกมา สิ่งที่ทำนบุจุดส่าห์สร้างไว้ให้ หากไม่ใช้ก็เสียเปล่าล่ะสิ เวลาเช่นนี้ย่อมต้องฉวยโอกาสเป็นจิ้งจอกแอบอ้าง บารมีพยัคฆ์* สักหน่อย

มาถึงประตูวังชั้นที่สอง เชื้อชูจึงลงจากรถม้า พอมีนางกำนัล ออกมารับช่วงต่อแล้ว มูไปจึงได้ถอยออกไป

เชื้อชูเพิ่งจะยกเท้าก็มีรถม้าแล่นมาจากทางตำหนักในเสียก่อน คิดแล้วน่าจะเป็นองค์ชายองค์ใดองค์หนึ่ง ไม่นานก็มีเด็กชายอายุราวสิบเอ็ดสิบสองปีเดินลงมาจากรถ คนผู้นั้นก็คือองค์ชายแก้ว...พระโอรสของฮ่องเต้องค์ปัจจุบันนั่นเอง

เชื้อชูจัดแจงดึงเสื้อผ้าตนเองให้เรียบร้อย "คารวะ..."

"ถูย!" องค์ชายแก้วถ่มน้ำลายลงพื้นอย่างแรง ชัดไม่ให้เห็นเชื้อชูได้ค้ำบ "ก็แค่ลูกนอกสมรส ทำท่าวางโตเข้าออกในวังหลวง เจ้าคู่ควรแล้วหรือ!"

ผู้คนที่ข้ายขวากันตกตะลึง องค์ชายแก้วได้รับความโปรดปรานจากฮ่องเต้มากที่สุด ปกติจึงเย่อหยิ่งไม่เกรงกลัวใคร แต่ถึงขั้นกล้าหยามเกียรติอัครเสนาบดีต่อหน้าธารกำนัลเช่นนี้ ช่างน่าแปลกใจเสียจริง

เชื้อชูหยุดครุ่นคิดครุ่นหนึ่ง ฉับพลันก็นึกขึ้นได้ว่าเมื่อก่อนฮ่องเต้เคยออกปากว่าจะปลดองค์รัชทายาทแล้วเปลี่ยนเป็นองค์ชายแก้วแทน

* จิ้งจอกแอบอ้างบารมีพยัคฆ์ เปรียบเปรยถึงผู้ที่แอบอ้างอิทธิพลของคนอื่นมาขู่ข่มหรือข่มเหงผู้คน

แต่ถูกเขียนหึงกวงขัดขวางไว้เสียก่อน

มิน่าเล่า...คนผู้นี้ก็ถือเป็นศัตรูอีกคน

องค์ชายเก้ายังไม่สาแก่ใจ ยามเดินผ่านจึงกระแทกเขียนชูอย่างแรง
นางไม่ทันระวังจึงสะดุดล้ม ชายลื้อไปเกี่ยวกับตะปุดตรงล้อรถเข้าพอดี
นางก้านัลที่อยู่ข้างๆ ตกใจแทบแย่ รีบตรงเข้าไปหมายประคอง
แต่จู่ๆ ก็ถอยหลบไปกะทันหัน

ขณะที่เขียนชูกำลังนึกประหลาดใจก็มีมือข้างหนึ่งยื่นมาประคองนาง
ให้ยืนขึ้น เนื่องจากชายลื้อนางถูกตะปุดบนล้อรถเกี่ยวไว้จึงเกิดเสียงขาดแควก
ดังขึ้นในจังหวะที่นางยืนขึ้นพอดี

เขียนชูไม่รู้จะพูดอย่างไรดี แต่พอหันไปมองคนผู้นั้นนางก็เห็น
ประกายกระปี่วาบขึ้น นางตกใจจนต้องหุดคอหนี

จากนั้น...ชายลื้อของนางที่ติดกับตะปุดตรงล้อรถก็ขาดออก

"คารวะอุ่หลังอ่อง" นางก้านัลทั้งซ้ายขวาต่างคุกเข่าเสียงพื้บพื้บ
นั่นปะไร เขียนชูกระตุกมุมปาก เพิ่งก้าวขึ้นมาไม่ทันไรก็ตัดเสื้อ
สะบันัสมัพันธ์* กันเสียแล้ว ทำดีจริงนะ!

อุ่หลังอ่องไม่ได้สวมชุดเครื่องแบบขุนนาง แต่สวมชุดยาวสีขาว
กระจ่างกึนลายดอกไม้เล็กๆ สีขาวที่ชายแขนเสื้อ เกล้าผมประดับหมวก
สีทอง รูปร่างสูงสง่า ท่าทางสง่าผ่าเผยและดูอ่อนคลาย ที่เวยังคาด
ฝักกระปี่ยาวไว้ด้วย

ฮ่องเต้ดูจะคำเอียงมากไปแล้ว ถึงกับอนุญาตให้เขาพกกระปี่
เดินไปมาในวังได้ด้วย เขียนชูเพิ่งจะแอบบ่นว่าในใจเสรีจ อุ่หลังอ่องก็เก็บ

* ตัดเสื้อสะบันัสมัพันธ์ เป็นจำนวน หมายถึงตัดขาดมิตรภาพความเป็นเพื่อน

กระปี่เข้าฝักเรียบริ้อย เมื่อเห็นใบหน้าเขาชัดเจน นางก็ตกตะลึงไปทันที
ผู้คนเอ่ยกันว่าอยู่หลังห้องเว่ยอี่จื่อผู้นี้หน้าตาดีมาตั้งแต่เด็ก เดิมที
นางคิดว่าก็แค่คำพูดเยินยอเท่านั้น เวลานี้ได้มาเห็นตัวจริงแล้วจึงค่อย
รู้สึกว่าเป็นเช่นที่ว่ากันมา

ประโยคที่ว่า 'ดวงตาดำขลับตั้งแต่ครั้งแรก คิ้วดำคมคายดูจวาด'
ยังไม่พอจะใช้อธิบายคนผู้นี้ได้ด้วยซ้ำ เพียงแค่เขายืนอยู่ก็สามารถทำให้
ผู้คนไม่อาจเหลียวไปมองทางอื่นได้ ยามสายลมพัดมาชายแขนเสื้อกว้าง
จะโบกไหว ดูช่างพลิ้วไหวสง่างาม เพียงเขาชายตามองก็ทำให้คนหลงใหล
เคลิ้มฝันราวกับล่องลอยไปไกลแล้ว

ได้ยินมาว่าในเจียนคังเคยมีคนเอ่ยชื่นชมเขาว่า 'ตระหง่านดูขจรดผา
เห็นแต่ไกล โฉมดูจันทรอำไพไร้เมฆา' ช่างสมกับที่ว่ามาจริงๆ

"การวะท่านอัครเสนาบดี" เว่ยอี่จื่อยกมือขึ้นประคบกันด้วยท่าทาง
สง่างาม

สายตาเขี่ยชูกวาดมองทั่วใบหน้าเขา นางจำต้องกลั๊กลิ้นโยน
คำพูดของมู่ไปทิ้งไป แล้วทักทายกลับ "การวะอยู่หลังห้อง"

องค์ชายเก้าที่อยู่ข้างๆ มีสีหน้าไม่พอใจ เขาปราดเข้าไปดิงแขน
เว่ยอี่จื่อ "พี่จิ่งจิง ไปช่วยเขาทำไมกัน ชุนนางเจ้าเล่ห์พรรคนี้..."

"องค์ชาย รีบไปเข้าเฝ้าบาทเกิดพะยะคะ" เว่ยอี่จื่อหันไปขยิบตา
ให้นางกำนัลข้างๆ องค์ชายเก้า นางจึงเข้ามาประคององค์ชายเก้าแล้ว
พาตัวไปทันที

เว่ยอี่จื่อหันมาดูเสื้อผ้าของเขี่ยชู ก่อนจะเอ่ยยิ้มแ้มด้วยสีหน้า
อ่อนโยน "เมื่อครู่ข้าก็ทำไปตามสัญชาตญาณเท่านั้น ท่านอย่าได้ถือสาเลย

ไม่ทราบว่าคุณได้เตรียมเสื้อผ้ามาหรือไม่ ในรถม้าขี่มียู่ชุดหนึ่ง เพียงแต่เกรงว่าคุณจะรังเกียจ"

"จะรังเกียจได้อย่างไรเล่า" เชื้อชูผืนยิ้ม "ขอเพียงอุ้หลังอ่องไม่รังเกียจข้าเองก็ยินดี"

"ท่านอัครเสนาบดีเกรงใจเกินไปแล้ว" เว่ยอี่จื่อสีหน้ายิ้มแยมตลอดเวลา เขารีบสั่งให้นางกำนัลเชิญเชื้อชูไปผลัดเปลี่ยนเสื้อผ้าที่รถม้าของเขา เชื้อชูเอ่ยปากขอบคุณแล้วจากไป ยอมรับความช่วยเหลือของเว่ยอี่จื่อไว้ด้วยสีหน้าท่าทางที่สงบ

รถม้าของนางสง่าภูมิฐานยิ่ง ไม่คิดเลยเว่ยอี่จื่อซึ่งบัดนี้มีฐานะเป็นอุ้หลังอ่องควบตำแหน่งตำแหน่งตำชื่อหม่ากัถบั้งยานพาหนะของขุนนางชั้นห้าเท่านั้น

เฮอะ! หากมิใช่เพราะนิสัยแท้จริงเป็นคนสูงส่งน่านับถือละก็ คงต้องจงใจทำให้เกิดการเปรียบเทียบกับข้าแน่ หนึ่งอ่องผู้เที่ยงธรรมกับหนึ่งขุนนางโฉดชั่ว จะได้เห็นกันชัดๆ ว่าใครที่สูงส่ง ใครกันที่ต่ำช้า

ช่างเจ้าเล่ห์เสียจริง!

เชื้อชูสั่งให้นางกำนัลรอกอยู่นอกรถ ก่อนจะก้าวขึ้นรถไปผลัดเปลี่ยนเสื้อผ้า ภายในรถมีเสื้อผ้าเตรียมไว้จริงๆ ทั้งยังใหม่เฉียมเสียด้วย ทว่าเนื้อผ้านั้นกลับธรรมดาสามัญ แต่ต่อให้เป็นเช่นนั้น พอเทียบกับตอนที่นางยังไม่ได้กลับเข้าสู่สกุลเชื้อแล้วก็ยังดีกว่ามาก

นางยิ้มน้อยๆ แล้วรีบเปลี่ยนมาสวมใส่ชุดใหม่อย่างไม่ลังเล

เมื่อมาถึงตำหนักทงกวงสถานที่จัดเลี้ยง ชั้นที่น้อยที่ทำหน้าที่

ประกาศชื่อแขกหรือก็แทบจะจำชื่อไม่ได้

เว่ยอ้อจื่อสูงกว่าเชี่ยซู่ถึงครึ่งศีรษะ ทั้งไหล่ยังกว้างกว่าด้วย พอเสื้อผ้าชุดนี้สวมบนร่างนางแล้วจึงหลวมโพรง กลายเป็นทำให้นางยิ่งดูโดดเด่นกว่าเดิม ทว่าเนื้อผ้าและมีมือการตัดเย็บนั้นเห็นได้ชัดว่าเป็นเพียงเสื้อผ้าของชาวบ้านเท่านั้น

เชี่ยซู่กลับไม่ได้ใส่ใจสายตาของรอบข้าง นางเพียงก้าวเดินอวดๆ เข้าไปในตำหนัก

การมาสายในครั้งนี้นำให้ขุนนางคนอื่นๆ ที่ก่อนหน้านี้ยังตามหลังนางมาล้นรอดมาถึงกันหมดแล้ว ต่างก็แยกย้ายกันหาที่นั่ง เวลานั้นเมื่อเห็นนางเข้ามาก็พากันอ้าปากค้างอย่างตกตะลึงพรึงเพริด

เชี่ยซู่ไม่รีบร้อนเลยสักนิด นางยกมือข้างขวาขึ้นป้องปากแดงแล้วกระแอมเบาๆ ผู้คนทั้งซ้ายขวาจึงค่อยได้สติ ลูกขี้เน็นหันไปคานับนาง

ฮ้องเต้ประทับอยู่บนบัลลังก์ ยามที่มองเห็นเชี่ยซู่แต่งกายด้วยชุดเช่นนี้ก็เอ่ยด้วยสีหน้าเคร่งเครียดว่า "อัครเสนาบดีเชี่ย เจ้ามาสายก็ช่างเถอะ แต่เหตุใดจึงแต่งกายไม่สำรวมเพียงนี้ อู่หลังฮ้องเฟิงกลับมาถึงเมืองหลวง เจ้าที่เป็นถึงหัวหน้าขุนนางทั้งหลายกลับต้อนรับแขกของเจ้าเช่นนี้หรือ"

เชี่ยซู่ยอมเข้าใจว่าพระองค์กำลังยั่วขุนนาง นางจึงยิ้มแยมด้วยดวงตาเป็นประกาย กวาดมองเว่ยอ้อจื่อปราดหนึ่ง เขาเองก็กำลังเงยหน้าขึ้นมองนางจากหลังโต๊ะของตนเอง ใบหน้าเกลื่อนไปด้วยรอยยิ้ม มองไม่เห็นความเป็นศัตรูแม้แต่น้อย เป็นองค์ชายเก่าที่นั่งอยู่ข้างกายเขาที่อดกลั้นเอาไว้ไม่อยู่ถึงกับระเบิดเสียงหัวเราะออกมา

"ขอพระราชทานอภัยโทษด้วยพะยะค่ะ ขณะที่กระหม่อมเดินทาง มาเข้าเฝ้าเกิดเรื่องขึ้นเสียก่อน ไม่ทันระวังจนทำให้เสื้อผ้าฉีกขาด จึงได้ มาสายเช่นนี้ เสื้อผ้าชุดนี้เป็นอุหฺลิ่งอ่องมอบให้ กระหม่อมซาบซึ่งใจยิ่งนัก พะยะค่ะ" เชี่ยชูโคลงศิระชะไปมา "อุหฺลิ่งอ่องบัดนี้มีฐานะเป็นถึงตำซือหม่า ทั้งที่มีตำแหน่งอันสูงส่งและเปี่ยมด้วยอำนาจแล้วแท้ๆ ทว่ากลับดำเนิน ชีวิตอย่างเรียบง่าย ไม่เพียงรถม้าจะสามัญ แม้แต่เสื้อผ้ายังไม่ต่างจาก ของชาวบ้าน ไม่เสียทีที่เป็นขุนนางน้ำดีแห่งต้าจิ้นเรา ยิ่งคิดกระหม่อม ก็ยิ่งชื่นชม เห็นควรให้ฝ่าบาทพระราชทานทองคำพันตำลึงแก่เขาเพื่อ แสดงการยกย่องด้วยพะยะค่ะ"

ฮ่องเต้งนงงไปโนทันใด เห็นๆ กัณอยู่ว่าเชี่ยชูเป็นคนเอ่ยชื่นชม เหตุใดจึงกลายเป็นเราที่ต้องจ่ายด้วย!

"ไม่จำเป็นต้องพระราชทานทองคำพันตำลึงหรือพะยะค่ะ เพียงแค่ ฝ่าบาททรงแสดงความชื่นชม กระหม่อมก็ขอจดจำไว้ในใจแล้ว" เว่ยอี้จื่อ รีบแก้ไขสถานการณ์

ฮ่องเต้คลายความอัดอัดในใจลงได้ทันที

เว่ยอี้จื่อมองเชี่ยชูอยู่ครู่หนึ่ง แวพบขันในดวงตาดิ่งเพิ่มขึ้นเท่าทวี "พอเสื้อผ้าชาวบ้านมาอยู่บนร่างท่านอัครเสนาบดีแล้วช่างดูเหมาะสม เข้ากับท่านยิ่งนัก"

รอบด้านเจียบกริบโดยพลัน องค์ชายแก้วอดกลั้นต่อไปไม่ไหว ถึงกับหัวเราะร่าออกมาเสียงดังลั่น พอเขาหัวเราะ ในหมู่ขุนนางก็มี บางคนกลั้นไม่อยู่เช่นกัน เพียงแต่รีบกลั้นหัวเราะไว้ได้ทันควัน

เชี่ยชูรู้มานานแล้วว่าการที่ตนเองรับตำแหน่งอัครเสนาบดีไม่เพียง

ทำให้ฮ่องเต้และชนชั้นสูงจากหลายสกุลไม่พอใจ แม้แต่ผู้ใต้บัญชาบางคนของเซี่ยหมิงกวงก็ยังไม่พอใจด้วย ดังนั้นการกลับมาของเว่ยอี่จื่อครั้งนี้จึงมีบางคนเริ่มเคลื่อนไหวและคอยจับตาดูนางมากขึ้นแล้ว

เรื่องฐานะของนางนั้นถือเป็นปัญหาหนึ่ง ทว่าเรื่องที่นางเป็นสตรีแต่กล้าแต่งกายเป็นบุรุษนั้น ปัญหาเรื่องสายเลือดที่วันนี้ย่อมกลายเป็นเรื่องเล็กน้อยไปทันใด

"จริงหรือ" เซี่ยชู่ไม่เพียงไม่โกรธกลับยังดูตื่นเต้น "ใครบ้างไม่รู้ว่าข้าคือคนเจ้าสำราญชื่อดังแห่งราชวงศ์ต้าจิ้นเรา นอกจากหวังจิ้งจื่อแห่งหลวงหย่าที่มีชื่อเสียงแล้ว ก็มีอู่หลิงอ่องนี่แหละ บัดนี้ข้าสวมเสื้อผ้าของท่านแล้วได้รับคำชมเชยนี้จากตัวท่านเอง ข้ารู้สึกซาบซึ้งใจจริงๆ ไม่คิดว่าคนสามัญเช่นข้ายังเข้าตาท่านได้ รู้สึกละอาย...ละอายจริงๆ"

ทุกคนจึงไม่อาจล้อเลียนนางได้อีก

เซี่ยชู่พูดจบก็เดินตรงไปยังที่นั่งหัวโตะทางด้านซ้ายมือ นางก้าวเดินอย่างช้าๆ ไม่คล้ายกำลังเดินอยู่ในท้องพระโรงแต่เหมือนเดินอยู่ในป่าไผ่รายล้อมด้วยบุปผานานาพรรณที่มีระยะทางเป็นสิบจั้ง* นางดูผุดผาดไร้ราศีแปดเปื้อน เหมือนว่าเป็นเซี่ยนหลุดพ้นแล้วอย่างไรอย่างนั้น

เว่ยอี่จื่อมีชื่อเสียงมาตั้งแต่วัยเยาว์ สายตาเย่อหยิ่งสูงส่ง เวลานี้จึงอดปรายตามองเซี่ยชู่อยู่บ่อยครั้งไม่ได้ รอจนอีกฝ่ายหยุดยืนอยู่เบื้องหน้าที่นั่งเขา ทันใดนั้นเขาก็ต้องตะลึงงัน เมื่อเห็นเซี่ยชู่ยกพัดจีบในมือขึ้นมาปิดบังมุมปากที่ยกขึ้นน้อยๆ เผยออกมาเพียงดวงตาที่เป็นประกายระยิบระยับ เขาถึงกับมองอย่างเหม่อลอยไปชั่วครู่

* จั้ง เป็นหน่วยมาตราวัดของจีน เทียบได้ระยะประมาณ 3.33 เมตร

สมกับเป็นลูกหลานสกุลเชื้อแห่งเงินจวีน เว่ยอี่จื่อหุบตาลงมอง
จอกสุราของตนเอง รอยยิ้มประดับที่มุมปาก

สุราเวียนไปสามรอบ ฮ่องเต้ก็ยังคงเฝ้าใจไม่หายที่เชื้อชูเสนอให้
มอบทองคำแก่เว่ยอี่จื่อ จึงเสนอให้หาเรื่องผลิตเพลิงใจออกมา โดยให้
เชื้อชูเป็นผู้ออกหน้าคนแรก

คราวนี้องค์ชายเก้าย่อมไม่ปล่อยเชื้อชูไป เขากับเว่ยอี่จื่อมีน้ำใจ
ไม่ตรีต่อกัน จึงฝังใจว่าเมื่อครู่เชื้อชูฉวยโอกาสใช้เว่ยอี่จื่อหาผลประโยชน์
เขานึกอยากช่วยระบายนั่นแทน จึงเสนอขึ้นว่า "เมื่อสองวันก่อน เสด็จพ่อ
เพิ่งตรัสไม่ใช่หรือว่าทุกปีเหล่าขุนนางล้วนพุดคุยกันถึงผลงานที่ทำสำเร็จ
ถูกว่าวันนี้มาพุดเรื่องนี้ดีหรือไม่ อย่างไรก็ตามเหล่าขุนนางก็ล้วนอยู่กัน
พร้อมหน้าแล้ว อู่หลังอ่องก็กลับมาเมืองหลวงพอดี พวกเรามาตัดสินกัน
เถิดว่าผู้ใดในราชสำนักที่คู่ควรกับคำว่า 'ขุนนางดี' บ้าง"

คำพุดนี้จะให้ฮ่องเต้หรือขุนนางคนใดเป็นผู้เสนอก็ล้วนไม่เหมาะ
แต่องค์ชายเก้าย่อยังเยาว์วัย ทั้งยังเป็นทีโปรดปรานมาโดยตลอด
ทุกคนที่อยู่ในที่นั้นย่อมไม่กล้าพุดอะไร

เหล่าขุนนางต่างมีความคิดในใจ วันนี้ผู้ที่มีบทบาทโดดเด่นก็คือ
อู่หลังอ่อง ชื่อเสียงของเขาดังมายิ่ง เวลานี้ไม่เลวเลยที่จะเสนอชื่อของเขา
ทว่าข้างหน้ายังมีอัครเสนาบดีเขี่ยนั่งอยู่... จะทำอย่างไรดี

เชื้อชูพลันรู้สึกขบขัน ขุนนางทั่วราชสำนักทั้งปู้และปุ่นใครบ้าง
ไม่รู้ว่านางเป็นลูกหลานขุนนางแล้ว วันนี้ยังแสดงท่าทีหยาบคายอย่าง
ไม่ครั้นคร้ามใดๆ อีก คำว่า 'ดี' นี้ย่อมห่างไกลจากตัวนางมากนัก เห็นที่
องค์ชายเก้าย่อกองหาทางกลั่นแกล้งนางไม่เลิกแน่

แม้แต่ฮ่องเต้ก็ไม่ปล่อยให้เซี่ยชู่ได้ผ่อนคลายจิตใจ พระองค์เป็นคนแรกที่เอ่ยถามขึ้นมาเสียด้วยซ้ำ "ในเมื่ออัครเสนาบดีเซี่ยเป็นหัวหน้าของเหล่าขุนนาง เช่นนั้นก็ให้เจ้าบอกแล้วกัน ทว่าทั้งราชสำนักนี้ ใครกันที่คู่ควรกับคำว่า 'ดี' "

เหล่าขุนนางพากันโล่งอก เรื่องเช่นนี้ใครเป็นคนตอบก็ถือเป็นคราวเคราะห์ของคนผู้นั้นเอง ให้เซี่ยชู่ตอบนั้นแหละดีแล้ว

เซี่ยชู่ไม่ได้ลุกขึ้น นางเพียงหันไปประสานมือคารวะฮ่องเต้ แล้วเอ่ยตอบอย่างสุภาพ "กระหม่อมรู้สึกว่าท่ามกลางข้าราชการทั้งหมดคนที่คู่ควรกับคำนี้เห็นจะมีเพียงตัวกระหม่อมเองพะยะค่ะ"

"พรีต!" องค์ชายเก๋ถึงกับล้มลุกสุราออกมาจนหมด สีหน้าประเดี๋ยวดังท่าประเดี๋ยวจิตขาว

เว่ยอี้จื่อกลับเพียงยิ้มน้อยๆ เขาวางจอกสุราในมือลง แล้วจ้องมองเซี่ยชู่อย่างละเอียด รวากับนึกสนุกขึ้นมากระนั้น

ฮ่องเต้ถึงกับตกตะลึงกับความหน้าหนาไม่รู้จักอายของเซี่ยชู่แล้ว "ว่าอย่างไรนะ..."

เซี่ยชู่ถือพัดไว้ในมือ ชายแขนเสื้อยกขึ้น สีหน้าไม่ยี่หระเลยสักนิด "ฝ่าบาททรงทราบอยู่แล้วว่าตัวกระหม่อมมีฐานะต่ำต้อยเพียงใด ตั้งแต่อย่างก้าวเข้ามาในราชสำนักก็ถูกมองด้วยสายตาดูหมิ่นดูแคลนแล้ว ส่วนกระหม่อมนะหรือ...นอกจากไม่หวั่นไหวต่อข่าวลือไร้ที่มาเหล่านั้น กลับยังยึดมั่นต่อตำแหน่งอัครเสนาบดีมิเสื่อมคลาย ทำหน้าที่อย่างจงรักภักดียิ่ง เช่นนี้มิใช่ต้นแบบของการยื่นหยัดเพื่อเป้าหมายหรือหรือ ไยจะไม่คู่ควรกับคำว่า 'ดี' อีกเล่า"

เชื้อชูพูดได้สั้นคลอนจิตใจคนฟังยิ่ง ดวงตาเปล่งประกายวาววาม
ไปด้วยหยาดน้ำตา แสบจะทำให้ฮ่องเต้ถึงสงสารเลยทีเดียว

แทบไม่เคยพบเห็นผู้ใดหน้าด้านหน้าทนเช่นนี้มาก่อนเลย ฮ่องเต้
ถึงกับเอ่ยอะไรไม่ออก

จู่ๆ เชื้อชูก็ผุดลุกขึ้นยืน "เพื่อป้องกันคนกล่าวครหาว่ากระหม่อม
พูดจาพล่อยๆ วันนี้ก็มาลองหยั่งเสียงกันเถิด ทุกท่านไม่ต้องเขียนทั้งชื่อแซ่
ลงไป หากรู้สึกว่ามีใครที่คู่ควรกับคำว่า 'ดี' ก็ให้เขียนเพียงชื่อของคนผู้นั้น
ลงในกระดาษ ครั้งนี้ให้องค์ชายเก้าเป็นผู้ชานชื่อของแต่ละใบออกมา
ด้วยตัวเอง และฝ่าบาททรงประกาศผลอย่างเป็นทางการ ไม่ทราบวา
พระองค์ทรงมีความเห็นเช่นไรพะยะคะ"

ฮ่องเต้กระแอมกระไอ *อย่างไรพวกขุนนางก็ต้องเห็นแก่หน้าอู๋หลังอ่อง
บ้างแหละน่า* พระองค์พยักหน้ารับในที่สุด "เช่นนั้นก็จงจัดการตามนี้เถอะ"

นางกำนัลต่างเดินเรียงแถวยกฟูกัน กระดาษ หมึกแท่ง และ
จานฝนหมึกเข้ามา ทุกอย่างผ่านไปเร็วมาก เพียงไม่นานผลกระดาษหยั่งเสียง
ก็ออกมา

องค์ชายเก้าหยุดยืนอยู่ต่อหน้าฮ่องเต้พลางชานชื่อในกระดาษ
ทีละแผ่น เสียงกงกงที่อยู่ข้างพระวรกายฮ่องเต้ทำหน้าที่จดบันทึก สูดท้าย
ก็พบว่า...น่าประหลาดแท้ เป็นเชื้อชูจริงเสียด้วย ทั้งยังชนะอู๋หลังอ่อง
ไปเพียงคะแนนเดียวเท่านั้น

"เป็นไปได้!" องค์ชายเก้าโกรธจนสะบัดชายแขนเสื้อแล้วเดิน
กลับไปนั่งตามเดิม

ฮ่องเต้ขมวดคิ้ว

มีเพียงเว่ยอี่จื่อและเซี่ยชู่ที่สีหน้าไม่แปรเปลี่ยน รวากับว่าที่
ถกเถียงกันอยู่ในตอนนี้ไม่ได้เกี่ยวอะไรกับพวกตน

ตอนนี้บรรยากาศเปลี่ยนเป็นประจวบยิ่ง ฮองเต้รู้สึกหมดสนุกแล้ว
งานเลี้ยงครั้งนี้นอกจากพระองค์ไม่ได้ประโยชน์อะไรแล้ว ยังทำให้เซี่ยชู่
ได้หน้าไปอีก จึงรู้สึกไม่พอใจอย่างยิ่ง ไม่ซำก็อ้างว่าเวียนศีรษะขอตัว
ออกจากงานเลี้ยงไปก่อน

เซี่ยชู่เห็นสถานการณ์เป็นไปเช่นนี้ก็รีบกล่าวลาเช่นกัน นางเป็นถึง
อัศวินนาบตี หากยังอยู่ต่อจะยิ่งทำให้คนวางหน้าไม่ติด มีแต่ทำให้อ
องค์ชายเก้ายิ่งอารมณ์เสียมากขึ้นเท่านั้น

"ลูกหลานพวกชั้นต่ำก็ไม่รู้วัฒนธรรมเช่นนี้แหละ!" องค์ชายเก้าย
กล่าวออกมาอย่างขุ่นเคือง

เว่ยอี่จื่อยกจอกสุราขึ้นพลาบองตามด้านหลังเซี่ยชู่ที่รีบร้อนจากไป
เขาเพียงยิ้มโดยไม่พูดอะไร

เซี่ยชู่เดินเร็วออกมา ไม่ว่าเหล่านางกำนันจะส่งสายตาให้มากมาย
เพียงไรก็ไม่คิดสนใจ นางเพิ่งพ้นจากประต้วง มู่ไปก็ตรงเข้ามาหาทันที
นางรีบออกคำสั่ง "เตรียมพู่กันกับหมึกไว้ด้วย"

"ขอรับ" มู่ไปไม่กล้าชักช้า เขารีบประคองผู้เป็นนายขึ้นรถ จุดตะเกียงให้
ก่อนจะหาพู่กัน กระจกษ หมึก และจานฝนหมึกมาให้พร้อมสรรพ

เซี่ยชู่กางพัดออก เอากระจกษพับลงไปบนพัดแล้วเริ่มตวัดพู่กัน
เขียนไปได้สักพักก็จะมีหยุดนี้กบ้างเป็นครั้งคราว หลังจากเขียนพู่กัน
ขยุกขยิกอยู่พักใหญ่แล้วจึงได้หยุดมือ

"เออละ คัดลอกชื่อที่ข้าเขียนไว้ออกมา"

มูไปรับกระดาษมา จนถึงตอนนี้จึงค่อยกล้าเอ่ยถาม "คุณชาย
รับร่อนเพียงนี้ เขียนอะไรไว้หรือขอรับ"

"ก็ข้าร่อนใจนะสิ เวลากระชั้นชิดมาก เกรงจะหลงลืมสิ่งที่จดจำ
เอาไว้" นางกางพัดจีบออกโบกไปมา หัวใจที่เต้นรัวค่อยๆ สงบลง

วันนี้ฉวยโอกาสตอนที่องค์ชายเก้าเสนอให้มีการหยั่งเสียง นางก็
ลอบจดจำตำแหน่งที่นั่งของขุนนางทั้งหลายเอาไว้ ซึ่งนางกำหนดจะคอย
เดินเก็บใบเสนอชื่อตามลำดับ ยามที่องค์ชายเก้าชานชื่อที่ทำตามลำดับ
เช่นเดียวกัน ขอเพียงสามารถเทียบชื่อที่ชานกับตำแหน่งที่นั่งของ
คนเหล่านั้นได้ นางก็จะรู้ว่าใครบ้างที่เลือกนาง และใครบ้างที่ไม่ได้เลือก...

หากคนผู้นั้นไม่ใช่คนของสกุลเซียก็ไม่มีอะไรให้ว่ากล่าวได้ แต่
หากเป็นคนของสกุลเซียแต่ไม่เลือกนาง เช่นนั้นคงต้องจัดการกับพวกเขา
บ้างแล้ว

เซียหูหลับตาคิดคำนวณในใจอย่างถี่ถ้วน ทันใดนั้นก็ตกตะลึง
นางหยิบกระดาษในมือมูไปมาดูแล้วดูอีก มุมปากถึงกับกระตุก "ไม่น่า
เป็นไปได้กระมัง..."

เว่ยอี่จื่อเลือกข้า?!

นี่...ความจำของข้าเพี้ยนไปแล้วหรือไร!

2

เวย์อ็คือถือกำเนิดในสกุลเวย์แห่งเหอตง นับว่าเป็นตระกูลใหญ่ที่มีชื่อเสียงโด่งดัง

สกุลเวย์นั้นยิ่งใหญ่มานานแล้ว เพราะแม้แต่ไทเฮาองค์ปัจจุบันก็ยังมาจากสกุลเวย์เลย ทว่าน่าเสียดาย สกุลเวย์จำต้องพ่ายแพ้ให้กับสกุลหวังและสกุลเซี่ยที่ร่วมมือกัน ทว่าหลังจากโค่นสกุลเวย์ลงได้แล้ว สกุลหวังและสกุลเซี่ยก็หันมาต่อสู้กันเอง สุดท้ายจึงเป็นสกุลเซี่ยที่ชนะไปในที่สุด และรุ่งเรืองขึ้นมาได้หลายสิบปีแล้ว

ดังนั้นระหว่างเวย์อ็คือกับเซี่ยชวย่อมมีความแค้นต่อกัน มองด้วยสายตาแคบๆ นี่ถือเป็นเรื่องใหญ่ที่ทำให้ผิวจักกันไปตลอดชีวิตได้ แต่หากมองให้กว้างขึ้น นี่ยังถือเป็นภารกิจใหญ่ประจำตระกูลทีเดียว

เทียบกับคนอื่นๆ ในสกุลเวย์แล้ว เซี่ยงฮูหยินมารดาของเวย์อ็คือถือเป็นผู้ที่อาจหาญแบกรับชื่อเสียงของวงศ์ตระกูลไว้มากที่สุด นาง

เป็นลูกหลานตระกูลใหญ่ มีชื่อเสียงในเรื่องที่มีความรู้มากมาย แม้เป็นสตรี แต่ก็เป็นคนขี้โดดเด่นมากคนหนึ่งในอาณาจักรต้าจิ้น ทว่าสิ่งที่เลื่องลือยิ่งกว่าชื่อเสียงของนางก็คือ... อารมณณ์อันเกรี้ยวกราดรุนแรง

เว่ยอี่จื่อเพิ่งกลับมาถึงจวนของต้าซือหม่า เชียงฮูหยินก็รีบปรารวดเข้ามาถามในทันที "เป็นอย่างไรบ้าง สารเลวแซ่เซี่ยนั่นแอบอายชายหน้าจวนไปกระโดดแม่น้ำตายแล้วหรือยัง!"

เว่ยอี่จื่อกุมมือมารดา ยิ้มพลางตอบด้วยน้ำเสียงละมุน "ที่แท้เมื่อตอนกลางวันที่ท่านแม่พบกับองค์ชายเก๋าก็ถกกันด้วยเรื่องนี้เองหรือ ข้าก็ว่าสิ เหตุใดเสื้อผ้าดีๆ ของข้าจึงกลายเป็นเสื้อผ้าเนื้อหยาบไปได้"

เซี่ยฮูหยินโบหน้าแดงเรื่อ "ก็แม่ช่วยแก้แค้นแทนเจ้ามิใช่หรือ เจ้าบ้าแซ่เซี่ยนั่นทำร้ายแม่ ทำให้แม่ไม่อาจอุ้มหลานได้ในเร็ววันแม่หรือจะยกโทษให้หลานของมันได้!"

เว่ยอี่จื่อยิ้มโดยไม่พูดอะไร เขาเพียงทำที่เป็นเห็นด้วยเพื่อปลอบมารดาให้คลายใจ

เห็นได้ชัดว่าฮองเต๋ยยังกริ้วจากงานเลี้ยงอยู่ วันรุ่งขึ้นจึงประกาศงดการเข้าเฝ้ายามเช้า ขุนนางคนอื่นๆ ได้รับแจ้งข่าวแต่เนิ่นๆ มีเพียงเซี่ยฮูที่มาถึงวังหลวงแล้วจึงค่อยได้รับแจ้ง

มาเสียเที่ยวแท้ๆ เอาเถอะ คิดเสียว่าออกกำลังยามเช้าก็แล้วกัน!

ยังไม่พ่ายยามเหมา* ตะวันเพิ่งจะเฝ้ามหน้าออกมาเท่านั้น เซี่ยฮูในชุดขุนนางเต็มยศก็เดินกลับไปทางประตูวัง ตามทางเหล่านางกำนัล

* ยามเหมา คือช่วงเวลา 05.00 น. ถึง 07.00 น.

ต่างยกย่องคารวะ แต่ก็มีแอบส่งสายตามาให้ไม่น้อย ใบหน้างดงาม ประดุจภาพวาด ชูดขนนางยาวแขนกว้างก็ยิ่งทำให้ดูโดดเด่นชวนมอง ท่าทางการเดินอันสง่างามก็ยิ่งขับให้เสียโฉมมีเสน่ห์มากขึ้น

เสียชิววาทาใหญ่โตในราชสำนักก็จริง ทว่าอีกมุมหนึ่งนางก็ให้ความเป็นกันเองยิ่ง ยามเหลือบเห็นนางกำนัลแอบมองมา นางก็ตั้งใจขยิบตาให้อีกฝ่าย ถึงกับทำให้สาวน้อยผู้นั้นเินอายจนต้องก้มหน้าจูดรอนนางจากไปแล้ว นางกำนัลน้อยผู้นั้นก็ตั้งตาคอยอีกคนเข้ามา

"เจ้ามันนางจิ้งจอกเจ้าเล่ห์ หวานเสน่ห์จนไปเข้าตาท่านอัครเสนาบดีของข้าจนได้!"

"ซี! ท่านอัครเสนาบดีเป็นของข้าต่างหาก เจ้าหลบไปไกลๆ เลย!"

"เจ้าสิหลบไป! เจ้าเคยบอกว่าชอบอยู่หลังห้องซัดๆ!"

ขึ้นรถม้าออกจากวังหลวงมาแล้ว ทันใดนั้นรถม้าของคู่หลังห้องก็ปรากฏขึ้นข้างหน้า กำลังแล่นมาจากทิศทางตรงข้าม เดิมทีเสียชิวยังคิดว่าตนเองตาฟาดไปจึงรีบร้องบอกให้หยุดรถ ก่อนเพ่งมองให้แน่ใจ

เว่ยอี่จื่อพลันเลิกม่านแล้วชะเงว่ไปหน้าออกมา

"อ้าว คู่หลังห้องจะไปเข้าเฝ้าหรือ" เสียชิวอดทักทายอีกฝ่ายไม่ได้

เว่ยอี่จื่ออมยิ้มพลางพยักหน้า "พอดีวันนี้มีธุระจึงได้มาสาย ทำไมหรือ เห็นท่านอัครเสนาบดีออกมาเช่นนี้ หรือว่าเข้าเฝ้ายามเช้าเลิกแล้ว"

เสียชิวหัวเราะออกมา "ใครว่าละ เมื่อวานฝ่าบาททรงดื่มน้ำจัณฑ์ไปมาก วันนี้จึงงดเข้าเฝ้ายามเช้า ข้ายังคิดว่ามีแต่จวนอัครเสนาบดีที่ไม่ได้รับแจ้งเสียอีก ไม่คิดว่าแม้แต่จวนต้าซือหม่าก็ไม่ทราบเรื่องด้วย"

"เป็นเช่นนั้นเอง" สีหน้าเว่ยอี่จื่อเผยว่าเพิ่งรู้ "ในเมื่อเป็นเช่นนั้น

ข้าก็คงต้องกลับทางเดียวกับท่านแล้ว"

"คงต้องเป็นเช่นนั้น" เชี่ยชูปปล่อยม่านลง นางหันไปยิ้มกับมู่ไปแล้ว
 เอ่ยว่า "ช่างรู้จักรางตัวเสียจริง คงกลัวว่าข้าจะนึกชิงชังฝ่าบาท จึงแสร้ง
 ทำเป็นมาที่นี้เช่นนี้ เพื่อพิสูจน์ว่าฝ่าบาททรงไม่มีเจตนาจะเล่นงานข้า"

มู่ไปทำเสียงอาแล้วเอ่ยว่า "บ่าวก็ยังคิดว่าอู่หลังอ่องไม่ได้รับแจ้ง
 จริงๆ"

"ฝ่าบาททรงให้ความสำคัญกับเขาถึงเพียงนี้ ต่อให้ไม่แจ้ง ชุนนาง
 บัญุนทั่วราชสำนักก็ยังต้องแจ้งเขา" เชี่ยชูปศิโรราบมู่ไปด้วยความเอ็นดู
 "เจ้าเป็นเด็กดีไว้เดียงสาเสียจริง ต้องรักษาข้อดีนี้ไว้ให้ดีเล่า"

"..."

ยามกลางวันสิ้นสุด เวลายามเช้า รถม้าอันหรูหราของจวน
 อัครเสนาบดีกับรถม้าสามัญของอู่หลังอ่องเคลื่อนเคียงกันมาบนถนนใหญ่
 กลางเมือง เรียกความสนใจของผู้คนให้หันมามองได้ในทันที

มู่ไปแบ่ปาก "ไร้มารยาทสิ้นดี ต่อให้เป็นจวินอ่อง* และต้าซือหม่า
 แต่ก็ยังต่ำกว่าตำแหน่งอัครเสนาบดีของคุณชายอยู่หนึ่งขั้น จะมา
 เคลื่อนเคียงกันเช่นนี้ได้อย่างไร"

เชี่ยชูปอกพัดพลงหัวเราะ

นี่ก็คือความเจ้าเล่ห์ของอู่หลังอ่อง ถ้าเขาเอาแต่ทำตัวลึบๆ ล่อๆ
 จะทำให้นางยิ่งระมัดระวังเขา แต่หากจงใจเผยท่าทีอย่างโจ่งแจ้งก็จะ
 ทำให้รู้สึกว่ามีอะไรน่ากลัว ตอนนั้นที่เขาจงใจให้นางยิ้มเสื้อผ้าก็อาจ
 ทำไปเพื่อกลั่นแกล้งนาง ซึ่งมีความเป็นไปได้ถึงแปดส่วน

* จวินอ่อง เป็นตำแหน่งเชื้อพระวงศ์ชายลำดับที่สองรองจากจวินอ่อง โดยมากฮ่องเต้จะแต่งตั้งแก่บุตรชายของ
 จวินอ่อง สมาชิกราชวงศ์ ชุนนางต่างแซ่ที่มีความชอบ หรือเจ้าครองแคว้นบริวาร

เชี่ยชูถอนหายใจ คนผู้นี้ลึกล้ำยากจะหยั่งถึง ดูแล้วรับมือได้ยาก
จริงๆ

ตอนนี้เอง จู่ๆ เว่ยอี้จื่อก็เรียกนาง เชี่ยชูเลิกม่านขึ้น ก่อนจะเห็น
ใบหน้ากระจ่างดูจางใหม่ของเขาอาบได้แสงตะวัน รอยยิ้มที่ประดับ
มุมปากนั้นแทบจะละลายสายตาของผู้ที่พบเห็นเลยทีเดียว

มีเสียงร้องอุทานดังขึ้นในหมู่หญิงสาวที่อยู่รอบด้าน วันนั้นที่
เว่ยอี้จื่อเข้าเมืองเขาไม่ได้เยี่ยมหน้าออกมา วันนั้นจู่ๆ ก็เลิกม่านขึ้นเช่นนี้
จะไม่ให้พวกนางกรี๊ดร้องด้วยความปลาบปลื้มได้หรือ พอเชี่ยชูเยี่ยมหน้า
ออกมาหลังจากนั้น หญิงสาวอีกกลุ่มก็ส่งเสียงกรี๊ดร้องออกมาด้วย
เหมือนประชันกับเสียงกรี๊ดร้องเมื่อครู

เชี่ยชูหันไปมองเว่ยอี้จื่อด้วยสีหน้าจางใจ "อู๋หลังอ่อง จู่ๆ ก็เรียกข้า
เช่นนั้น มีอะไรหรือ"

เว่ยอี้จื่อยิ้มอย่างมีเลศนัย "ไม่มีอะไรหรอก เพียงแค่อยากจะเห็นว่า
ท่านอัครเสนาบดีเป็นที่ปลาบปลื้มชื่นชมอย่างที่เขาลือกันมาหรือไม่
ดูแล้วก็คงจะจริง"

เชี่ยชูหรีตานิดูๆ "ฟังจากที่ท่านพูดมา หรือว่าอู๋หลังอ่องอยาก
แข่งประชันกับข้า?" นางใช้พัดแตะที่แก้มตนเองเบาๆ "เพื่อหน้าตาขึ้นะหรือ"

เว่ยอี้จื่อยังไม่ทันตอบก็ได้ยินเสียงพลัก มีคนโยนผลแดงขึ้นไปบน
รถของเชี่ยชู เห็นได้ชัดว่าหลงเสน่ห์นางโดยไม่รู้ตัวแล้ว

"ดูสิ ข้ายังไม่ได้พูดอะไรเลย การแข่งขันก็เริ่มขึ้นแล้ว" เว่ยอี้จื่อยิ้ม
แล้วปล่อยม่านรถลง ทางนั้นก็มีคนโยนผลแดงขึ้นมาบนรถของเขา
ด้วยเช่นกัน

พักเดียวผู้คนก็ออกมายืนกันจนเต็มสองข้างทาง พวกกันโยนผลหมากรากไม้มาให้ ยืนรวมกันเป็นกลุ่มๆ ทั้งชายและขวา ประหนึ่งตั้งป้อมแยกกันอย่างเห็นได้ชัด แม้แต่หมู่ไปกับผู้เสียนก็ยังถูกยกเอามาเปรียบเทียบกับ

แรกเริ่มแบ่งออกเป็นสองกลุ่มใหญ่ เริ่มจากถกเถียงกันเบาๆ ไปจนถึงตะคอกใส่กันเสียงดัง ฝ่ายหนึ่งบอกว่าอัครเสนาบดีทั้งรูปงามและเก่งกาจไร้ผู้เทียมทาน อีกฝ่ายก็บอกว่าอู่หลังอ่องสง่างามหาใดเปรียบ ทั้งยังเก่งกาจในการรบทัพจับศึก ต่างฝ่ายต่างโอ้อวดคนที่ตนชื่นชอบเป็นการใหญ่

ทว่าคนที่น่ายินดีมากที่สุดเห็นจะเป็นพ่อค้าเร่ขายแตงซึ่งวางขายอยู่ข้างทาง คาดว่าคงค้าขายทำกำไรได้อกโขทีเดียว!

กระทั่งรถม้าแล่นอยู่บนถนนใหญ่มาได้ไกลแล้ว รถม้าของทั้งสองฝ่ายจึงหยุดลงที่ทางแยก ไม่ช้าก็กล่าวลากัน

เขี่ยชูลึกม้ารถแล้วลงมา นางเดินไปยังข้างรถของเว่ยอู่จื่อแล้วเอ่ยว่า "เคยได้ยินมาว่าสกุลเว่ยแห่งเหอตงมีชายรูปงามหลายคน วันนี้ได้ร่วมเดินทางด้วยกัน ข้าก็เชื่อว่าจริง อู่หลังอ่องช่างรูปงามจนทั่วหล้าหัวนี้ไหว มีหรือจะไม่ได้รับผลแดงมากำหนดจนเต็มรถเช่นนี้"

เว่ยอู่จื่อก็ลงจากรถเช่นเดียวกัน ชูดขุนนางราชสำนักสีดำปกลายงดงามบนร่างเขายังขับให้ตัวเขาสูงส่ง เขายิ้มแยมให้อย่างอ่อนโยนแล้วเอ่ยว่า "ท่านอัครเสนาบดีกล่าวผิดไปแล้ว ข้านี้หรือจะเทียบกับท่านได้"

ทั้งสองต่างผลัดกันเอ่ยชมไปมาอย่างเสแสร้ง ทันใดนั้นสีหน้าเขี่ยชูลูกก็มีแววละอายพาดผ่าน นางกระแอมที่หนึ่งแล้วเอ่ยว่า "เมื่อครู่ข้าเห็น

บรรณท่านมีทับทิมกับพลีจื่อ* มากมาย พุดไปก็น่าอายนัก ของที่ข้าชอบ มีน้อยอย่าง จำเพาะต้องมาขอบกินสองสิ่งนี้ ไม่ทราบว่าจะ...

เว่ยอี่จื่อหัวเราะเบาๆ ก่อนเอ่ยขึ้นในทันที "ผู้เสวียน เลือกทับทิม กับพลีจื่อบรรณไปใส่ไว้ในรถม้าอัครเสนาบดีด้วย"

ผู้เสวียนโน้มหน้าอยู่ครู่หนึ่ง ก่อนไปทำตามคำสั่งแต่โดยดี ไม่นานนัก ชาวบ้านที่แอบตามพวกเขามาเรื่อยๆ ก็นำเรื่องที่เห็นนี้ ไปขยายความต่อ

"นี่ พวกเจ้าอย่าเอาแต่ทะเลาะกันดีกว่า ยามนี้แม้แต่คูหลิงอ่อง ยังยกผลไม้ของตัวเองให้ท่านอัครเสนาบดีเลย นั่นก็หมายความว่า คูหลิงอ่องยอมยกธงยอมแพ้แล้ว!"

"ฮ่าๆๆ เช่นนั้นท่านอัครเสนาบดีของข้าก็เป็นชายงามอันดับหนึ่งของต้าจิ้นเรา!" ฝ่ายที่สนับสนุนเชื้อชูพากันได้ใจ

"ไม่ใช่ๆๆ! ข้าไม่เชื่อหรอก!" ผู้ที่สนับสนุนเว่ยอี่จื่อถึงกับหมดสติ ไปสามคน

หลังจากทั้งสองฝ่ายบอกลากันอยู่พักใหญ่ ผู้เสวียนก็กระซิบถาม เว่ยอี่จื่อผ่านม่านกัน "จวินอ่อง เหตุใดท่านต้องอ่อนน้อมต่ออัครเสนาบดี ด้วยแล้ว เห็นอยู่ชัดๆ ว่าเขากำลังวางอุบายหาทางเอาชนะท่าน"

"ช่างเถอะ เดิมที่การแข่งขันนี้ข้าก็แสวงเกริ่นขึ้นมาอย่างนั้นเอง ชายชาติตรีหยัดยืนระหว่างฟ้าดิน ไยต้องอาศัยเพียงหน้าตา" ทันใดนั้น เว่ยอี่จื่อก็หัวเราะเบาๆ "แต่อัครเสนาบดีผู้นี้ก็น่าสนใจจริงๆ"

* พลีจื่อ หมายถึง ลูกโหนดหรือลูกพลัม

ฝ่ายเซี่ยชู่ที่ดูน่าสนใจผู้นี้ พอกลับถึงจวนแล้วก็นั่งอยู่หลังโต๊ะ
ตั้งอกตั้งใจกินทับทิม มู่ไปแกะเปลือกทับทิมให้พอลางพุดอย่างกระหยิ่มใจ
"บ่าวก็ว่าอู่หลังอ่องผู้นั้นเทียบคุณชายไม่ได้หรอก"

เซี่ยชู่เบ้าปากอย่างไม่แยแส "อย่าได้พุดจาโอ้อวดเกินไปนัก ในมือเขา
มีกำลังทหารมากมายเพียงนี้แต่ก็ยังได้รับความชื่นชมจากฝ่าบาทถึงขั้นนี้ได้
คุณชายอย่างข้านี้ชื่นชมเขาจริงๆ"

มู่ไปกลอกตาใส่อย่างดูแคลน

ในลานบ้านจุดไฟแล้ว พอบ้านชราเดินมาถึงหน้าห้องหนังสือ
มองเมืงกงเปลือกทับทิมราวกับไม่เห็นแล้วเอ่ยรายงาน "คุณชาย
มีคนรับใช้จากจวนต้าซือหมาเอาของมาส่งให้ท่านขอรับ"

"หืม?" เซี่ยชู่ลุกขึ้นจากหลังโต๊ะ "เอามาดูซิ"

มู่ไปรีบเดินไปรับที่ปากประตูทันที ที่แท้ก็เป็นชุดสีขาวชุดหนึ่ง
เขาหยิบออกมาดูแล้วพุดอย่างประหลาดใจว่า "คุณชาย นี่เป็นชุดล้าลอง
ที่ท่านสวมไปงานเลี้ยงวันนั้นมิใช่หรือขอรับ"

เซี่ยชู่รับมาดู ชุดของข้าจริงด้วย

ตอนนั้นพอนางเห็นชุดเนื้อผ้าธรรมดานี้ก็รู้แล้วว่าอู่หลังอ่องจงใจชู่
เรื่องชาติกำเนิดมาตั้งข้อรังเกียจนาง หลังจากเปลี่ยนเสื้อผ้าแล้วนาง
จึงจงใจทิ้งชุดที่ขาดชุดนี้เอาไว้ ดูเผินๆ เหมือนลืมไว้ แต่ที่จริงเป็นการ
'ให้ของขวัญตอบแทน' ต่างหาก

เซี่ยชู่หยิบชุดที่ตั้งใจใช้เป็นของขวัญตอบแทนขึ้นมาดูอย่างละเอียด
แล้วก็ต้องตกตะลึง

ชายชุดที่ถูกกระบี่แทงจนขาดถูกเย็บติดกลับเป็นเหมือนเดิมแล้ว

ตรงที่ผ้าเย็บต่อกันใช้ดินทองคำปักเป็นลวดลายไว้ ดูแล้วประณีตงดงามยิ่ง

"คนที่มาพูดอะไรบ้าง"

พ่อบ้านเอ่ย "คนที่มาบอกว่าอู่หลังอ่องกำชับด้วยตนเองว่า ต้องส่งเสื้อผ้าให้ถึงมือคุณชาย ดินทองที่ใช้ปักลายนี้เป็นสินสงครามที่ได้จากการสู้รบกับแคว้นกู๋อวีหนุ* ถือเสียว่าเป็นสิ่งตอบแทนของกำนัลของท่านก็แล้วกัน"

เชี่ยชู่ซี้ก็ขบขันยิ่ง "แต่เขาไม่ได้รับของกำนัลของข้านี้"

"อู่หลังอ่องบอกว่านั้นเป็นลาภที่มีควรได้ แต่เสื้อผ้าชุดนี้เขาทำชาตเองกับมือ ย่อมต้องส่งคืนในสภาพสมบูรณ์"

เชี่ยชู่ซี้ยกหน้า "เข้าใจแล้ว เขามีความคิดละเอียดอ่อนมากทีเดียว"

นางทำเสียงจ๊กจ๊กสองทีขณะนั้นก็ย้อนกลับไป งานเลี้ยงวันนั้น เว่ยอี้จื่อเริ่มต้นด้วยการทำให้นางชายหน้าก่อนแท้ๆ ลู่ๆ ก็มามอบของกำนัลให้ตามหลังเสียอย่างนั้น นี่แสดงให้เห็นว่าศัตรูผู้นี้แข็งแกร่งยิ่งนัก ทั้งที่ก่อนหน้านี้ใช้อุบายอย่างหนึ่ง ทว่าต่อมาก็ใช้อีกอุบายแล้ว ทำเอานางงุนงงสับสนว่าเขาคิดจะทำอะไรกันแน่ หากนางไม่ควบคุมสติของตนเองให้ดี นางอาจกลายเป็นฝ่ายเปลืองพละกำลังทำอะไรผิดพลาดได้

เชี่ยชู่ซี้หยิบเสื้อผ้าส่งให้มู่ไป นางเพ็งจะนั่งลงกินทับทิมต่อ พ่อบ้านที่เพ็งเดินออกไปก็กลับเข้ามาอีกครั้ง

"คุณชาย คุณชายขอรับ แยกแล้ว บ่าวซราเพ็งทราบข่าวมาว่า คุณชายหว่านเกิดคิดสั้นเสียแล้วขอรับ!"

* กู๋อวีหนุ (ค.ศ. 313-663) ชื่อแคว้นทางตะวันตกเฉียงเหนือของจีนโบราณซึ่งก่อตั้งโดยชาวเซียนเป่ย์เผ่าหนึ่ง ปัจจุบันคือพื้นที่มณฑลชิงไห่และกานซู่

เซี่ยชู่ถึงกับล่ำลักทับทิมที่กินเข้าไป นางไอแค้นๆ อยู่นาน ได้แต่
บ่นอุบในใจ *คุณชายหว่านนี่ใครกัน*

สกุลเซี่ยเป็นตระกูลใหญ่ เฉพาะที่อาศัยในจวนก็มีอยู่เกือบร้อยคน
เซี่ยชู่เข้ามาอยู่ในสกุลเซี่ยตอนที่โตแล้ว ทุกวันในอดีตนางล้วนได้รับ
การอบรมเรื่องนั้นเรื่องนี้จากเซี่ยหมิงกวงมิได้ขาด จนแทบไม่มีโอกาส
จะได้สนทนาหรือพบปะใครอื่น จึงไม่แปลกที่นางจะรู้จักคนในสกุลเซี่ย
แต่ไม่ก่คนเท่านั้น

พ่อบ้านรีบร้อนไปจัดการเรื่องของคุณชายหว่าน ส่วนเซี่ยชู่ก็
ไม่มีแกลใจมากินทับทิมต่อแล้ว นางจึงเอ่ยถามมู่ไปว่า "คุณชายหว่านผู้
นี้เป็นใครกัน"

มู่ไปเอ่ยตอบ "คุณชายคงไม่ทราบ หากว่ากันตามลำดับญาติแล้ว
ท่านควรเรียกคุณชายหว่านว่า 'ท่านอา' เดิมทีเขาก็ถือเป็นหลานชายของ
นายท่านขอรับ"

นายท่านก็คือเซี่ยหมิงกวง ในเมื่อคุณชายหว่านเป็นหลานชาย
ก็ต้องเป็นบุตรชายของน้องชายแท้ๆ ของท่านมู่ ว่ากันตามเหตุผลแล้ว
คุณชายหว่านท่านนี้ก็น่าจะถูกเลี้ยงดูอยู่ที่บ้านรองสิ เหตุใดจึงมาอยู่
ในบ้านใหญ่ได้เล่า เซี่ยชู่ขุ่นงงสงสัยยิ่งนัก

มู่ไปจึงพูดต่อ "แต่ภายหลังเกิดเรื่องขึ้น ฐานะของเขาจึงเปลี่ยนไป..."
เซี่ยชู่ยังมึนงงไม่หาย "เกิดเรื่องอะไรขึ้นรี"

มู่ไปหันมองซ้ายขวา เมื่อแน่ใจว่าไม่มีใครอยู่แล้ว เขาก็ยื่นหน้า
มาเล่าเป็นฉากๆ ทำทางมีลัษลมคมในยิ่ง พอเล่าจบก็ทำสีหน้าเหมือนว่า

'ถ้าเป็นคนทั่วไปเข้าไปไม่เล่าให้ฟังหรอคะ'

"อ้อ" สีหน้าเซี่ยฮึงฮุยซับซ้อนขึ้นมา

เซี่ยหมิงกวงกับน้องชายเซี่ยหมิงฮุยไม่ถูกกัน ฝ่ายหนึ่งรู้สึกว่
น้องชายไม่ได้เรื่อง จะผลักดันก็ทำไม่ไหว อีกฝ่ายก็รู้สึกว่าพี่ชายไร้น้ำใจ
แค่เรื่องที่เป็นถึงอัครเสนาบดีแต่ไม่คิดช่วยเหลืออะไรเลยก็ช่างมันเถอะ
แต่ถึงขั้นเหยียดหยามบุตรชายทั้งสองของเขาราวกับเป็นคนไร้ค่าอีก

เซี่ยหมิงฮุยมีลูกมากกว่า ซึ่งเรื่องนี้ทำให้เขาชนะเซี่ยหมิงกวงไป
ตอนที่เขาอายุได้ห้าสิบ อนุภรรยาก็ยังคลอดบุตรชายให้เขาได้อีกคนหนึ่ง
ทำให้เขารู้สึกเป็นผู้ชนะจนครหาแทบจะชี้ฟ้าทีเดียว

หลังจากนั้น ทุกครั้งที่เซี่ยหมิงฮุยมาเยี่ยมเยียนเซี่ยหมิงกวงก็จะจูง
บุตรชายคนเล็กมาด้วยท่าทางโอ้อวดเสมอ เด็กน้อยยิ่งโตก็ยิ่งเฉลียวฉลาด
ทำให้เขาได้ลบเลือนความอับอายที่เซี่ยหมิงกวงเคยดูถูกบุตรชายสองคน
ของเขาก่อนหน้านี้ไป ทำให้ยิ่งปลอบปล้ำใจยิ่งนัก

ไหนเลยจะรู้ สิ่งที่ดีงามมักไม่ยั่งยืนยาว เซี่ยหมิงฮุยจัดงานเลี้ยงฉลอง
วันคล้ายวันเกิดครบรอบหกสิบปีอย่างยิ่งใหญ่ แต่จู่ๆ ที่เรือนหลังก็เกิด
ไฟไหม้ขึ้น...อนุภรรยาคนงามประดุจบุปผาผู้นั้นถูกจับได้ว่าเล่นชู้กับ
คนนอก พอซักถามอย่างละเอียดก็พบความจริงว่า...ให้ตายสิ แม้แต่
บุตรชายก็มีโชคลูกของเขาหรอหรือนี่

ราวกับสายฟ้าผ่ากลางวันแสบๆ! เซี่ยหมิงฮุยกระอักเลือดจนเป็นลม
ล้มพับ อุตุศาสตร์เลี้ยงบุตรชายคนอื่นมานานนับสิบปี ทั้งยังให้เงินใช้จ่าย
อย่างมือเติบเสียยิ่งกว่าตัวเขาเองด้วยซ้ำ

เวลานั้นเซี่ยหมิงกวงก็อยู่ในงานเลี้ยงด้วย อย่างไรก็ตามเสียก็ต้องคำนึง

ถึงสถานการณ์เบื้องต้นมาก่อน เขาจึงไม่ได้ฉวยโอกาสนี้ซ้ำเติม เพียงบอกกล่าวส่งแขกหรือที่มีอยู่เต็มห้องออกไป คนอื่นๆ จะได้ไม่รับรู้เรื่องน่าอัปอายในครอบครัวจนนำมาพูดต่อได้

จากนั้นเซี่ยหมิงฮุยก็จัดการกับอนุภรรยาทันที เดิมที่ยังคิดจะจัดการกับเด็กน้อยด้วย แต่เซี่ยหมิงกวงกลับรับตัวเด็กน้อยผู้นั้นแล้วพากลับมาจนอัครเสนาบดีด้วยกัน

ว่ากันว่าทำเพื่อให้น้องชายอัปอาย...

บ้างก็ว่าเขาอยากจะสะสมบุญกุศล...

บ้างก็ว่าคนที่คบชู้กับอนุภรรยาผู้นั้นก็คือเซี่ยหมิงกวงเอง...

เมื่อพ่อบ้านจนอัครเสนาบดีได้ยินคนในจวนพูดเช่นนั้นก็ตวาดด้วยความโกรธเกรี้ยว 'นายท่านอายุอานามตั้งเท่าใดแล้ว พวกเจ้าก็อย่าปั้นน้ำเป็นตัวใส่ความท่านผู้เฒ่าเลย!'

อย่างไรก็ตาม เรื่องนี้เพียงถูกวางไว้ข้างๆ ปล่อยให้คลุมเครืออยู่เช่นนี้เอง เด็กซึ่งมีที่ไปที่ไปไม่ชัดแจ้งจึงเติบโตขึ้นอย่างสงบสุขภายในจวนอัครเสนาบดี เหล่าคนรับใช้ไม่กล้าพูดจาเหลวไหล ด้วยชื่อของเขาคือเซี่ยหว่าน ผู้คนจึงเรียกเขาว่า 'คุณชายหว่าน'

แม้เรื่องนี้จะป็นเรื่องที่น่าอัปอาย ทว่าในใจเซี่ยชุกกลับรู้สึกรับรู้ได้ถึงเรื่องราวบางอย่างที่แฝงอยู่

เมื่อป้อยู่ในจวนสกุลเซี่ยมาตั้งแต่เล็กจนโต จึงรับรู้เรื่องราวในอดีตมากกว่านาง ตามที่เขาเล่ามานั้น เซี่ยหว่านผู้นี้เข้ามาอยู่ในจวนตอนที่บิดาของนางก้าวเข้าสู่เส้นทางหลอมยาอายุวัฒนะแสวงหาความเป็นเซียนอย่างเต็มตัวแล้ว บางทีที่เซี่ยหมิงกวงพาเด็กน้อยกลับบ้านบ้าน อาจเพราะ

วางแผนให้เขารับช่วงต่อก็เป็นได้

แต่ความเป็นมาของเซี่ยหฺร่าณก็ช่างน่ารังเกียจจริงๆ หากวันใดถูกเปิดโปงขึ้นมาคงยากจะทำให้คนเคารพนับถือได้ นอกจากนี้ยังไม่มีสายเลือดสกุลเซี่ยด้วย เซี่ยหฺมิงกวงยอมไม่อาจวางใจได้เท่าใดนัก

นี่อาจเป็นเหตุผลที่ท่านผู้เฒ่ารับตัวนางกลับมาที่จวนกระมัง แม้นางจะมีชาติกำเนิดที่ต่ำต้อย แต่เทียบกันแล้วก็ยิ่งดีกว่าเซี่ยหฺร่าณอย่างไรเสียนางก็ยังมีสายเลือดสกุลเซี่ย ทั้งยังเป็นบุตรสายตรงเพียงคนเดียว ย่อมแตกต่างกันอยู่แล้ว

เมื่อได้ใคร่ครวญ เซี่ยชู่ก็เข้าใจว่าที่ผ่านมาเหตุใดเซี่ยหฺมิงกวงจึงไม่เคยเอ่ยถึงเรื่องคนผู้นี้ให้ฟังมาก่อน แปรส่วนคงกังวลว่านางจะไม่สบายใจ

เรื่องนี้เซี่ยชู่เข้าใจได้ แต่ที่ยังสงสัยก็คือเซี่ยหฺร่าณรับรู้เรื่องนี้หรือไม่ นางลุกขึ้นจัดเสื้อผ้า ก่อนจะหันไปพูดกับมู่ไป๋ "พาข้าไปพบท่านอาหน้อยสิ"

เซี่ยหฺร่าณอยู่ที่เรือนหลิวอวินซึ่งตั้งอยู่ทางตะวันตกเฉียงเหนือของจวน ที่นั่นอาจจะดูคับแคบไปบ้าง แต่ก็สงบเงียบร่มรื่น น่าอยู่ไม่น้อย บริเวณลานเรือนยังมีสระน้ำเล็กๆ กลีบดอกไม้จากgrimสระร่วงลงสู่ผิวน้ำ ยามแสงจันทร์สาดส่องเผยให้เห็นความงามอันน่าหลงใหล

เซี่ยชู่กับมู่ไป๋เดินไปถึงประตูเข้าลานเรือน พวกเขาเห็นพ่อบ้านและท่านหมอบอกออกมาพอดี จึงสอบถามไปสองสามคำ ท่านหมอบอกว่าเซี่ยหฺร่าณผูกคอกับชื่อ โชคดีที่ถูกพบเห็นเร็วจึงไม่เป็นอะไรมาก เพียงแต่มีรอยช้ำที่ลำคอเท่านั้น

เชี่ยซุพยักหน้า นางเอามือไพล่หลังพลางเดินไปที่ประตู พบว่ามีเด็กรับใช้ท่าทางคล่องแคล่วรออยู่ข้างในแล้ว

"คารวะอัครเสนาบดีขอรับ"

เชี่ยซุจึงเอ่ยถาม "เหตุใดคุณชายของเจ้าจึงได้คิดสั้นเล่า"

เด็กรับใช้ได้ยิ้มนั่นดวงตาก็แดงเรื่อ "จู่ๆ นายท่านสองคนจากบ้านรองก็มาหาถึงที่เรือน บอกว่าคุณชายของบ่าวเป็นคนนอก แล้วบอกให้เขาไสหัวออกไปจากสกุลเชี่ยเสี่ย คุณชายโกรธมาก ก็เลย..."

เชี่ยหมิงซุขุลาโลกไปนานแล้ว นายท่านทั้งสองของบ้านรองก็คือบุตรชายทั้งสองของเขา ทั้งสองจึงมีฐานะเป็น 'ท่านอา' แท้ๆ ของเชี่ยซุนั่นเอง

เชี่ยซุเคยได้ยืมเชี่ยหมิงกวงพุดถึงท่านอาทั้งสองมาบ้าง เชี่ยซุคนโตเป็นคนขี้เมา วันทั้งวันเอาแต่เมาอยู่แทบทำหึงงาม เชี่ยหลิงคนรองไม่ชอบเล่าเรียนตำรา วันๆ ใฝ่ฝันแต่จะเป็นแม่ทัพ ทว่าน่าเสียดายที่กลับป่วยกระเสาะกระแสะเป็นวัณโรค

เชี่ยหมิงกวงเคยถึงขั้นเรียกทั้งสองคนนั้นว่า 'พวกสวะ'

เชี่ยซุมีแผนการในใจแล้ว นางสาวทำเดินเข้าไปในห้อง

กลิ่นยาฟุ้งตลบอบอวลไปทั่วห้อง หลังฉากกันลมเห็นร่างหนึ่งเอนนอนพิงหัวเตียงอยู่

เด็กรับใช้เดินเข้าไปกระซิบสองสามคำ ทว่าคนบนเตียงกลับไม่ยอมขยับตัว เชี่ยซุจึงถือวิสาสะเดินเข้าไปเอง

เชี่ยห่วนอายุอ่อนกว่านางสองปี เขาสวมชุดยาวสีชาวดัวหลวมโพกรูปโฉมหล่อเหลา ทว่าดูซีดเชียวไปสักหน่อย รอยแดงตรงลำคอก็ดู

นำตกใจอย่างยิ่ง

เมื่อรู้สึกรู้ว่ามีคนเข้ามาใกล้ เขี่ยห่อหนังสือเงยหน้าขึ้นมองด้วยสีหน้าเรียบเฉย เพียงเหลือบมองด้วยแววตาเยื่อหุ้มเย็นชาแค่แวบเดียวก็ถอนสายตากลับไป แล้วพูดอย่างไม่สะทกสะท้านว่า "ทำให้ท่านอัครเสนาบดีต้องเป็นกังวลแล้ว"

เขี่ยชูกระแอมเบาๆ เป็นการบอกให้คนรับใช้ถอยออกไป ก่อนจะเดินเข้าไปทักทายเขาอย่างยิ้มแย้ม "ท่านอา"

เขี่ยห่อหนังสือเงยหน้าขึ้นมาทันที สีหน้าราวกับมองเห็นผี

"ท่านอามองข้าเช่นนี้ทำไมเล่า ถึงท่านจะอ่อนกว่าข้าสองปี แต่ก็ถือว่าอยู่คนละรุ่นกัน ข้าเรียกท่านว่าท่านอาที่เหมาะสมแล้ว"

สีหน้าเขี่ยห่อหนังสือเกรี้ยวกราดในทันใด "ข้าไร้สายเลือดสกุลเขี่ยเป็นแค่ลูกชู้ของเมียป่าวแค่นั้น!"

ว่าแล้วเขี่ยนี้ต้องเป็นคำคำทอของท่านอาสองท่านนั้นแน่

เขี่ยชูนั่งลงตรงริมเตียงพลางคลี่พัดจีบออกแล้วพัดให้เขา "ช่างบังเอิญยิ่งนัก ข้าก็เป็นลูกนอกสมรสเช่นกัน ท่านอา ข้าว่าเราทั้งสองต่างก็มีชีวิตที่น่าสงสารเหมือนกัน ควรจะช่วยเหลือกันถึงจะถูกท่านจะมาดวนจากไปก่อนได้อย่างไรเล่า"

เขี่ยห่อหนังสือยื่นเขี่ยชูพูดพล่ามด้วยท่าทีดีสนิทเช่นนี้ก็ถึงกับอึ้งไป เขานิ่วหน้าแล้วเอ่ยว่า "ท่านพูดเช่นนี้หมายความว่าอะไร"

เขี่ยชูจึงเลิกดีหน้าทะเล้น แล้วกระซิบว่า "ท่านอาเติบโตมาได้ รับการสั่งสอนอบรมจากท่านปู่ คิดแล้วก็น่าจะมีดีกว่าคนอื่นๆ บัดนี้ท่านปู่ไม่อยู่แล้ว ท่านอากลับมามีอยู่ในสภาพที่ถูกคนกลั่นแกล้งรังแก"

เสียได้ มีผู้ท่านเอาไว้ความสามารถที่มีติดตัวมาช่วยเหลือหลานชาย เช่นข้าดีกว่า คุณสิ ข้ากับท่านอาก็อายุพอๆ กัน ร่างกายก็แข็งแรงดี ย่อมมีชีวิตอยู่ได้อีกยาวนาน ต่อไปก็ไม่ต้องกลัวแล้วว่าหลังคาเรือน จะพังครืนลงมา"

เขี่ยหว่านเข้าใจได้ในทันที ทว่าสีหน้ากลับยิ่งเย่อหยิ่งมากกว่าเดิม "ที่ท่านมาถึงที่นี่ก็เพื่อสิ่งนี้เองหรือ ข้าว่าไม่ต้องมากก็ได้กระมัง เพราะว่าเหล่าสกุลมีชื่อทั้งหลายคงไม่หวังจะให้ท่านได้มีชีวิตอยู่นานเท่าไรนักหรอก"

เขี่ยชุกจุกมุกไปมา

เขี่ยหว่านเบือนหน้าไป "ท่านเดินกลับอย่างระมัดระวังด้วย ไม่ขอไปส่ง"

"ก็ได้" เขี่ยชุกจุกต้องลุกขึ้นยืน นางแสรังทำที่ถอนหายใจด้วยท่าทางที่เสียตายยิ่ง "เช่นนั้นวันหน้าค่อยมาเยี่ยมท่านอาใหม่ วันนี้ที่บอกไป ท่านอาก็ลองเก็บไปคิดดูให้ดี อันที่จริงท่านอาก็คงเข้าใจดีกระมัง ที่ท่านปู่รับตัวท่านอาไว้ก็เพื่อวันนี้มิใช่หรือ"

ออกจากเรือนหลิววีนแล้ว มู่ไปก็ปราดเข้ามา ท่าทางอยากจะนิทาเต็มที เขี่ยชุกเพียงโบกพัดไปมา สรุปผลของการพบปะในครั้งนี้ว่า "ช่างหยิ่งนัก เย่อหยิ่งเหลือเกิน!"

เหล่าสกุลมีชื่อทั้งหลายคงไม่หวังจะให้ข้าได้มีชีวิตอยู่นานเท่าไรนัก อย่างนั้นรี!

เขี่ยชุกไม่ประหลาดใจกับเรื่องนี้เลยสักนิด เพราะตั้งแต่แรกนางก็คอยจับตาดูสกุลต่างๆ อย่างใกล้ชิด เริ่มตั้งแต่สกุลต่างๆ ในราชสำนัก

ตลอดช่วงเวลาหลายปีมานี้ ราชสำนักไม่เคยเกิดเรื่องใหญ่ขึ้น
สายตาของฮ่องเต้จึงรวมมายุที่ตัวเซี่ยชู่ทั้งสิ้น ทุกครั้งที่มีการเข้าเฝ้า
เป็นต้องจ้องอัครเสนาบดีเซี่ยมิ่ง จ้องชนิดที่แทบจะทะลุทะลวงร่างอีกฝ่าย
ได้เลยทีเดียว

หากมิใช่เพราะฮ่องเต้เป็นคนเอาจริงเอาจัง อาลักษณ์คงได้จับบันทึกลง
ไปแล้วว่าพระองค์รักชอบหลงหยาง*

จับจ้องอยู่หลายวัน ในที่สุดฮ่องเต้ก็เปลี่ยนวิธี วันนี้หลังจากเล่นงาน
เรื่องงานปกครองเสร็จแล้ว พระองค์ก็ทอดถอนใจ แล้วเอ่ยกับเซี่ยชู่ด้วย
ท่าทางจริงจัง "ช่วงก่อนหน้านี้อันเกิดปรากฏการณ์ประหลาด ฤดูร้อนร้อนยิ่ง
วันนี้เรายังได้ยินมาอีกว่าที่เมืองเหอผู้มีคนเห็นเมฆหมอกก่อตัวจนดำ
ทะมึนเหนือทะเลโดยไม่ยอมสลายไป เกรงว่าจะกลายเป็นลางร้ายเป็นแน่
อีกอย่าง นับตั้งแต่อัครเสนาบดีเซี่ยชู่ขึ้นรับตำแหน่งก็มีลางร้ายเกิดขึ้น
ไม่หยุด เกรงว่าพวกชาวบ้านจะเอาไปพูดถึงกันพล่อยๆ ช่วงนี้เจ้าก็
ผ่อนปรนกับพวกผู้ใต้บังคับบัญชาลงบ้างเถิด เลี่ยงไม่ให้ผู้อื่นหาข้ออ้าง
มาติฉินค่อนแคะเจ้าได้"

คำพูดของฮ่องเต้อาวุโสแน่นล้นจริงใจ ดูแล้วเหมือนใคร่ครวญเผื่อ
นางแล้ว แต่มีหรือที่เซี่ยชู่จะฟังความหมายที่ซ่อนเร้นในคำพูดนั้นไม่ออก
รายชื่อที่จัดไว้จากงานเลี้ยงคราวนั้น เซี่ยชู่เพิ่งมีโอกาสลงมือจัดการ
เมื่อไม่นานนี้เอง ที่ควรปลดก็ปลดออก ที่ควรย้ายก็ส่งย้ายไป จนกระทบ

* รักชอบหลงหยาง เป็นสำนวนหมายถึงชายผู้ชมชอบไม่ป่าเดียวกัน มีที่มาจากเรื่อง 'หลงหยางจวิน' เขา
เป็นชายรูปงามผู้เป็นที่โปรดปรานของกษัตริย์เว่ยหวังในสมัยจั้นกั๋ว เว่ยหวังหลงไหลเขาถึงขนาดที่ครั้งหนึ่ง
ทรงได้ฟังหลงหยางจวินคร่ำครวญว่าชีวิตตนอาจเหมือนปลาที่ตกได้ในครั้งแรก หากทรงตกปลาตัวใหญ่กว่า
ได้ก็อาจสลัดเขาทิ้งไป เว่ยหวังจึงประกาศห้ามผู้ใดนำผู้ชายมาถวายอีก มิเช่นนั้นจะยึดทรัพย์และประหาร
ผู้นั้นทั้งตระกูล

ไปถึงขุนนางใหญ่หลายท่าน เกรงว่าคนเหล่านั้นคงไปร้องไห้คร่ำครวญ
กับฮ่องเต้เป็นแน่แท้

เชี่ยซุคิดว่าจะทำสิ่งใดล้วนต้องรอบคอบ นางต้องคุมคนสนิท
ฝ่ายของท่านไปให้อยู่ในกำมือให้ได้ ขณะเดียวกันยังต้องเลี้ยงคนสนิท
ที่ตนเองไว้ใจได้เอาไว้บ้าง ดังนั้นด้านหนึ่งนางจำต้องขุดรากถอนโคน
อีกฝ่าย ส่วนอีกด้านหนึ่งก็ต้องปลุกรากใหม่เอาไว้ ชุดไปขุดมาจนไป
ถูกรากซึ่งเป็นคนสนิทสองคนของฮ่องเต้เข้าโดย 'ไม่ทันระวัง'

คนหนึ่งคือหัวหน้าสำนักตรวจการ ขุนนางท่านนี้เขียนฎีการ้องเรียน
นางครั้งหนึ่งตอนที่นางเพิ่งขึ้นเป็นอัครเสนาบดี บอกว่ามารดาของนาง
ไม่เป็นที่รู้จัก ไม่อาจควบคุมงานปกครองของราชสำนักเอาไว้ได้ อีกท่าน
หนึ่งคือแม่ทัพเซอจี* ตอนนั้นกล่าวโทษว่านางเกรงกลัวอยู่หลังอ่องที่
กลับมาเมื่อหลง จึงจงใจย้ายทหารราชวงศ์ในเมือง

ฮ่องเต้ทราบเรื่องนี้เมื่อตอนกลางดึก พระองค์ถึงกับกริ้วเสีย
จนสีหน้าเครียดคล้ำ พลาตวาดว่า 'มารดามันเถอะ' ยามนั้น
หยวนก๊วยเพย** ที่คอยรับใช้ในห้องบรรทมตระหนกตกใจจนกลิ้งตกเตียง
ทว่าก่อนกลิ้งตกลงไปนั้นยังเผลอตีบพระองค์อย่างแรงเข้าที่หนึ่งด้วย

หวนกลับมาคิดในตอนี้ พระองค์ก็ยิ่งกริ้วกว่าเก่า มือลูบไปบนข้าง
ของพระองค์กลางจ้องมองเชี่ยซุไปด้วย คำพูดนี้บอกชัดเจนว่าให้อีกฝ่าย
คำนึงถึงพระเกียรติของพระองค์ให้มากหน่อย ช่วยรำมือเรื่องการทำให้
ขาดคุณธรรมลงเสียบ้าง!

* แม่ทัพเซอจี (แม่ทัพม้าและรถศึก) คือตำแหน่งแม่ทัพระดับสูงในสมัยโบราณ ยศขุนนางชั้นสอง
เป็นรองเพียงแม่ทัพใหญ่กับแม่ทัพเพียวจี (แม่ทัพอาสาเหิน)

** ก๊วยเพย คือตำแหน่งพระอัครชายา มีศักดิ์รองจากหวงไฮวหรืออองเฮา (พระอัครมเหสี) แต่สูงกว่าเพย
(พระชายา)

เซี่ยซู่ค้อมค้ำบอย่างนอบน้อมแล้วเอ่ยว่า "ฝ่าบาทตรัสได้ถูกต้องแล้ว เรื่องที่เมืองเหอฝู กระทบอ้อมก็ได้ยินมาเช่นกัน จึงให้โหรวหลงไปทำการตรวจสอบแล้ว คิดว่าอีกไม่กี่วันคงจะได้ความกระจ่าง ถึงตอนนั้นข่าวลือย่อมลตหายไปเองโดยไม่ต้องทำอะไรเลยพะยะคะ"

สีหน้าฮ่องเต้พลันบูดบึ้ง เสียงหัวเราะที่ดังขึ้นอย่างพยายามหยันก่อนมองเลยไปยังโหรวหลง *ขอให้ตรวจสอบแล้วไม่พบอะไรเลย!*

ยามนี้เอง เว่ยอี้จื่อที่อยู่ภายในท้องพระโรงซึ่งตลอดมาแทบไม่พูดอะไรเลยนั้นก็เอ่ยขึ้นว่า "พูดถึงเมฆสีดำเหนือท้องทะเล เมื่อก่อนกระทบอ้อมก็เคยได้ยินข่าวโหรวหรานผู้หนึ่งเล่าว่านี่เป็นลางร้ายอย่างมาก เกรงว่าจะร้ายยิ่งกว่าฤดูร้อนที่ร้อนจัดเสียอีกพะยะคะ"

ฮ่องเต้สดับฟังแล้วก็อารมณ์ดีขึ้นทันที

ใครบ้างไม่รู้ว่ข่าวโหรวหรานอาศัยอยู่ในทะเลทราย เมื่อได้ยินข่าวโหรวหรานพูดถึงข่าวลือเกี่ยวกับทะเลเช่นนี้ มีผู้เข้าไปถามราคาผักจากฮองเฮาเสียดีกว่า! นี่หมายความว่าอะไร ก็หมายความว่าอู่หลังอ่องเริ่มเกิดความคิดจะหาทางประมือกับอัครเสนาบดีแล้วนะสิ! นี่สินะที่คนพูดกันว่า...ไม่กลัวเจ้าจะมีความสามารถเกินหน้าเจ้านาย กลัวก็แต่เจ้าไม่รู้ว่ใครกันที่เป็นเจ้านาย!

ฮ่องเต้สบายใจยิ่งแล้ว พระองค์มองไปยังเว่ยอี้จื่ออีกครั้ง ดูแล้วช่างรื่นตายิ่งนัก

เซี่ยซู่เองก็ตระหนักว่เว่ยอี้จื่อตั้งท่าจะเป็นศัตรูกับตนแล้วเช่นนี้นางจึงแอบกวาดตามองอีกฝ่ายเร็วๆ จนไม่มีใครสังเกตเห็น

อันที่จริงชนชั้นสูงที่อยากให้นางตายก็มีสกุลเว่ยที่มาเป็นอันดับหนึ่ง

มิใช่หรือ

เว่ยอ้อจ้อกลับยืนนิ่งอย่างเด็ดเดี่ยว ดูสุซุมเยือกเย็น รวากับว่าเขา
ไม่ได้พูดอะไรออกมาทั้งนั้น ทั้งยังยิ้มให้นางอีกด้วย

เซี่ยซุกุมขมับ จะเล่นลูกไม้กับข้าด้วยการให้ร้ายก่อนแล้วค่อย
ปลอบใจทีหลังใช่หรือไม่!

คงเป็นเพราะบารมีของฮ่องเต้เป็นแน่ หลังจากโหรหลวงตรวจสอบ
เรื่องเมฆดำทะมึนเหนือท้องทะเลแล้วก็ยังไม่พบความกระจ่าง

ตอนนี้ข่าวลือที่ว่านี้ราวกับมีขาออกออกมา ภายในระยะเวลาไม่กี่วัน
ก็แพร่ออกไปทั้งในและนอกกำแพงวังหลวง

เอาล่ะสิ คราวนี้เป็นกลางร้ายมหันต์เซี่ยวนะ สกุดเซี่ยคงถึงคราว
ล่มสลายแล้วกระมัง!

เมื่อมีข่าวลือกระซิบกระซาบนี้อยู่ในเมืองหลวง ก็ถึงคราวที่ฝ่าย
สนับสนุนของเซี่ยต้องสลดบ้างแล้ว พวกเขาได้แต่ทำตาปริบๆ มองดู
ฝ่ายสนับสนุนอยู่หลังอ่องตีปึกเรงว่า จำต้องกัดฟันกรอดๆ บิดผ้าเช็ดหน้า
จนขาดวิน ความรู้สึกนั้นอย่าให้พูดเลยว่าเศร้าสลดหดหู่ปานใด!

ยามเข้าเฝ้าที่ท้องพระโรง ฮ่องเต้ก็แยมยิ้มเสียจนใบหน้าเป็น
รอยยับย่นราวกับดอกเบญจมาศ "อัครเสนาบดีเซี่ย เจ้าดูสิ บัดนี้เรื่อง
มาถึงขั้นนี้แล้ว ไม่มีอะไรจะพูดบ้างหรือ"

เซี่ยซุกะพริบตาราวกับคนโง่ "ความหมายของฝ่าบาทคือ..."

"เราว่าทั้งหัวหน้าสำนักตรวจการและแม่ทัพเซอจี้ต่างก็ไม่เคย
ทำความผิดมาก่อน นี่ต้องเป็นเพราะอัครเสนาบดีเช่นเจ้าประพடுத்தตัว

ไม่เหมาะสม จึงได้ทำให้สวรรคตพิโรธผู้คนสาปแช่งเป็นแน่"

เชษฐทำสีหน้าเหมือนเพิ่งรู้ความผิดของตนเอง นางมีท่าทีครุ่นคิดอย่างลึกซึ้งอยู่ครู่หนึ่ง จากนั้นจึงกล่าวตอบว่า "กระหม่อมจะจดจำสิ่งที่ฝ่าบาททรงสั่งสอนไว้ให้ดี กลับไปแล้วกระหม่อมจะพินิจพิจารณาตัวเป็นอย่างดี แล้วประพฤติตัวเสียใหม่พะยะค่ะ"

ฮ่องเต้ทำเสียงอึมคำหนึ่ง ในใจปลอดโปร่งโล่งสบาย เจ้าเด็กนี้กำราบง่ายยิ่งนัก หากเป็นตาเฒ่าเชี่ยหมิงกวงคงไม่อาจจัดการได้โดยง่าย เช่นนี้ อา อยากจะหันไปชื่นชมซ้ำรับใช้คนสนิทที่แนะนำให้ปล่อยข่าวลือที่ข้างนอกเสียจริง ทำได้ดี ทำได้ดีทีเดียว!

หลังจากเข้าเฝ้าแล้ว เชษฐยังคงมีสีหน้าเศร้าหมองขมขื่นไม่จางหาย ส่วนขุนนางคนอื่นๆ ต่างก็มีความคิดที่แตกต่างกันออกไป

คนที่สนับสนุนเชษฐก็รู้สึกหวนใจยิ่งนัก เรื่องนี้เชื่อว่าเล็กก็เล็ก จะว่าใหญ่ก็ใหญ่ แต่หากจัดการเรื่องราวได้ไม่ดี นี่มีเท่ากับวางเดิมพันผิดข้างหรือ

ฝ่ายตระกูลใหญ่ที่ตั้งตัวเป็นศัตรูของเชษฐย่อมจะกระหึ่มใจนี้แหละที่ว่าคนคำนวณมีลู่ฟ้าคำนวณ! คิดแล้วก็ต้องรีบสาวเท้าเข้าไปตีสสนิทกับอู่หลังห้องเสียหน่อย รวากับมองเห็นแสงสว่างนำทางที่โชติช่วงอย่างไรรออย่างนั้น

ไหนเลยจะรู้ว่าอู่หลังห้องกลับเสไปอีกทางหนึ่ง เขาเดินเข้าไปหาอักษรเสนาบดีที่กำลังทำสีหน้าทุกข์ตรม

"ท่านอักษรเสนาบดี โปรดรอก่อน"

เชษฐเพิ่งเดินพ้นประตูวังมา เดิมทีนางที่ปั้นหน้าขมขื่นอยู่นาน

ก็นึกว่าจะได้ผ่อนคลายลงบ้างแล้ว พอได้ยินเสียงเรียกนี้ นางจึงจำต้อง
แสวงตีหน้าเศร้าระทมต่อ

เว่ยอี่จื่อเกล้าผมสูงแล้วครอบหมวกยศสีทอง ชูตุนนางบนร่างเขา
ยิ่งทำให้ดูเคร่งขรึม เขาค่อยๆ เดินตรงเข้ามา "ไม่ทราบว่าคุณพอมี
เวลาว่างหรือไม่ ข้านี้กอยากจะเชิญท่านไปยังสถานที่ที่นำไปเยี่ยมชม
สักหน่อย"

เขี่ยชุกุ่นคิด "หืม? สถานที่ที่นำไปเยี่ยมชมเช่นนั้นรี"

เว่ยอี่จื่อหัวเราะเบาๆ ดวงตาเจิดจ้าราวกับดวงดาว "ไปแล้ว
ก็จะรู้เอง"

หลังออกจากวังแล้วรถม้าทั้งสองคันก็มุ่งไปทางทิศใต้ ผ่านประตู
ต้าซือหม่า ประตูเซวียนหยาง และประตูจู่เซวี่ยตามลำดับ ในที่สุดรถม้า
ของทั้งสองก็หยุดลงยังริมฝั่งแม่น้ำฉินไหวที่คึกคักเป็นอย่างยิ่ง

เขี่ยชุก่อตัยอยู่ในตรอกคู่อี่* ริมฝั่งด้านเหนือของแม่น้ำฉินไหว
จวนต้าซือหม่าของเว่ยอี่จื่อตั้งอยู่ที่บริเวณคลองชูดซิงซึ่ง** ด้านตะวันออก
ของเมือง ชาวบ้านต่างก็คิดไปว่าสองคนนี้แค่บังเอิญร่วมทางกันมาแล้ว
หยุดรถเพื่อจะแยกกันตรงนี้ ย่อมคิดไม่ถึงว่าจะได้เห็นอัครเสนาบตี
เดินลงมาจากรถม้าของตนเอง บอกให้องครักษ์ถอยไป ก่อนจะยกชายชูด

* ตรอกคู่อี่แปลว่าตรอกเลือดดำ คือตรอกโบราณของเมืองเจี้ยนคัง (หนานจิง) ซึ่งมีชื่อเสียงที่สุดในประวัติศาสตร์จีน
เป็นแหล่งที่พักอาศัยของตระกูลขุนนางใหญ่ เนื่องจากคนสกุลหวังและเซี่ยตระกูลใหญ่ในสมัยราชวงศ์ฉิน
ชอบสวมเครื่องแต่งกายสีดำเพื่อแสดงถึงฐานะอันสูงส่ง จึงเป็นที่มาของชื่อตรอก

** คลองชูดซิง คือคลองตงตะวันออกซึ่งขุดขึ้นในสมัยแคว้นตงอูแห่งยุคสามก๊ก ทอดคดเคี้ยวเก้าโค้งเป็น
ระยะทางกว่าสิบสี่ผ่านทะเลสาบเยียนเซวี่ย เข้าเขตเมืองหลักไห่ลู่แม่น้ำฉินไหว สัตว์เทพประจำทิศตะวันออก
คือชิ่งหลง (มังกรเขียว) จึงเป็นที่มาของชื่อคลองชูดซิงซึ่งแปลว่าธารเขียว

แล้วเดินขึ้นไปบนรถม้าของคู่หลังอ่อง ทั้งสองนั่งรถม้าคันเดียวกัน
ตรงไปยังฉางกั้น

ชาวบ้านล้วนอาศัยอยู่ในย่านฉางกั้น การกระทำของพวกเขา
ย่อมทำให้เกิดเสียงวิพากษ์วิจารณ์ขึ้นไม่น้อย...

"ท่านอัครเสนาบดีจะไปจับคนที่ปากมากด้วยตัวเองเชียรวรี"

"แล้วเหตุใดต้องนั่งรถม้าของคู่หลังอ่องไปด้วยเล่า"

"เจ้าโง่! คู่หลังอ่องมีวรยุทธ์ยอดเยี่ยม จะต้องถูกบังคับให้ไปทำ
หน้าที่ซ่อมผู้ต้องหานั้นสิ!"

"โอ้ คู่หลังอ่องของข้าช่างน่าสงสาร"

"ไปไกลๆ เลย! ท่านอัครเสนาบดีของข้าไม่รู้เรื่องอะไรด้วยเลย!"

เนื่องจากเป็นย่านที่อยู่อาศัยอันหนาแน่นของชาวบ้าน ฉางกั้น
จึงไม่ขาดสิ่งใด มีทั้งของกินเครื่องดื่ม การละเล่น และดนตรีต่างๆ
ตามรายทางมีแผงสินค้าตั้งเรียงรายอยู่นับไม่ถ้วน ข้าวของเครื่องใช้ต่างๆ
ดูหลากหลาย มีคนสัญจรกันอย่างแน่นขนัด เสียงร้องตะโกนอันหนวกหู
ดังสับสนวุ่นวายไปหมด ในอากาศมีทั้งกลิ่นที่หอมหวานและเหม็นหื่น
โชยมาเข้าจมูก

เซี่ยชู่แหวกม่านมองออกไป นางถึงกับกลืนน้ำลายเอื่อๆ โดยไม่รู้ตัว
นางได้กลิ่นเนื้อกวาง่าง แปรปกก่อน ตอนทีคนในจวนสกุลเซี่ยรับ
นางกลับมายังเมืองเจียนคัง พอนางสุดดมกลิ่นนี้ก็ถึงกับหิวจนน้ำลายสอ
ตอนนั้นนางเคยได้ยินพวกผู้ใหญ่พูดกันว่าชาวหูซอบกินของสิ่งนี้
พอมายอยู่ที่เจียนคังนางก็ได้กลิ่นมานับครั้งไม่ถ้วน ทว่าไม่เคยได้ลิ้มรสเลย
สักครั้ง แล้วจะไม่ให้นางนี้กอยากกินได้อย่างไร ภายหลังบ่าวในจวนนี้

เห็นใจนาง จึงซื้อเนื้อกวาง่างมาให้นางกิน ผลก็คือนางกินเอาๆ ชนิดที่เรียกว่าไม่บันยะบันยังเลยทีเดียว พอกลับมาถึงจวนจึงเริ่มอาเจียน ทำให้ท่านปู่โกรธเกรี้ยวอย่างหนัก ยิ่งลงโทษว่าผู้ันด้วยไม้พายเสียดยหนึ่ง

'เจ้าเป็นคนสกุลเชื้อ ไปกินของแยะๆ สงเดชได้หรือ!' ถ้อยคำของท่านผู้เฒ่าคล้ายยั้งดั่งอยู่ข้างหู

เชี่ยซู่ถอนหายใจแผ่วเบา ตอนนั้นขอเพียงได้กินเนื้อกวาง่างจนเต็มอ้อมก็นับเป็นความหวังอันสูงสุดของนางแล้ว ได้ชื่อว่าเป็นคนสกุลเชื้อแล้วอย่างไร กินของพวกนี้ไม่ได้เลยหรือ

"เหตุใดท่านจึงถอนหายใจเล่า"

"หืม?" เชี่ยซู่ค่อยได้สติกลับมา แล้วค่อยนึกขึ้นได้ว่ายังมีเว่ยอี่จื่อ นั่งอยู่ด้วย นางจึงรีบปรับสีหน้าให้เป็นปกติ "ไม่มีอะไรหรอก เพียงแค่รู้สึกว่ามันง่ายเลยที่เมืองหลวงจะกลับมาคึกคักเช่นนี้"

มุขปากเว่ยอี่จื่อปรากฏรอยยิ้มบางๆ ที่คล้ายมีคล้ายไม่มี "นึกว่าเรื่องใดเสียอีก ท่านอัครเสนาบดีช่างคำนึงถึงราษฎรก่อนเป็นอันดับแรกจริงๆ"

เชี่ยซู่รีบไต่อดตตนเองทันที "ยอมต้องเป็นเช่นนั้น ตัวข้าไร้ข้อดีอื่นๆ จะมีก็แต่โอบอ้อมอารีเกินไปเท่านั้นแหละ ฮ่าๆ"

รอยยิ้มเว่ยอี่จื่อยิ่งหยักลึกขึ้นอีก เขาโน้มตัวมาข้างหน้าเล็กน้อย พลางเลิกฝ้าม่านรถขึ้น ทำท่าชี้ชวนให้เชี่ยซู่มองออกไปข้างนอก

เชี่ยซู่หันมองตาม "นักเล่นกลจากแคว้นต้าจินกำลังเปิดการแสดงนี่"

"ไม่ผิด"

เวย์อี่จื่ออยู่ใกล้เขี่ยชุกมาก นางแทบจะมองเห็นได้ว่าดวงตาดำขลับ
ราวหยกสีดำที่อยู่ใต้ขนตายาวนั้นเจิดจ้าราววามเพียงใด

"เจ้าต้องดูว่าพวกเขาทำการแสดงอย่างไร" เวย์อี่จื่อเอ่ยขึ้น
เขี่ยชุกหันกลับไปมอง คราวนี้นางมองดูด้วยความตั้งใจยิ่ง

ชาวตำฉินจุมุกโต้งบ้ำตาลักโหลกำลังแสดงการร่ายเวท ชายร่างใหญ่
ดุจขุนเขาไ่ว้ครายาวจับบคนตัวหนึ่งมาใส่กรง เขาบอกให้เด็กหนุ่มชาวตำฉิน
ที่อยู่ข้างๆ ยกกรงขึ้นมา ส่วนตนเองพูดแบบชาวจงหยวน* ด้วยสำเนียง
แปร่งหูเรียกให้ทุกคนเข้ามาดู จากนั้นจู่ๆ ก็มีควันสีดำพวยพุ่งออกจาก
มือเขาเป็นระลอกอย่างน่าอัศจรรย์ใจ ควันลอยคดลู่อยู่รอบๆ กรงนก
รอกจนควันจางลง นกก็อันตรธานไปเสียแล้ว

"ปล่อยควันออกจากมือได้ด้วยรี!" ชาวบ้านที่มามุงดูต่างรู้สึก
เหลือเชื่อ

ชายครายาวยิ้มพลางยกโหล ท่าทางปลาบปลิ้มเป็นอย่างยิ่ง
จากนั้นก็มีความดำลอยพุ่งออกมาจากมือและลอยวนรอบกรงนกอีกครั้ง
เพียงชั่วพริบตาควันก็กระจายออก นกตัวนั้นพลันกลับมาได้ ยามนี้
เกาะอยู่ในกรงอย่างสงบราวกับไม่ได้หายไปไหนมาก่อน

"กลนี้ง่าย (ง่าย) มาก พวกเราแย่งแสดกคน (เสกคน) ได้ด้วยนะ!"
ชายตำฉินกล่าวด้วยสำเนียงจงหยวนแปร่งๆ

ชายครายาวปรบมือครั้งหนึ่ง คนแคะสองคนก็นำหญิงชาวตำฉิน
ที่ดูเจ้าเนื้อผู้หนึ่งเดินเข้ามา

หญิงผู้นั้นโบหน้าขาวแก้มแดง ดวงตาดำลึก ดูแล้วยั่วยวนอยู่บ้าง

* จงหยวนหรือตงจ้วน แปลว่าที่ราบกลาง หมายถึงดินแดนจีนในสมัยโบราณ ซึ่งตั้งอยู่ตอนกลางไปจนถึง
ตอนใต้ของกลุ่มแม่น้ำหวงเหอ

แต่เห็นได้ชัดว่าชายชาวต้าจิ้นไม่เห็นว่างามน่ามองแต่อย่างใด

"ขยิบตาอะไรกัน ไม่เห็นน่ามองสักนิด ยังเทียบกับหญิงสาวหน้าตา
ธรรมดาในบ้านผู้มีอันจะกินไม่ได้เลยด้วยซ้ำ!"

"ก็ใช่ะสิ พอเอานางมาเทียบท่านอัครเสนาบดีแล้ว ท่านอัครเสนาบดี
เหมือนเป็นเทพเลยทีเดียวน!"

"อู่หลังอ่องเทียบกับนางแล้วก็เหมือนเป็นเซียนเสียล่ะ!"
เชี่ยชู่กับเว่ยอี้จื่อหันมาสบตากัน ก่อนจะเบนสายตาออกไปเจี๊ยบๆ
ชายเคราะห์วโปกมือทำท่าบอกให้ทุกคนเงยบเสีียงลง แล้วให้
คนแคะสองคนพาหญิงสาวเข้าไปไว้ในกรงใบใหญ่ที่อยู่ทางซ้ายมือ
จากนั้นจึงโบกไม้โบกมือหลายท่าพลางท่องคาถาไปด้วย จู่ๆ ก็มีควันสีดำ
ลอยออกมาจากมือ คราวนี้ก่อนเป็นกลุ่มควันดำโขมงยิ่งกว่าก่อนหน้า
เสียอีก

คนแคะโปกพัดเล่มใหญ่ไปทางกรงใบใหญ่นั้นอย่างรวดเร็ว
ควันดำปล้นกระจายออก หญิงสาวในกรงได้หายตัวไปแล้ว

ขณะที่ทุกคนกำลังประหลาดใจกันอยู่นั้น เสียงของหญิงสาว
ก็ดังขึ้นจากอีกฟากถนน

หากจะฉวยโอกาสวิ่งไปตอนที่ควันดำลอยฟุ้งก็คงไม่สามารถ
วิ่งไปได้ไกลปานนี้แน่ ยิ่งไม่ต้องพูดถึงว่ามีผู้คนมากมายที่รายล้อมอยู่
อย่างแน่นขนัด จึงเป็นไปไม่ได้เลยที่หญิงสาวผู้นั้นจะวิ่งออกไปโดยที่
ไม่มีใครรู้

ถึงตอนนี้ทุกคนจึงพากันปรบมือร้องชม ล้วงเงินออกมาตกรางวัล
เว่ยอี้จื่อปล่อยม่านลง เขากลับไปนั่งแล้วเอ่ยว่า "ท่านมองเห็นอะไร

ในกลนั้นบ้าง"

เซี่ยชุนี๋วหน้าแล้วตอบว่า "การแสดงนี้แค่เพียงพ่นๆ แต่ถ้าคิดเสียว่ามีเวลาร่างมาดูพอให้เพลินใจ ก็นับว่าไม่เลว"

เว่ยอี้จื่ออมยิ้มพลางพยักหน้าเห็นด้วย "เช่นนั้นก็ถือว่าอ่องเช่นข้าต้อนรับได้ไม่ดีพอ หวังว่าคราวหน้าจะสามารถพาท่านไปดูการแสดงชั้นเยี่ยมอย่างแท้จริงได้"

"เช่นนั้นก็ต้องขอบคุณในความตั้งใจดีของอุ่หลิงอ่องแล้ว"

"ท่านเกรงใจเกินไปแล้ว"

ทั้งสองออกไปเที่ยวเล่นตามอำเภอใจรอบหนึ่ง เมื่อกลับมาถึงดักนอกประตูจู่เซี่ยย ทั้งสองต่างก็ค้ำนับบอกลากันและกัน แล้วต่างคนต่างก็ขึ้นรถม้าของตนเอง แยกย้ายกันกลับจวน

พอกลับถึงจวนสกุลเซี่ย เซี่ยชุกก็ลอบสั่งมู่ไปว่า "ไปตามหาพวกชาวแคว้นต้าฉินที่ได้พบที่ฉางกั้นในวันนี้ ไม่ว่าจะต้องใช้วิธีการใดก็ต้องถามให้รู้แน่ชัดว่าที่แท้พวกเขาเล่นกลควนดำนันได้อย่างไร"

ช่างดูขู่เชิญคุกคามชาวบ้านยิ่งนัก! มู่ไปรู้สึกว่ามันเวลาแห่งการได้อวดอ้างอำนาจของจวนสกุลเซี่ยหวนกลับมาอีกครั้งแล้ว เขาจึงร้องขานรับอย่างกระตือรือร้นยิ่งทันที "ขอรับ!"

สุดท้ายมู่ก็ไปไต่ถามเรื่องกลควนดำจนได้คำตอบที่ชัดเจนกลับมา คือนั้นโหรหลวงถูกเรียกตัวอย่างลับๆ ให้มายังจวนสกุลเซี่ย

3

วันถัดมาตอนที่เข้าเฝ้าในท้องพระโรง สีน้าฮ่องเต้ยังคงเปล่งปลั่ง
ดูดอกเบญจมาศ "อัครเสนาบดีเชีย เรื่องที่หัวหน้าสำนักตรวจการและ
แม่ทัพเซอจี้รื่องเรียน เจ้าจัดการไปถึงไหนแล้ว"

เซียซูกกล่าวตอบด้วยท่าทางสุภาพเรียบร้อย "กระหม่อมรู้สึกว่
เรื่องนี้ยังต้องปรึกษาหารือกันอีกสักหน่อย ตอนนี่ยังไม่ต้องรีบร้อนหรือ
พะยะคะ"

สิน้าฮ่องเต้พลันเครียดคล้ำ ขณะที่กำลังจะเอ่ยอะไร โหรงหลง
ก็ก้าวออกมาแล้วกล่าว "กระหม่อมมีเรื่องจะทูลรายงานพะยะคะ"

"ว่ามา!"

"ฝ่าบาท กระหม่อมตรวจสอบจนพบที่มาที่ไปของข่าวลือเมฆดำ
เหนือท้องทะเลที่เมืองเหอฝูแล้ว ตอนนี่ยังได้ส่งคนไปแก้ข่าวลือที่มีอยู่
ภายในเมืองหลวงแล้ว ขอให้ฝ่าบาทเบาพระทัยได้พะยะคะ"

ฮ่องเต้กลับดูไม่ 'เบาพระทัย' เลยแม้แต่หย้อย ยามนี้พระองค์
นี่ก็อยากจะทูปคนต่างหาก!!!

เวย์อี่จื่อถามขึ้นมาได้จังหวะพอดี " ที่มาที่ไป ที่โหรหลวงว่านั่น
ที่แท้มาจากสาเหตุใดกันแน่"

โหรหลวงประสานมือคารวะ "ด้าซือหม่าคงไม่ทราบ นั่นเป็น
ฝุ่นหินสีดำ พอถูกความร้อนก็จะกระจายตัวออกกลายเป็นหมอกฟุ้ง
กลที่ชาวต้าฉินเล่นกันอย่างแพร่หลายในเมืองหลวงเมื่อเร็ว ๆ นี้ก็คือสิ่งนี้"

"ที่แท้ก็เป็นเช่นนี้เอง" เวย์อี่จื่อหันไปมองทางซ้ายกลางพูดประชด
"เห็นที่สวรรคคังจะคอยปกป้องคุ้มครองท่านจริงๆ"

คราวนี้เซี่ยชู่ไม่อาจตอบรับอย่างคนหน้าหนาได้ นางหันไปมอง
ฮ่องเต้ด้วยท่าที่อ่อนน้อม "มิใช่เช่นนั้นหรอก นี่ต้องเป็นเพราะพระบารมี
ของฝ่าบาทช่วยไว้เป็นแน่"

ฮ่องเต้หลับตาแล้วเบือนหน้าหนี *เราไม่ปรารถนาจะมองเห็น
เจ้าคนसारเลวผู้นี้อีก*

พอเลิกเข้าเฝ้าแล้ว เพื่อไม่ทำให้ผู้คนสงสัย เซี่ยชู่จึงใจไม่ร้อออกไป
พร้อมกับเวย์อี่จื่อ นางรีบก้าวขึ้นรถม้าแล้วออกไปแต่เนิ่นๆ ทันที

ระหว่างทางยังคงได้ยินเสียงหัวเราะของเหล่าหญิงสาวเฉกเช่นที่เคย
เป็นมา พร้อมเสียงเรียกชื่อนางตามมาเบาๆ น้ำเสียงสดใสร่าเริงออก
ปานนี้ คาดว่าข่าวลือน่าจะยุติลงแล้ว

ในต้าฉินผู้ที่นับถือศาสนาพุทธและศรัทธาในลัทธิเต๋าเมื่ออยู่จำนวน
ไม่น้อย เรื่องที่เกี่ยวข้องกับปรากฏการณ์ประหลาดจากสวรรคคัล้วนถือเป็น

สิ่งต้องห้าม เกิดครั้งหนึ่งยังนับว่าบังเอิญได้ แต่หากเกิดหลายๆ ครั้งเข้า ก็ทำให้ง่ายที่จะหลงเชื่อ เดิมนางคิดหาทางเบี่ยงเบนความสนใจของผู้คน ด้วยเรื่องอื่น ไม่นึกเลยว่าจะหาทางแก้ปัญหานี้น่าพอใจเช่นนี้ได้... เป็นเพราะเว่ยอี่จื่อแท้ๆ

เซี่ยชู่หยิบพัดเคาะที่ฝ่ามือพลางครุ่นคิดอยู่เงิบๆ ก่อนหน้านั้นเขาตั้งท่า เป็นศัตรูกับข้าอย่างสุดกำลัง ภายหลังกยามที่มาทำดีด้วยกิดูแสนจะจริงจัง ที่แท้เขามีจุดประสงค์ใดกันแน่

เมื่อกลับถึงจวนสกุลเซี่ย เซี่ยชู่ก็ตรงไปที่ห้องหนังสือก่อนเป็น อันดับแรกเหมือนเช่นเคย

เซี่ยชู่ล้วนใช้เวลาส่วนใหญ่อยู่ในห้องหนังสือ ซึ่งผู้คนทั่วไปไม่เคย รับรู้มาก่อน ยามปกติคนอื่น ๆ จะเห็นเพียงนางทำท่าเอ้อระเหยลอยชาย ไปวันๆ ผู้คนจึงได้แต่จดจำภาพที่หลอกตาว่านางเป็นผู้มีความสามารถ เพียงพินๆ แต่กลับก้าวหน้าอย่างก้าวกระโดด

เพิ่งเดินไปถึงประตูห้องหนังสือ นางก็เห็นว่าที่หน้าประตูมีคนผู้หนึ่ง ยืนอยู่ ดูเหมือนว่าเขาจะคอยนางอยู่นานแล้วด้วย

เซี่ยชู่ฉีกยิ้มให้พลางเอ่ยว่า "ท่านอานี่เอง เหตุใดมีเวลารว่างมาหา หลานได้แล้วเล่า"

เซี่ยหว่านมีรูปร่างผอมบาง เขาสวมชุดยาวสีเทาอมเขียวอ่อนไขเปิด เก้าอี้ด้วยปิ่นหยก ยามยืนอยู่ที่ทางเดินยาวมีหลังคาคลุมเช่นนี้ก็ราวกับ เป็นต้นไม้ไผ่ลำหนึ่งจากปลายพู่กันของจิตรกรชื่อดัง เขาไม่เห็นแก่สีหน้า แยมยิ้มของเซี่ยชู่เลยสักนิด ยังคงมีสีหน้าเรียบเฉยแต่ก็ไม่ดูเย่อหยิ่ง เจกเช่นก่อนหน้านั้นแล้ว "ข้ามาตอบรับข้อเสนองานของประมุขตระกูล"

"หืม?" แววดตาเซี่ยซุพลันเจิดจ้า นางรีบเชิญเขาเข้าไปในห้องหนังสือทันที

เซี่ยหว่านเองก็ไม่พูดพลาบเรื่อยเปื่อย พอเข้ามาแล้วก็บอกอย่างตรงไปตรงมาว่า "อย่างไรเสียด้วยฐานะของข้าแล้วคงไม่อาจเข้าออกราชสำนักได้ ในเมื่อเป็นเช่นนี้ชีวิตของข้าคงได้แต่พึ่งพาอาศัยท่านแล้ว อย่างไรก็ตามเสี่ยก็ยังมีหวัง"

เซี่ยซุพยักหน้าอย่างพึงพอใจ "ท่านอาจคิดได้เช่นนี้ช่างดีเหลือเกิน"

เซี่ยหว่านยังบอกอีกว่า "ข้ามีชื่อรอง* ว่าฟู่จี ท่านอายุมากกว่าข้าเรียกข้าเช่นนั้นก็ได้ไม่เป็นไร"

"ในเมื่อเป็นเช่นนี้ข้าก็ไม่เกรงใจแล้ว ตามที่ฟู่จีว่ามา ข้าอยากหาโอกาสเหมาะๆ ไปพบปะกับคนสำคัญของตระกูลใหญ่ในแต่ละตระกูลสักหน่อย จะจัดการอย่างไรดี"

เซี่ยหว่านครุ่นคิดอยู่ครู่หนึ่ง เขาหันออกไปมองข้างนอก เห็นว่าเป็นยามสายมากแล้ว ก่อนจะพูดด้วยสีหน้าเศร้าหมองว่า "ท่านลูกก็จากไปแล้ว เทศกาลชั่งชื่อ** ปีนี้จึงไม่มีใครเรียกชุมนุมเหล่าตระกูลใหญ่ไปปรึกษางานแผ่นดินที่ไค่วจี ช่างน่าเสียดายโดยแท้ อีกไม่นานวสันตฤดูก็จะผ่านพ้นไปแล้ว"

* ชาวจีนสมัยโบราณมีชื่อเรียกขานหลากหลาย โดยทั่วไปมี 'นาม (หมิง 名)' คือชื่อที่พ่อแม่ตั้งให้แต่กำเนิด 'ชื่อรอง (จื่อ 字)' เป็นชื่อที่อาจารย์ตั้งให้เมื่อเข้ารับการศึกษา มักสอดคล้องกับนาม หรือเพิ่มคำด้านหน้าให้เหมือนกันในหมู่พี่น้องเพื่อบ่งบอกรุ่นในวงศ์ตระกูล นอกจากนี้ผู้มีความรู้หรือมีตำแหน่งหน้าที่อาจตั้ง 'ฉายา (เฮ่า 号)' ของตนเองเพื่อใช้ในวงการ

** เทศกาลชั่งชื่อ ตรงกับวันที่ 3 เดือน 3 ตามจันทรคติจีน ในวันนี้ผู้คนจะไปเซ่นไหว้ที่ริมน้ำ ชะล้างสิ่งอัปมงคล ขจัดโรคด้วยการอาบน้ำสมุนไพร ในสมัยราชวงศ์เว่ยและจีนเริ่มกลายเป็นเทศกาลสังสรรค์มีน้ำของเหล่าเชื้อพระวงศ์ ขุนนาง และบัณฑิต การละเล่นที่จะขาดไม่ได้คือ 'ไหลจอกตามน้ำ' ผู้เล่นจะนำริมทางน้ำที่มีลักษณะคดเคี้ยว เมื่อจอกสุราไหลตามน้ำไปหยุดใกล้ผู้ใด ผู้นั้นต้องแต่งกลอน ไม่เช่นนั้นจะถูกปรับสุรา

เซี่ยชู่ยืมแล้วเอ่ยว่า "พูดได้ถูกต้อง ข้าก็มีความตั้งใจเช่นนี้อยู่พอดี ในเมื่อปกติหุ่ยจีเคยไปเยี่ยมเยียนลูกหลานตระกูลใหญ่หลายตระกูลอยู่แล้ว เช่นนั้นคงต้องขอให้เจ้าช่วยเขียนเทียบเชิญแล้ว"

เซี่ยหว่านได้ฟังแล้วก็แอบรู้สึกตกใจ เซี่ยชู่พูดถึงสิ่งที่ตัวเขามักทำ ในยามปกติได้อย่างคล่องปาก ย่อมต้องมีเจตนาจะเอ่ยเตือน เห็นที่ คงไม่อาจดูเบาคนตรงหน้าได้อีก

"ได้สิ"

"ประเดี๋ยวก่อน" เซี่ยชู่เอ่ยเรียกไว้ "เจ้าไม่ต้องเชิญอยู่หลังอ่องนะ"

"นี่..." เซี่ยหว่านมีท่าทีลังเล ต่อให้ทุกคนรู้ว่าบัดนี้สกุลเว่ยได้ตั้งตัว เป็นศัตรูกับสกุลเซี่ยแล้ว แต่ต้องแสดงออกให้เห็นอย่างชัดเจนด้วยหรือ เซี่ยชู่กลับยิ้มแล้วพูดต่อว่า "ข้าจะไปเชิญเขาด้วยตนเอง"

ราชสำนักให้ลาหยุดพักได้ห้าวันครั้ง เหล่าขุนนางจึงถือโอกาสนี้ พักชำระกายสระผม และไปเยี่ยมเยียนญาติมิตร

แม้แต่อัศวเสนาบดีก็ไม่ใช่ข้อยกเว้น

ปลายวสันต์ในเจียงหนาน* ฝนตกปรอยๆ

เซี่ยชู่เดินลงจากรถม้า นางรับร่วมกระดาศมาจากมือมูไป แล้ว เดินเข้าประตูใหญ่ของจวนต้าซือหมา

ไหนเลยจะต้องรายงานผู้เป็นนายอีก พ่อบ้านพยักหน้าพลางค้อมกาย कारวะแล้วเชื้อเชิญนางเข้ามา อีกด้านก็เร่งให้คนไปเชิญอู่หลิงอ่องด้วย

เซี่ยชู่รู้สึกว่บารมีขุนนางของตนเองคงจะไปข่มกระทั่งทำให้ผู้อื่น

* เจียงหนาน คือคำเรียกที่ราบลุ่มแม่น้ำทางด้านใต้ของแม่น้ำฉางเจียง (แยงซีเกียง) ปัจจุบันคือทางใต้ของมณฑลเจียงซู อันฮุย และด้านเหนือของมณฑลเจ้อเจียง

ลนลานจนไม่สบายใจได้ นางจึงไม่เข้าไปในห้องโถง แล้วเลือกที่จะเดินเล่นอยู่ในลานบ้าน เอ่ยปากชื่นชมดอกไม้ดอกนั้นต้นไม้นั้นเป็นครั้งคราว

แม้การปล่อยให้จักรเสนาบดียืนอยู่จะทำให้รู้สึกกดดันไม่น้อย แต่ในเมื่ออีกฝ่ายเป็นผู้เอ่ยปากชมเช่นนี้ พ่อบ้านก็หัวใจพองโต อดจะโอ้อวดขึ้นมาไม่ได้ "เชิญได้ทำทางด้านนี้เลยขอรับ เบญจมาศต้นนี้ล้ำค่านัก ทว่าอาณาจักรต้าจิ้น ไม่มีบ้านใดได้ครอบครองของเช่นนี้แล้ว"

เขาเดินนำเหยี่ยวไปชมถึงกลางสวน ที่นั่นมีเบญจมาศกอหนึ่งกำลังคลี่ดอกสีขาวอมเหลือง ดอกไม้แย้มกลีบงามตระการสมกับเป็นยอดแห่งบุปผา

เหยี่ยวมิได้จดจ่ออะไรกับดอกไม้มากนัก อันที่จริงที่นางมาอยู่ตรงนี้ก็ไม่ได้อยากจ้องอยู่ในจวนต้าซือหม่านานนักหรอก เพื่อป้องกันมิให้เกิดข้อครหา นางจึงตั้งใจว่าทันทีที่เว่ยอ้อจื่อปรากฏตัวขึ้น นางก็จะรีบลากตัวเขาออกไปพูดคุย แต่บัดนี้เมื่อเห็นพ่อบ้านมีใจกระตือรือร้นอยากให้เห็นชมดอกไม้เช่นนี้ นางจึงโน้มตัวเข้าไปพินิจดูความงามของดอกเบญจมาศอย่างใกล้ชิด

วันนี้นางสวมใส่เสื้อผ้าธรรมดา เป็นเสื้อสีฟ้าवलแขนกว้างตัวหลวม นอกจากปิ่นหยกขาวที่ใช้เกล้าผมแล้ว ทุกสิ่งอย่างก็ไม่ได้สวมเครื่องประดับใดๆ เลย ทว่านางมีข้อได้เปรียบตรงที่ริมฝีปากแดงอิมตัดกับฟันขาวกระจ่าง ยามโน้มตัวลงมาเบี่ยงหน้าบุปผางาม ท่าทางจึงดูสง่างามยิ่ง มือหนึ่งถือร่ม มืออีกข้างก็ช้อนดอกไม้ขึ้นมาสูดกลิ่นเบาๆ สีหน้าพึงพอใจอย่างยิ่ง

"เป็นดอกไม้งามอย่างแท้จริง" น่าเสียดายที่นั่งง่วนอยู่ตั้งนานเหยี่ยว

กลับคิดได้แค่ประโยคนี้

ที่ว่าพ่อบ้านตกอยู่ในภวังค์ไปตั้งแต่เห็นสีหน้าท่าทางของเซี่ยชูแล้ว
เขาจึงไม่ได้ใส่ใจว่านางจะพูดอะไรแม้แต่บ่อย

เซี่ยชูเหยียดหลังตรงขึ้น ไม่รู้เพราะเหตุใดดอกไม้ที่นางแตะต้อง
จึงมีกลีบหนึ่งร่วงลงมา นางรีบยื่นมือไปรับไว้ กลีบดอกไม้จึงร่วงพลั้ว
ลงสู่อุ้งมือ นางหันไปมองพ่อบ้านด้วยสีหน้ากระอักกระอ่วน "นี่..."

"อา ท่านอย่าได้ใส่ใจ ดอกเบญจมาศนั้นจวนจะโรยอยู่แล้วขอรับ"

เวลานั้นเองก็แว่วเสียงฝีเท้ามาจากลานด้านหลัง เซี่ยชูคิดว่าเว่ยอ้อจื่อ
มาถึงแล้ว นางจึงหันไปมอง ทว่ากลับเป็นสาวใช้นางหนึ่งกำลังถือร่มพราง
ประคองหญิงวัยกลางคนผู้หนึ่งเดินมาอย่างเชื่องช้า

หญิงวัยกลางคนผู้นั้นสวมเสื้อคลุมยาวสีฟ้าเข้ม แขนพันด้วย
แถบผ้าสีขาว สีหน้าดูเศร้าหมอง กระนั้นก็ยังมองเห็นเค้าความงามได้อยู่
นางหยุดยืนอยู่ห่างจากเซี่ยชูไปราวหนึ่งจั้ง ก่อนจะกวาดตามองขึ้นๆ ลงๆ
ทันใดนั้นก็เห็นกลีบดอกไม้ในมือเซี่ยชู นางชักสีหน้าในทันใด "เจ้า
เป็นใครกัน! ถึงกับกล้ามาทำลายดอกไม้ของข้า!"

"เออ..."

เซี่ยชูยังไม่ทันได้เรียบเรียงถ้อยคำ หญิงวัยกลางคนผู้นั้นก็เอ่ยคำทอ
อย่างเกรี้ยวกราดต่อทันที "แคว่มองดูก็รู้แล้วว่าไม่ได้รับการอบรมสั่งสอนมา
ไม่รู้จักรู้ที่ต่ำที่สูง! จวนตำชื่อหมาไซ้สถานที่ที่เจ้าจะบุกรุกเข้ามาได้หรือ!"

พ่อบ้านรีบเอ่ยชี้แจง "ฮูหยิน คนผู้นี้คือ..."

"หุบปาก! อีกประเดี๋ยวข้าจะต้องจัดการเจ้าแน่!" หญิงวัยกลางคน
ผู้นั้นเขยิบเข้ามาใกล้อกก้าวหนึ่ง เห็นมูไปที่ยืนอยู่ข้างหลังเซี่ยชูแล้วนาง

ก็มีสีหน้าโกรธแค้นยิ่ง ปากพลันด่าทอขึ้นมาอีก "ไรรู้มารยาทจริงเชียว! เห็นคนก็ไม่รู้จักคำนับ เจ้าชื้อแชน้ออะไร ข้าชกอกอยากจะรู้เสียแล้วสิว่าเป็นเด็กไม่เอาไหนจากบ้านใดกัน!"

ม่ไปนี่ก็อยากก้าวพรวดเข้าไปแจ้งชื่อเสียงเรียงนามคุณชายของตนเองยิ่งนัก ทว่ากลับถูกเขี่ยชูย่นมือมาปรามไว้พลงถือโอกาสยัตรมใส่มือเขา

"ดูจากสีหน้าท่าทางที่ไม่ธรรมดาของสุหยินแล้ว คงต้องเป็นเซียงสุหยิน มารดาของอู่หลิงต้องเป็นแน่ ขออภัยที่เสียมารยาท ตัวข้าชื้อชื้อ มีชื้อว่าชื้อ"

เซียงสุหยินตะลึงงันไปทันใด รวากับนี่ก็ขึ้นได้แล้วว่าเซียงชื้อคือใคร นางจึงรีบค้อมกายคำนับ "ที่แท้ก็เป็นอัครเสนาบดีนี่เอง เมื่อครู่เสียมารยาทไปหวังว่าท่านจะไม่ถือสาหาความ"

"สุหยินอย่าคำนับเลย" เซียงชื้อรีบเข้าไปประคองเซียงสุหยินลุกขึ้น พร้อมกับถือโอกาสเอากลีบดอกไม้อันขัดหูขัดตากลิบนั่นยัดใส่ไปในแขนเสื้อตนเองด้วย "วันนี้ที่ข้ามาก็เพราะมีธุระจะปรึกษาหารือกับอู่หลิงอ่อง กลับรบกวนสุหยินเสียได้ ช่างไม่สมควรเอาเสียเลย"

"ที่แท้ท่านก็อยากมาพบอ้อจื่อ..." เซียงสุหยินในครู่ครวญดูแล้วก็พูดอย่างนึกเสียดาย "เขาไม่อยู่ในจวนหรอก"

"หืม? แล้วเขาไปอยู่ที่ใดกัน"

"ข้าเองก็ไม่ทราบ วันนี้เขาพากันออกไปชมทิวทัศน์ยามวิสันต์กับผู้เสวียนตั้งแต่เช้าตรู่แล้ว จนถึงตอนนี้ก็ยังไม่กลับมาเลย"

"อ้อ เช่นนั้นก็โชคร้ายจริงๆ" เซียงชื้อเห็นเซียงสุหยินมีท่าทีนอบน้อม ทว่าดูอึดอึดใจแล้ว นางก็รู้ว่าตนเองไม่อาจอยู่ที่นี้ได้นานนัก จึงยืมแล้ว

เอ่ยว่า "ในเมื่อเป็นเช่นนี้ ข้าก็ขอตัว"

เซียงฮูหยินเกรงใจอย่างมาก ปากบอกซ้ำๆ ว่าอยากให้เซียงฮูอยู่รับ
ซำร้อนสักถ้วยก่อน ทว่ากลับก้าวเท้าอย่างว่องไวมาก เซียงฮูยังไม่ทัน
บอกปิดไปอย่างแนบเนียนก็ถูกนางพาดัวออกมาส่งถึงประตูใหญ่แล้ว

หลังจากมองส่งเซียงฮูจากไป พ่อบ้านหันกลับมา ก็เกรงว่าจะถูก
ลงโทษ ขณะกำลังคิดจะหาที่หลบ เขาก็เห็นเซียงฮูหยินยกผ้าเช็ดหน้าขึ้น
ปิดปากแล้วหัวเราะคิกออกมา

"เหตุใดฮูหยินจึงได้หัวเราะเล่า นั่นเป็นถึงท่านอัครเสนาบดี
ในตอนนีเซียงฮูจะขอรับ ท่านเองก็เพิ่งจะดำทอเขาไปเพียงนั้น..." พ่อบ้าน
มีสีหน้าสลด

เซียงฮูหยินถลึงตาใส่เขาแล้วเอ่ยว่า "เหลวไหล! หากเขาไม่ใช่
อัครเสนาบดี ข้าก็คงไม่ดำทอเขาหรอก! ห้ามพวกเจ้าคนใดก็ตามแจ้งให้
จวินอ๋องรู้เป็นอันขาด!"

การไปจวนตำซื่อหม่าในครั้งนี้ ทำให้เซียงฮูมองออกมาว่าเซียงฮูหยิน
มีเจตนาหมายกลั่นแกล้ง นางยอมไม่คิดจะไปที่นั่นอีก

เดิมทีเซียงฮูรู้สึกว่าการชมนูมจำเป็นต้องไปเชิญแขกอย่าง
เป็นทางการ ทว่าพอได้ไปจวนตำซื่อหม่าเป็นครั้งแรกแล้ว เห็นทีมีผู้
หาเวลาหลังการเข้าเฝ้าวันใดวันหนึ่งเอ่ยปากเชิญเว่ยอี่จื่อเสียเลยแล้วกัน
จะได้ไม่เป็นการรณหาเรื่องเดือดร้อนใส่ตัวอีก

ผู้ไปกลับโกรธเคืองยิ่งกว่าเซียงฮูเสียอีก "ที่เซียงฮูหยินดำทอ
ถึงเพียงนั้นต้องเป็นการแก้แค้นแน่! ตอนนั้นอู่หลังอ๋องถูกย้ายออกไป

นอกเมืองหลวง ประจวบเหมาะกับเคราะห์ร้ายเข้าเท่านั้น ใครเลยจะรู้ว่า ภรรยาที่ยังไม่ทันได้แต่งผู้นั้นจะบอบบางเหมือนกระดาษ บัดนี้พวกเขา ก็น่าจะหาคู่หมายใหม่ได้แล้ว ยังคิดแค่นไม่เลิกอีกหรือ ช่างใจแคบ เสียจริง!"

เซี่ยชู่มองมู่ไปอย่างปลอบใจ "ช่างเถอะๆ ที่นางด่าทอล้วนเป็นข้า หาใช่เจ้าเสียหน่อย"

"คุณชาย บ่าวจะร่วมทุกข์ร่วมสุขเจ็บแค้นไปกับท่านด้วย!"

"ได้ดี..."

อัครเสนาบดีถูกมารดาของตนเองต่อว่าด่าทอเสียยกใหญ่ต่อหน้า บ่าวรับใช้ในเรือนของตนเอง เรื่องเช่นนี้แม้ยากจะปิดอย่างไรก็ปิดไม่มิด เซี่ยชู่รู้ว่าอู่หลังอ่องจะต้องทำอะไรสักอย่างแน่

หลังจากนั้นไม่นานเขาก็รีบมาที่จวนอัครเสนาบดี แต่ไม่ได้เข้าไป บอกเพียงว่ารู้สึกอับอายจนไม่กล้าสู้หน้า ทำได้เพียงส่งเทียบเชิญเข้ามา ฉบับหนึ่ง

เซี่ยชู่รับมาอ่าน เว่ยอี่จื่อเริ่มด้วยการแสดงการขอโทษอย่างจริงใจ ที่เสียมารยาทด้วยการไม่ไปต้อนรับด้วยตนเอง ทั้งที่นางอุตส่าห์มาเยือนถึง เรือนที่ต่ำต้อย จากนั้นจึงพูดแทนมารดาของเขาด้วยถ้อยคำดีๆ สองสาม ประโยค

เอาล่ะ ไม่ใช่แค่สองสามประโยคหรอก

เซี่ยงฮูหยินเป็นชาวล้วนหยาง หลงไหลในดอกไม้มานานาพรรณ โดยเฉพาะดอกเบญจมาศ ทว่าน่าเสียดาย แม่น้ำและขุนเขาอันงดงาม ในยามนี้ล้วนถูกแคว้นฉินแย่งชิงไปหมดแล้ว นางไม่อาจกลับไปบ้านเกิด

ได้อีก และไม่อาจลบลูบผาอันลือชื่อได้อีกต่อไป

ตอนนั้นทางเหนือมีการสู้รบวุ่นวาย ตะวันออกแยกขาดจากตะวันตก เชียงฮูนยืนยงเยาว์วัยนัก ยามต้องอพยพย้ายครอบครัวลงใต้จึงมีสองสิ่งที่ไม่อาจตัดใจ หนึ่งคือบิดาที่นางจำต้องทิ้งไว้เบื้องหลัง และอีกหนึ่งคือ ดอกเบญจมาศงามยวนเสน่ห์ที่นางเพาะเอาไว้ที่เรือน

มารดาของเชียงฮูนจึงสั่งให้คนนำเบญจมาศสองกระถางลงใต้ มาด้วย ระหว่างการเดินทางอันยากลำบาก โชคดีที่ได้คนมีฝีมือมาช่วยดูแล ดอกเบญจมาศจึงรอดมาได้

จากนั้นมาเชียงฮูนก็ไม่ได้พบหน้าบิดาอีกเลย เห็นแค่เพียง มารดาคอยประคบประหงมแปลงดอกไม้ด้วยตนเอง และทุกครั้งที่มารดาเห็นก็จะหวนนึกถึงบ้านเกิดจนน้ำตาหลังริน

ดังนั้นเชียงฮูนจึงได้รักทะนุถนอมเบญจมาศสองต้นนี้มาก ไม่ว่าไปอยู่ที่ใดก็ต้องย้ายเบญจมาศไปด้วย ทั้งยังลงมือปลูกใหม่ด้วยตนเอง ไม่เคยให้ต้นเบญจมาศได้อยู่ห่างกาย และต้นเบญจมาศที่นางชอบมากที่สุดคือต้นที่เชี่ยวชาญเด็กสืบมานั่นเอง

เชี่ยวชาญจนถึงตรงนี้ก็ตบตีะรัวๆ เว่ยอ้อจื่อพูดจาเหลวไหลได้ คล่องปากนัก บอกว่านางเด็กดิลิบบดอกไม้ก็ช่างเถอะ แต่อีกไม่นาน เบญจมาศดอกนั้นก็ร่วงโรยไปเหมือนท่านตาของเขาแล้วนี่

ตระกูลของเชียงฮูนเป็นญาติกับสกุลหวังแห่งกลางหยา บิดาของนางเชียงอ้อเพิ่งตอนนั้นเป็นแม่ทัพใหญ่ เมื่อคราวที่ทางเหนือเกิดเหตุวุ่นวายเพราะชนเผ่าเซียนเปย* ลุกฮือขึ้นต่อสู้กัน เขาก็ยื่นหยัดสู้โดย

* เซียนเปย คือชนเผ่าเลี้ยงสัตว์เก่าแก่ที่รุ่งเรืองบนที่ราบสูงมองโกล เป็นหนึ่งในห้าชนเผ่าใหญ่ที่รุกรานดินแดนจีน ทางเหนือภายหลังราชวงศ์จิ้นตะวันตกสิ้นคณาจากเหตุจลาจลแปดอ่อง

ไม่ยอมหนี กระทั่งถูกยกย่องให้เป็นแบบอย่างที่ดี ภายหลังจากตีกระหนาบจากทั้งเผ่าชยงหนูและเซียนเปย เขาจึงสละชีพในการสงคราม สมแก่การเชิดชูว่าเป็นผู้มีความจงรักภักดี

หลายสิบปีให้หลัง เว่ยอี้จื้อก็ทำหน้าที่ปกป้องแผ่นดินจนสงบสุข เขามีผลงานในการสู้รบอย่างโดดเด่น จนมีคำพูดในหมู่ชาวบ้านว่า... เขาได้สร้างชื่อให้แก่สกุลเว่ยจนต่อเนื่องไปถึงอีกรุ่นหนึ่ง ทว่าชื่อเสียงด้านความภักดีและกตัญญูก็ได้รับการสืบทอดมาจากทางเซียงอี้ฟิ่งนี่เอง จะว่าไปแล้ว เซียงชู่หาใช่เพียงแค่ทำลายกลีบดอกไม้มิโดยไมทันระวัง แต่ยังทำร้ายผู้เปี่ยมด้วยคุณธรรมและขุนนางภักดีแห่งต้าจิ้น อยากรว่าแต่ถูกต่อว่าอย่างหนักเลย ต่อให้ถูกเขียนตีเพื่อลงโทษก็ยังไม่ยอม!

ตอนท้ายของจดหมายเทียบเชิญ เว่ยอี้จื้อบอกว่า 'สองสามวันนี้ อากาศดีมาก จะนัดพบก็อย่างน้อยที่จวนเลย พวกเราไปพบปะกันเป็นการส่วนตัวที่อื่นเถอะ!'

เซียงชู่พาเทียบเชิญทิ้ง แล้วร้องสั่งอย่างเกรี้ยวกราด "มูไป เตรียมรถ!"

วันหยุดพักผ่อนวันนี้อากาศดีมาก เหมาะที่จะใช้พูดคุยธุระมากที่สุด ครานี้เว่ยอี้จื้อเลือกเขาฟูโจวซึ่งอยู่ทางเหนือของเมืองหลวง ซึ่งถือว่าเขาเลือกสถานที่มาได้ดี ทิวทัศน์ที่เห็นคือวัดที่คูล่งไปด้วยควันรูป และความตระการตาของป่าเขา ทอดสายตามองไปยังได้เห็นระลอกคลื่นงดงามในทะเลสาบเสวียนอู่ด้วย

เพื่อให้เหมาะกับการไปเที่ยวชมทิวทัศน์ เซียงชู่จึงสวมเสื้อยาวสีน้ำเงินสด พอรถม้าหยุดลงตรงหน้าประตูเมืองทิศเหนือ นางก็สั่งให้

องครักษ์รออยู่ที่ตีนเขา แล้วพามูไปขึ้นไปด้วยเพียงคนเดียว

เวย์อ็จ็อมาขึ้นรอรับอยู่ตรงทางเดินขึ้นเขาแล้ว เขาสวมเสื้อตัวบาง และคาดเอวไว้เพียงหลวมๆ สามารถเห็นแผงอกที่ขาวเกลี้ยงเกลาได้รำไร ผมยารสยายอยู่กลางแผ่นหลัง เมื่อเขาขึ้นอยู่ท่ามกลางขุนเขาเช่นนี้ ก็ราวกับมิใช่คนอย่างไรอย่างนั้น

มูมปากเวย์อ็จ็อประดับยิ้ม เขาเดินเข้ามาหาเซี่ยชู่แล้วเอ่ยว่า "ท่านอัศวินาบตีมาได้เสียที ชำร่ออยู่นานแล้ว"

เซี่ยชู่ไม่รู้จะมองไปที่ใดสักหนึ่ง นางได้แต่เหลือบมองต้นไม้ข้างๆ แต่พอหวนคิดอีกที ตอนนี้นางก็เป็นบุรุษเหมือนกัน จะหลบหน้าหลบตาไปทำไม นางจึงหันมามองเขาด้วยสีหน้าท่าทางที่มั่นใจยิ่ง

"อุ่หลังอ่องกล่าวหนักไปแล้ว บัดนี้ข้ามีความผิดติดตัวมีหรือ จะกล้าไม่มา"

เวย์อ็จ็อทอดถอนใจเอ่ยว่า "ท่านอย่าได้ถือสาเลย มารดาข้าบ่มบ่าม กินไปหน่อย ในฐานะบุตรชาย ข้าเพียงต้องการจะไถ่โทษแทนมารดา เท่านั้น มิเช่นนั้นไยต้องกล่าวอ้างชื่อของท่านตาด้วยเล่า"

เซี่ยชู่เห็นเวย์อ็จ็อพูดอย่างจริงใจนางก็รู้สึกสบายใจไม่น้อย จึงทำเสียง อึมรับคำไม่เบาไม่หนัก แล้วเดินตามขึ้นไป

ก่อนหน้านี้มีฝนตกติดต่อกันหลายวัน ทางเดินบนเขาจึงยังเปียกกลื่น เซี่ยชู่สวมรองเท้าลำลอง แม้จะเดินได้สบาย แต่เพียงไม่นานพื้นรองเท้า ก็เปียกแฉะไปหมด

เวย์อ็จ็อที่สวมรองเท้าไม้เดินย่ำนำหน้า ส่งเสียงก๊อกๆ ดังไปตามทางเดินบนเขาที่ปูลาดด้วยหิน เขาหันไปมองเซี่ยชู่แล้วยิ้มเอ่ยว่า

"ท่านควรสวมรองเท้าไม้มา เหมาะจะใช้เดินบนเขานี้ยามวสันตฤดูมากที่สุด"

เชี่ยชูตอบเรียบๆ "ข้าไม่ค่อยชอบนะ"

ล้อเล่นรี! สวมรองเท้าไม้ก็เท่ากับเผยให้เห็นเท้าของสตรีนะสิ เชี่ยชูแปลงโฉมตลอดทั้งร่างได้สำเร็จ แม้แต่เสียงพูดยังยากจะแยกแยะได้ว่าเป็นสตรีหรือบุรุษ ทว่าสิ่งที่นางต้องใส่ใจมากที่สุดเห็นจะมีแต่เรื่องการแต่งกายเท่านั้น

ประการแรก นางไม่อาจเผยหน้าอกแล้วสวมเพียงเสื้อบางๆ เหมือนกับเว่ยอี้จื่อได้ ประการที่สอง นางไม่อาจสวมรองเท้าไม้ได้ เพราะไม่ว่าอย่างไรเท้าของสตรีก็เล็กกว่าเท้าของบุรุษอยู่มาก ตอนนั้นบ่าวหญิงอาวุโสที่รับผิดชอบการอบรมนางยังบอกว่าเท้าของนางดูเล็กกว่ามือเลย ทำให้นางเสียความมั่นใจไปเลย...

เว่ยอี้จื่อเพียงแค่พูดไปอย่างนั้นเอง เขาไม่ได้ใส่ใจสีหน้าของเชี่ยชูเลยด้วยซ้ำ

อาณาจักรต้าจิ้นพิถีพิถันเรื่องท่าทางและการแต่งตัว บางที่เชี่ยชูอาจตั้งใจทำให้ดูแตกต่างจากคนทั่วไปก็เป็นได้

สุดท้ายเดินบนเขามีศาลาสำหรับนั่งพักหลังหนึ่ง สุราอาหารจัดเตรียมไว้พร้อมสรรพแล้วบนโต๊ะหิน

เชี่ยชุกชายชุดขึ้นแล้วนั่งลง นางหันมองไปรอบๆ ด้วยสีหน้าประหลาดใจ "อุหหลังต้องมีได้พาดูติดตามมาด้วยหรือ"

เว่ยอี้จื่อพยักหน้า "เมื่อก่อนข้าอยู่ในกองทัพบกที่เต็มไปด้วยระเบียบกฎเกณฑ์ หากได้ยากที่จะได้ทำตามสบายเช่นวันนี้บ้าง เพราะอย่างนั้น

ยิ่งคนติดตามน้อยเท่าไรก็ยิ่งดี"

เชี่ยซู่จึงเอ่ยว่า "ข้ากับอู่หิงอ่องกลับไม่เหมือนกัน ข้าชอบเรื่อง
สนุกรื่นเริงใจ จึงว่าจะเชิญทุกท่านไปชุมนุมที่ไควจีเพื่อหาเรื่องสนุกทำกัน
ไม่ทราบว่าคุณหิงอ่องมีใจอยากจะไปด้วยกันหรือไม่"

เว่ยอี้จื่อยังไม่รีบร้อนตอบรับ เขาเพียงเปิดโหลสุราแล้วรินใส่
จนเต็มจอก ก่อนจะพูดว่า "หากไปก็เกรงว่าจะทำให้ฝ่าบาทไม่พอพระทัย
นะสิ"

เชี่ยซู่กลับขำไม่ไหวจนหลุดหัวเราะออกมา "ท่านก็แอบทำเรื่องให้
ฝ่าบาทไม่พอพระทัยมากมายเพียงนั้นอยู่แล้ว ยังจะใส่ใจทำไมหากต้องทำ
อีกสักเรื่อง"

เว่ยอี้จื่อเงยหน้าขึ้น เขามีสีหน้าประหลาดใจ "ข้าเคยทำอะไรเช่นนั้น
ด้วยหรือ"

เชี่ยซู่ยกมูมปากขึ้น นีมันหมายความว่าอะไร จะทำการแบ่งเรา
แบ่งเขา แสดงท่าทีว่าอย่างไรก็ไม่ร่วมเดินทางสายเดียวกับข้าอย่างนั้นหรือ

"ช่างเถอะ ในเมื่อเป็นเช่นนั้นข้าก็ไม่ทำให้ลำบากใจหรอก" เว่ยอี้จื่อ
ช่วยนางไว้ นางก็คิดตอบแทนด้วยน้ำใจแล้ว หากเขาไม่ยอมรับก็ช่างเถอะ
แต่เรื่องนี้ก็ทำให้นางหมดอารมณ์ดื่มสุราแล้ว...

ทั้งที่ได้พบกันเป็นการส่วนตัวแท้ๆ ทว่ากลับเกิดเรื่องขัดใจกัน
เสียอย่างนั้น ยามนี้เชี่ยซู่ไม่อาจบรรลุจุดประสงค์ที่มาได้ จึงไม่มีอารมณ์
มานั่งชมทิวทัศน์อะไรอีก

เชี่ยซู่ครุ่นคิดระหว่างเดินทางกลับ นี่จะเป็นครั้งแรกที่นางเป็น
ผู้จัดงานชุมนุมของชนชั้นสูง ทว่าสกุลเว่ยกลับไม่ไว้หน้ากันเช่นนี้ ไม้รู้ว่า

พวกสกุลอื่นๆ จะพากันทำตามด้วยหรือไม่

หวังว่าเซี่ยหว่านจะพยายามให้มากหน่อย!

เพราะเรื่องนี้มู่ไป๋จึงคิดว่าเว่ยอี้จือต้องเป็นพวกใจคอคับแคบอย่างแน่นนอน "ต้องปฏิเสธเช่นนี้เซี่ยวหรือ นี่ต้องเป็นเพราะเขามัวแต่วนเวียนครุ่นคิดอยู่แต่เรื่องเคราะห์เป็นแน่ เขาจึงหาภรรยาดีๆ ไม่ได้เสียที ช่างเป็นคนใจแคบจริงๆ!"

เซี่ยซุฟั้งแล้วก็หัวเราะ นางไม่รู้ลึกเศร้าหมองถึงเพียงนั้นแล้ว

เซี่ยซุคาดไว้แล้วว่าชาวที่ทุกคนพากันหนีไม่มางานชุมนุมคงจะทราบไปถึงหูของฝ่าบาท ตอนเช้าเฝ้ายามเช้านางต้องถูกกล่าวถึงให้เป็นที่ขบขันแน่นนอน

ตอนเช้าเฝ้าก็เห็นเป็นจริง เซี่ยซุไม่ได้ปฏิเสธอะไร นางเพียงแค่ว่าเท่านั้น อย่างไรก็ตามนางก็ไม่ได้มีเจตนาจะจัดงานขึ้นเพื่อความสำเร็จเพียงอย่างเดียวอยู่แล้ว แต่ต้องการจะใช้เรื่องนี้ค้ำจุนอำนาจของสกุลเซี่ยไว้ต่างหาก หากฮ่องเต้จะหวาดกลัว ก็เป็นเรื่องที่เข้าใจได้

ทว่านี่เป็นงานฉลองใหญ่ของพวกชนชั้นสูงที่จัดต่อเนื่องมาหลายปี แม้ฮ่องเต้จะไม่ยินดีเพียงใดก็ไม่อาจเอ่ยอะไรมากเกินไปได้ ถือเสียด่าพระองค์ได้ส่งสัญญาณเตือนไปแล้วก็พอ ตอนนี้องุ่นๆ ก็มีขุนนางออกมาจากแถว ต้องการจะฟ้องร้องกล่าวโทษอู่หลิงอ่องที่ลอบล่าสัตว์ในอุทยานแล้วโหยวเป็นการส่วนตัว

ฮ่องเต้คิดว่าพระองค์ได้ยินดีไป จึงเอ่ยถามด้วยความแปลกใจ "เจ้าจะฟ้องร้องกล่าวโทษผู้ใดกัน"

"ทูลฝ่าบาท เป็นอุหฺลิ่งอ่องพะยะคะ!"

ฮ่องเต้ตักใจยั้ง เชี่ยฮูเองก็ตักใจ ขุนนางทั้งปู้และบุนท้าวราชสำนัก
ก็ลี้วนตักใจไปด้วย

มีวันที่อุหฺลิ่งอ่องถูกฟ่องร้องกล่าวโทษด้วยหรือนี่!

เล่อไฮยวเป็นอุททยานหลวงที่ตั้งอยู่ทางด้านเหนือของเขตพระราชวัง
เลี้ยงสัตว์ล้าค่าหายากนานาชนิดเอาไว้ ทุกปีในยามวสันตฤดูและสารทฤดู
จะมีการล่าสัตว์เพื่อความสำราญของเหล่าเชื้อพระวงศ์และชนชั้นสูง
ทั้งหลาย ทว่าฤดูล่าสัตว์ของวสันตฤดูในปีนีผ่านพ้นไปแล้ว ฮ่องเต้
จึงมีรับสั่งไว้ว่าห้ามมิให้ผู้ไม่เกี่ยวข้องเข้าไปในเขตอุทยาน

เว่ยอี่จื่อยอมไม่อาจนับเป็นผู้ไม่เกี่ยวข้อง หากอยากจะล่าสัตว์จริงๆ
ยอมเป็นเรื่องเล็ก บอกมาแค่มื่ก็คำ กับใช้เงินไม่เท่าไรก็คงได้สมใจแล้ว
ทว่าปัญหาสำคัญก็คือสัตว์ที่ขุนนางท่านนี้กล่าวหาว่าเขาล่าไปก็คือ
นกกระเรียนเขียนที่จัดเตรียมไว้เพื่อถวายในงานเฉลิมฉลองวันคล้ายวัน
ประสูติของฮ่องเต้ นี่หมายความว่าอะไร เห็นได้ชัดว่าต้องการจะสาปแช่ง
ให้พระองค์สวรรคตในเร็ววันอย่างไรเล่า

อาณาจักรต้าจิ้นมีฮ่องเต้ที่มีอายุยืนยาวเพียงไม่กี่พระองค์ การล่า
นกกระเรียนจึงถือเป็นเรื่องต้องห้ามอย่างเด็ดขาด ดังนั้นเพียงแค่ว่าทุกคน
ได้ฟังเช่นนี้ก็ต้องนิ่วหน้าแล้ว

ขุนนางที่ฟ่องร้องคือเล่ออันซึ่งเป็นเสนาบดีกรมปกครอง เขาเป็น
คนของเชี่ยฮูก็จริง ทว่าการฟ่องร้องครั้งนี้เชี่ยฮูไม่ได้เป็นผู้ชี้แนะให้ทำแต่
อย่างใด

เชี่ยฮูมีสีหน้าไม่ยินดีอยู่บ้าง นางวางกฎไว้แล้วว่าตราบใดที่ยังเป็น

คนของนาง ไม่ว่าจะทำการสิ่งใดหรือฟ้องร้องกล่าวโทษผู้ใด เมื่อเขียนคำร้องแล้วล้วนต้องส่งมาที่จวนอัครเสนาบดีเพื่อให้นางได้ตรวจอ่านก่อนเสมอ ทว่านางไม่เคยผ่านตาทฎีกาของเล่ออันที่ฟ้องร้องกล่าวโทษเว่ยอี้จื่อในวันนี้อีกเลย เรื่องนี้ทำให้นางร้อนรนบ้างแล้ว

ไม่ว่าเขามีเจตนาดีหรือร้าย นี่ก็ถือเป็นการกระทำที่ไม่เหมาะสมเอาเสียเลย

เว่ยอี้จื่อกลับไม่ร้อนรนเลยสักนิด ยังถึงขั้นปัดชูดขุนนางเบาๆ อีกด้วย เขาเพียงถามขึ้นว่า "มีหลักฐานอะไรที่บอกว่าข้าทำเช่นนั้น"

เล่ออันพูดด้วยสีหน้าท่าทางจริงจัง "เมื่อวานอยู่หลังห้องได้ไปที่เขาฟูโจวหรือไม่ มีคนเห็นว่าในรถม้าของท่านมีทั้งคันทันและลูกธนูไว้อย่างพร้อมสรรพ ทั้งยังมีชุดชาวหูครบชุด หลังจากท่านปรากฏตัวที่นั่นก็มีข่าวแพร่สะพัดว่ามีนกระเรียนเขียนถูกยิงตาย หากไม่ใช่ท่านแล้ว ยังจะเป็นผู้ใดไปได้อีก"

เว่ยอี้จื่อชอบการเดินทางมาตั้งแต่วัยเยาว์ ดังนั้นเขาจึงมีนิสัยชอบเตรียมเสื้อผ้าและอาวุธไว้ในรถม้ามานานแล้ว ด้วยภายหลังมีคนคอยจับตามองอยู่เสมอ เขาจึงมักแยกตัวอยู่อย่างสันโดษ ถึงอย่างนั้นนิสัยที่ว่ามาก็ไม่เคยเปลี่ยนแปลง

อุทยานเล่อโหยวอยู่ตรงตีนเขาฟูโจว วันนั้นเขานัดพบกับเชี่ยชู่เดิมคิดว่าที่นั่นเงียบสงบดีไม่น่าจะถูกใครพบเห็นได้ง่ายๆ ไม่คิดเลยว่า จะยังถูกจับตามองเช่นนี้ สิ่งของในรถม้าใช้ถูกพบเห็นได้ง่ายๆ หรือข้าไม่พาผู้เสวียนไปด้วยเพียงวันเดียวก็มีคนขึ้นไปรื้อค้นเสียแล้วช่างบังอาจนัก!

เว่ยอี้จื่อเหลือบมองเซี่ยชู่ "ต่อให้เป็นเช่นนี้ก็ไม่น่าเป็นหลักฐาน
มาใช้ยืนยันว่าข้าเป็นผู้ล่าหน้ากระเรียนเซี่ยนกระมัง"

แม้แต่ฮ่องเต้เองก็ยังพยักหน้าเห็นพ้อง "ไม่ผิด เสนาบดีเลื่อมีพยาน
หรือไม่"

เล่ออันจึงเอ่ยว่า "ฝ่าบาททรงโปรดพิจารณาให้ชัดแจ้งด้วย
ในอุทยานเล่อไหวยวมีนางกำนัลพบเห็นองค์รัชชคนสนิทของอู่หลิงอ๋อง
เข้าออกอุทยานในวันนั้นพะยะค่ะ"

เมื่อเล่ออันพูดเช่นนั้น ฮ่องเต้ก็เริ่มเชื่อบ้างแล้ว พระองค์จึงหันไป
เอ่ยถามเว่ยอี้จื่อ "อู่หลิงอ๋อง เจ้ามีอะไรจะพูดหรือไม่"

เว่ยอี้จื่อหันไปมองเซี่ยชู่อีกครั้งแล้วเอ่ยขึ้นเรียบๆ "กระหม่อม
ไม่มีอะไรจะพูดพะยะค่ะ"

ในเมื่อคิดจะกล่าวหากันอยู่แล้ว ใต้อองเกรงว่าจะไม่มีหลักฐานเล่า
เซี่ยชู่หน้าเสี้ยยิ่งกว่าเดิม ในเมื่อมีคนพบเห็นเว่ยอี้จื่อที่เขาฟูโจว
นางก็ย่อมต้องถูกพบเห็นด้วยสิ แต่เวลานี้เล่ออันกลับพุ่งเป้าไปที่เว่ยอี้จื่อ
เพียงผู้เดียว มองอย่างไรก็เหมือนว่านางแอบแทงข้างหลัง เห็นได้ชัดว่า
เว่ยอี้จื่อกำลังถูกทำให้เข้าใจผิด

ยามนี้ยังไม่รู้ว่าใครกันที่กำลังนั่งบนภูเขาดูเสื่อสู้กัน...หรือจะเป็น
ฮ่องเต้?

เซี่ยชู่เหลือบตาขึ้นมองไปยังที่นั่งด้านบน นางขจัดคำตอบของ
คำถามนี้ไปโดยพลัน ฮ่องเต้เป็นผู้ส่งมายิ่งกว่าใคร ไหนเลยจะเอาเรื่อง
พระชนมชีพของพระองค์เองมาล้อเล่นเล่า

เล่ออันมิใช่คนที่รู้จักหยุดเมื่อได้เปรียบ พอเห็นเว่ยอี้จื่อคล้าย

จะยอมรับแล้ว เขาก็ยิ่งป้ายสียิ่งขึ้นไปอีก "ขอบังอาจทูลถามฝ่าบาท ทรงทราบหรือไม่ว่าองค์รักษ์ใกล้ชิดติดอยู่หลังอ่องมีชื่อแซ่ว่าอะไร เขาแซ่ผู้! ใครบ้างไม่รู้ว่แซ่ของโจรแคว้นฉินที่ครอบครองทางเหนือของต้าจิ้น เราคือแซ่ผู้ คนผู้นี้ไม่มีหัวนอนปลายเท้าแต่กลับเข้ามาในเมืองหลวงของเราได้อย่างสง่าผ่าเผย เรื่องนี้ช่างน่าสงสัยยิ่งนัก!"

พอได้ยินเล่าอันเอยเช่นนี้แล้ว ท้าวทั้งราชสำนักก็พากันสุดลมหายใจ เข้าลึก

สีหน้าฮองเต้ดูแตกตื่นไปทันที "อู๋หลังอ่อง นี่มันเรื่องอะไรกัน!"

เว่ยอี่จื้อสีหน้าไม่แปรเปลี่ยน เขาประสานมือค้ำบัลแล้วเอ่ยว่า "เรื่องนี้กระหม่อมสะเพร่าเองพะยะคะ ไม่ได้ทูลรายงานความจริงให้ ฝ่าบาททรงทราบแต่เนิ่นๆ ในเมื่อกระหม่อมรับตัวผู้เสวียนพาเข้า เมืองหลวงมาอย่างสง่าผ่าเผยเหมือนที่ได้ทำเล่อทูล เหตุใดกระหม่อม จึงตกเป็นผู้ต้องสงสัยได้เล่าพะยะคะ"

ฮองเต้ยังไม่วางใจ "เช่นนั้นเจ้าก็บอกมาสิว่าผู้เสวียนผู้นี้ที่แท้ เป็นใครกันแน่"

เว่ยอี่จื้อกำลังวิตก สีหน้าเขาเคร่งเครียดไม่ได้เอ่ยอะไรอยู่ครู่หนึ่ง ทันใดนั้นเสียงซู่ก็พุดแทรกขึ้นมา "อู๋หลังอ่องไม่ยอมบอกเช่นนี้ เห็นได้ชัดว่ามีเจตนาหมายปกปิด น่าสงสัยว่าผู้เสวียนผู้นั้นจะเคยเป็น สหายลับของแคว้นฉินมาก่อน"

เว่ยอี่จื้ออุกคิดขึ้นได้ทันที เขาริบเอ่ยเสริม "เอาเถอะ เช่นนั้น กระหม่อมก็จะทูลให้ทรงทราบ เดิมทีผู้เสวียนเป็นพลทหารราบในสังกัด ของกระหม่อม แต่เดิมเขาไม่ได้ชื่อผู้เสวียน กระหม่อมทราบโดยบังเอิญ

ว่าเขามีพื้นเพเดียวกับราชวงศ์แห่งแคว้นฉิน จึงให้เขาเปลี่ยนชื่อเป็น
 ผู้เสวียนแล้วแทรกซึมเข้าไปเป็นสายลับในแคว้นฉิน ตอนนั้นที่กระหม่อม
 รมชนะแคว้นฉินได้หลายครั้งติดต่อกันก็เป็นเพราะได้เขาคอยช่วย
 ส่งข่าวสารให้ฉันเองพะยะค่ะ"

เล่าอันเห็นเวย์อี่จื่อสามารถพูดกลับดำเป็นขาวได้ในปริบตา
 พูดขึ้นอย่างขุ่นเคือง "ลู่หลิงอ๋องคิดแต่จะพลิกลิ้นแก้ต่างโดยไร้หลักฐาน
 มายืนยัน ชาวบ้านทั่วไปคนหนึ่งจะแสรังทำตัวเป็นเชื้อพระวงศ์ของ
 แคว้นฉินได้อย่างไร อีกอย่าง หากผู้เสวียนมีความดีความชอบถึงเพียงนั้น
 ไยไม่เสนอรายงานขึ้นไปที่ราชสำนักเพื่อตกรางวัลเล่า พอฝ่าบาทตรัสถาม
 ขึ้นมา ท่านกลับทำลัษๆ ล่อๆ ปิดบังเสียนี้"

เวย์อี่จื่อเหลือบมองเล่าอันอย่างเย็นชา "อะไรกัน ข้าต้องแจ้งให้เจ้า
 ทราบถึงวิธีการแฝงตัวเป็นสายลับต่อหน้าธารกำนัลด้วยหรือ ฐานะที่แท้จริง
 ของผู้เสวียนเป็นเช่นไรนั้น คาดว่าท่านอัครเสนาบตีคงจะทราบคำตอบ
 นานแล้ว ไยเจ้าไม่ไปถามเขาเล่า"

เล่าอันยอมไม่เอ่ยถามเสียชู้ ถึงอย่างนั้นคำพูดนี้ของเวย์อี่จื่อก็ทำให้
 อ๋องเต้เชื่อว่าผู้เสวียนเป็นผู้บริสุทธิ์แล้ว

เสียชู้แสรังทำเหมือนรู้เรื่องราวดี แต่ทำเป็นอมพะนำแล้วพูดอย่าง
 เลี้ยงๆ ว่า "ไม่ว่าจะพูดอย่างไร กระหม่อมก็เห็นด้วยกับใต้เท้าแล้ว ในเมื่อ
 ผู้เสวียนมีความดีความชอบ เหตุใดไม่รายงานมาที่ราชสำนักเพื่อตกรางวัล
 หากเป็นกระหม่อมจะทูลเสนอให้ฝ่าบาททรงตกรางวัลให้"

อ๋องเต้ได้ยินเสียชู้พูดเช่นนี้ก็หงุดหงิด "ได้หล้านี้ทุกคนคิดแต่อยาก
 จะได้ชื่อเสียงและความมั่งคั่งเท่านั้นหรือ!"

"ที่แท้ก็เป็นเช่นนี้เอง" ที่ผ่านมาเชี่ยชู่ยังพอจะไว้หน้าฮ่องเต้บ้าง นางจึงรับคำทันที "ที่แท้ผู้เสวียนผู้นี้ก็มีคุณธรรมสูงส่ง เห็นที่กระหม่อม จะต้องปฏิบัติตัวเยี่ยงเขาให้จงได้"

ฮ่องเต้ทำเสียงที่เย้ยหยันเบาๆ แล้วหันไปทางเล่ออัน "เจ้ายังมีอะไร อยากจะฟ้องร้องอีกหรือไม่"

"นี่..." เล่ออันถึงกับสลดเมื่อเห็นการณเป็นไปเช่นนี้ เขาได้แต่ กัดฟันยี่นหยุดตามคำร้องก่อนหน้า "ทูลฝ่าบาท เรื่องที่อุ่หลังฮ่องล่า นกกระเรียนเชี่ยน จะไม่จัดการไม่ได้พะยะค่ะ"

ฮ่องเต้จนปัญญายิ่งนัก พระองค์อยากปล่อยให้ผ่านไปแต่กลับทำ ไม่ได้

"นั่นสิ!" เชี่ยชู่หนุนช่วยทันใด นางเหลือบมองเว่ยอี่จื่อทางทางตา สีหน้าได้ใจเหลือเกิน ได้ใจเสวียนลี้มวางมาด ดังนั้นจึงพูดถ้อยคำที่ทำให้ ทุกคนในที่นั่งตงตะลึงจนอ้าปากค้าง "การกระทำของอุ่หลังฮ่องล่า ความเคารพเป็นอย่างมาก แม้จะบอกว่าเนี่ยนกกระเรียนเชี่ยนอร่อย ล้าเลิศ รสติดปากชวนให้โหยหาเพียงใด แต่ก็ไม่อาจล่าได้ ฝ่าบาทต้อง ทรงลงพระอาญาอย่างหนัก จะได้กำราบไว้ให้เป็นเยี่ยงอย่างแก่คนอื่นๆ ด้วย"

"!!!" ขุนนางนับร้อยพากันชนลุกชู

เหตุใดเขาจึงทราบว่เนี่ยนกกระเรียนเชี่ยนอร่อยล้าเลิศ ถึงขั้น ติดปากจนชวนให้โหยหาเล่า! ไม่ใช่แล้ว เขาต้องเคยลิ้มรสมันมาก่อน แน่นนอน!

ฮ่องเต้โกรธเกรี้ยวจนยื่นมือออกไปชี้หน้าเชี่ยชู่ ทว่ากลับอึ้ง

พูดอะไรไม่ออกแม้แต่คำเดียว พระองค์แทบจะกระอักเลือดออกมาแล้ว
 ยังต้องพูดอะไรอีก กระเรียนเขียนตัวนั้นต้องตายด้วยฝีมืออัครเสนาบดี
 อย่างไม่ต้องสงสัย แล้วยังมีหน้ามากล่าวโทษอู่หลังอ่องอีก ถึงกับให้คน
 ในสังกัดของตนเองมาฟ้องร้องกล่าวโทษอู่หลังอ่องเลยทีเดียว
 สารเลวนัก อยากให้เราสวรรคตจนถึงกับสวาปามนกระเรียนเขียน
 ของพระองค์เสียหรือ!

ฮ่องเต้เอ่ยด้วยความกริ้ว "ในชื่อของอู่หลังอ่องมีคำว่า 'จื่อ' อยู่
 เห็นได้ชัดว่าเป็นศิษย์ของนิกายเทียนชือเต้า* แล้วจะทำเรื่องอย่าง
 การล่ามกระเรียนเขียนได้หรือ เราว่านกระเรียนเขียนตัวนั้นจะต้องถูก
 เด็กเหลือขอสารเลวสักคนจับไปต้มกินแน่!"

ชาวต้าจิ้นที่ต่อท้ายชื่อด้วยคำว่า 'จื่อ' จะสื่อถึงการนับถือนิกาย
 เทียนชือเต้า ส่วนเว่ยอ้อจื่อจะนับถือหรือไม่นั้นไม่มีใครทราบได้ แต่รุ่นบิดา
 ของเขานับถือแน่นอน คงเป็นเพราะได้รับการโน้มน้ำจากลูกพี่ลูกน้อง
 ฝ่ายตระกูลหวังของพวกเขานั่นเอง ซึ่งล้วนเลื่อมใสนิกายเทียนชือเต้า
 เป็นอย่างมาก และถือว่าการเรียนเป็นนกเขียน การล่ามกระเรียน
 จึงเป็นข้อห้ามใหญ่ของนิกายเทียนชือเต้านี้

เขียนชู่ทำสีหน้าตกตะลึงได้แนบเนียนยิ่งนัก รวากับตกตะลึงจนพูด
 ไม่ออก ก่อนจะกลับมาดูสุ่มเช่นเดิม สรรวมสีหน้าท่าทางทำเหมือนว่า
 ไม่รับรู้เรื่องราวอะไรทั้งสิ้น

แม้ฮ่องเต้จะกริ้วเพียงใด แต่ก็ไม่อาจทำอะไรเขียนชู่ได้ พระองค์จึง
 เอย่เหน็บแนมไปหลายประโยค แล้วบอกเลิกเข้าเฝ้าด้วยความจุนเจือวัย

* นิกายเทียนชือเต้า หรือจิ้งอี้เต้า คือนิกายหลักของลัทธิเต้า ก่อตั้งขึ้นในสมัยราชวงศ์ฮั่นโดยนักพรตจางเต้าหลัง
 ยกย่องเหล่าจื่อเป็นบรมศาสดา จุดมุ่งหมายสูงสุดคือการบรรลุเป็นเซียนอันเป็นวิถีแห่งความอมตะไม่แก่เฒ่า

สะบัดชายแขนเสื้อแล้วตรงไปยังวังโซ่วอัน เพื่อจะไปพุดคุยกับไทเฮาถึงเรื่องเลวร้ายที่เชี่ยชูทำลงไป

โหรรหลวงก็ยุ่งมากเช่นกัน เขาต้องรีบไปจดบันทึกว่าเชี่ยชูผู้มีชาติกำเนิดต่ำต้อย ถึงกับทำเรื่องอุกอาจฆ่าคนกระเรียนเขียนเพื่อต้มกินช่างน่าประหลาดพร่นพริ้งยิ่งนัก!

เล่าอันกระวนกระวายใจมาก ด้วยว่าสิ่งที่เชี่ยชูพูดมานั้นดูลึกล้ำชวนให้สงสัย ฟังคล้ายจะเข้าข้างเขา แต่กลับโอนเอียงไปช่วยเหลือเว่ยอี้จื่อเสียได้ สองคนนี้มีไหวต่างขุนแค้นมีเรื่องขัดอกขัดใจกันอยู่หรือ

เขาลอบมองเชี่ยชูไม่คิดว่าพองเยหน้าขึ้นก็ปะทะสายตากับอีกฝ่ายเข้าพอดี ดวงตาคู่นั้นดูล้ำลึกราวกับบ่อน้ำ เย็นเยือกประดุจน้ำพุเย็นทำเอาเขามีเหงื่อเย็นไหลซึมจนชุ่มโชกแผ่นหลัง

หลังจากเลิกเข้าเฝ้า เชี่ยชูก็กเดินออกมาด้วยสีหน้าไม่ยินดี ตลอดทางที่เดินผ่านนางกำนัลไปนั้น ต่างไม่มีใครใดกล้าทักทายเหมือนที่เคยทำ

เหล่าเจ้าหน้าที่ในวังก็ล้วนคิดว่าเชี่ยชูหงุดหงิดเพราะตนเองไปทำเรื่องน่ารังเกียจเอาไว้แล้วถูกฮ่องเต้จับพิรุณได้ สายตาที่แต่ละคนมองดูนางจึงแตกต่างกันออกไป แต่ก็ไม่มีใครกล้าแสดงท่าทีให้เห็น ได้แต่รีบหลบฉากไปแต่แรก พาดตัวเองออกห่างจากเชี่ยชู

ในคืนนั้น ช่วงยามไ้* มีคนสองคนใช้ม้าเร็วเดินทางมาจากคลองซุดซิงซี้ที่อยู่ด้านตะวันออกของเมือง เลี้ยวเข้าไปในตรอกอู้อี้แล้วหยุดลงตรงประตูข้างของจวนอัศวรเสนาบดี จากนั้นจึงลงจากม้าตรงเข้าไปเคาะ

* ยามไ้ คือช่วงเวลา 21.00 น. ถึง 23.00 น.

ประตุ

มีเด็กรับใช้มาที่หน้าประตู เห็นบุรุษสองคนท่าทางสง่างามรูปร่าง
สูงใหญ่ คนที่ดูเหมือนเป็นหัวหน้ามีหน้าตาโดดเด่นเป็นพิเศษ เขาสวม
เสื้อคลุมกันลม และหยิบป้ายแสดงตนออกมาจากช่องตรงแขนเสื้อ

เด็กรับใช้ในจวนอัครเสนาบดีรู้ว่าคนตรงหน้าเป็นใครในทันที
เขารีบโค้งมกายคำนับแล้วเอ่ยว่า "คารวะท่าน..."

"งดเถิด พาเข้าไปพบนายของเจ้าก็พอ"

"ขอรับ"

เชี่ยชู่กำลังคร่ำเคร่งอยู่กับรายงานบนโต๊ะ ไล่ดูความเป็นมาของ
ทุกคนที่เกี่ยวข้องกับเล่ออันทีละคนๆ ทว่าตำแหน่งอัครเสนาบดีก็มี
ข้อจำกัด แม้ตรวจสอบได้แต่ก็ไม่ใช่ทั้งหมด ต่อให้มีเจื่อนงำให้ไปตาม
สืบต่อก็ยังต้องมอบหมายให้ผู้อื่นเป็นคนไปทำ

ประตูห้องถูกผลักเปิดออกเบาๆ มู่ไปเข้ามากระซิบว่า "คุณชาย
อู่หลังอ่องมาขอพบขอรับ"

"ไปซะ ช้ากำลังยุ่ง อย่ามาล่อเล่น" เชี่ยชู่ไม่แม้แต่จะเงยหน้าขึ้นมา
ด้วยซ้ำ

อู่ ก็มีเงาตาบลงมาเบื้องหน้า เชี่ยชู่จำต้องหยุดเขียน พองเงยหน้า
ขึ้นมองก็ต้องตะลึงงัน "เป็นความจริงหรือนี้!"

เว่ยอี่จื่อหัวเราะน้อยๆ "รบกวนท่านแล้ว"

"ที่ไหนกันแล้ว มู่ไป จัดที่นั่งสิ"

มู่ไปปูเสื่อไว้เบื้องหน้าโต๊ะ จากนั้นจึงออกไปแล้วปิดประตู สีหน้า

ท่าทางของเขาไม่อ่อนน้อมและไม่เย่อหยิ่ง

เว่ยอี้จื้อนั่งพับขาลงต่อหน้าเซี่ยชู่ แล้วพูดกับคนที่อยู่ข้างหลัง "ผู้เสวียน ยังไม่เข้ามาขอบคุณผู้มีพระคุณอีก"

ผู้เสวียนสวมชุดชาวหูยีนอยู่ด้วยสีหน้าเคร่งขรึม เมื่อเขาได้ยินเช่นนั้นก็ไม่รอช้าก้าวมาข้างหน้า ก่อนจะยกชายเสื้อแล้วคุกเข่าลงกับพื้น ทำการคารวะอย่างเป็นทางการ "ขอบคุณท่านอัครเสนาบดีที่มีบุญคุณ ช่วยชีวิต"

เซี่ยชู่ประหลาดใจ "เอ? ที่พูดนี้หมายความว่าอะไรหรือ"

ผู้เสวียนเอ่ยว่า "บ่าวกำเนิดมาจากราชวงศ์ของแคว้นฉินจริง บิดาบ่าวนามว่าผู้หยาง เดิมทีเป็นราชเลขาธิการและเป็นผู้ตรวจการมณฑล เป็นเลขาของกษัตริย์แคว้นฉิน ภายหลังติดตามเจ้าวงผู้ตาน น้องชายผู้เยาว์วัยของกษัตริย์แคว้นฉินซึ่งวางแผนเป็นกบฏ แต่ถูกอัครเสนาบดีเปิดโปงแผนการเสียก่อนจึงถูกสังหาร โลกहितหลังไหลท่วมเรือนชานมีบ่าวเพียงผู้เดียวที่หนีรอดมาได้ ก่อนจะแฝงตัวเข้าสู่ค่ายทหารแคว้นฉิน จักรพรรดิองค์นี้เป็นผู้มีพระคุณอันใหญ่หลวง เปลี่ยนชื่อบ่าวเป็นผู้เสวียน และรับมาใช้ข้างกาย แต่เพราะบ่าวดี้อันไม่ยอมเปลี่ยนแซ่ ถึงเกือบทำให้จักรพรรดิต้องพลอยรับเคราะห์ที่ไปด้วย วันนี้ต้องขอบคุณท่านอัครเสนาบดีที่ช่วยเหลือโดยเห็นแก่คุณธรรม พระคุณอันยิ่งใหญ่นี้ยากจะลืมเลือน" พูดจบก็หมอบคำนับอีกสามครั้ง

เซี่ยชู่ฟังจบก็ซาบซึ้งใจ "ที่แท้ก็เป็นเช่นนี้เอง ช่างเถอะ นับแต่นี้ไปเจ้าก็จงลืมเลือนฐานะเก่าไปเสียเถิด จดจำแค่เพียงว่าตนเองเป็นทหารหาญของต้าจิ้นก็หมดเรื่องแล้ว"

เว่ยอี่จื่ออยู่ข้างๆ พลันพูดขึ้นว่า "ยังมีเรื่องล่านกกระเรียนเขียนด้วย คราวนี้เข้าติดค้ำงน้ำใจของท่านครั้งใหญ่แล้ว"

เซี่ยชู่ยี่ม่ออย่างสนิทชิดเชื้อ "แค่เรื่องเล็กน้อยเท่านั้น คุ๋หลิงอ๋องถูก กล่าวหาอย่างไม่เป็นธรรม ตัวข้าจะนั่งดูตายได้หรือ"

"แต่เนี้เป็นการทำลายชื่อเสียงอันดีงามของท่านเซี่ยวนะ" การฆ่า นกกระเรียนเขียนเป็นเรื่องที่ทำให้เสียชื่ออย่างที่สุด มีเพียงคนต่ำช้าเท่านั้น ที่จะทำ เว่ยอี่จื่อจึงได้พูดเช่นนี้ เขามีท่าทีกล่าวโทษตนเองอย่างมาก จากนั้นจึงพูดด้วยสีหน้าจริงจัง "ท่านอัครเสนาบดีมีคุณธรรมสูงส่ง ไม่นิ่งดูตาย นับจากนี้ข้าจะปฏิบัติต่อเจ้าดุจดั่งพี่น้อง" แม้แต่คำเรียก ก็ดูเปลี่ยนไป

เซี่ยชู่เดิมทีอยากจะช่วยเขาเพื่อไม่ให้เขาต้องเสียทีให้แก่พวกมีใจ ทะเยอทะยาน ไม่คิดว่าจะยังจะได้สิ่งตอบแทนเช่นนี้ นางจึงแสรังพูด อย่างปลอบปลี้มใจว่า "หวังว่าท่านอ๋องจะไม่รังเกียจ"

เว่ยอี่จื่อจึงเอ่ยว่า "เวลานี้ไม่มีใครอยู่ด้วย น้องชายไม่ต้องเกรงอก เกรงใจ เรียกข้าตรงๆ ว่าจิ้งชิ่งก็ได้"

"เช่นเนี้นับว่าดีเหลือเกิน ยามพวกเราอยู่กันส่วนตัวจิ้งชิ่งก็เรียกข้า ด้วยชื่อเล่นว่าหฺรูอี่ก็ได้"

เว่ยอี่จื่อยิ้ม "อดีตฮ่องเต้ฮั่นเกาจู่มีพระราชโอรสที่โปรดปรานมาก ทรงเรียกเขาว่าหฺรูอี่ เห็นที่ชาวสี่ข้างนอกจะเชื่อถือไม่ได้แล้ว เห็นได้ชัดว่า เจ้าเป็นที่โปรดปรานในสกุลเซี่ย"

เซี่ยชู่กระตุกมุมปากพักหนึ่งเป็นเชิงว่ายอมรับ ทว่าแท้จริงแล้ว ชื่อเล่นเนี้มารดาของนางเป็นคนตั้งให้ต่างหาก ไม่ได้เกี่ยวอะไรกับสกุลเซี่ย

• อัครภานานันถึง 1

เลยแม้แต่น้อย

"เออละ เรื่องการเดินทางไปไควจี..." เว่ยอู้จ้อลากหางเสียง แววรีนเริง
เปี่ยมล้นในดวงตา "ข้าตอบตกลงก็แล้วกัน ได้หรือไม่"

(ติดตามอ่านต่อได้ในฉบับเต็ม)